ΠΕΡΙ ΛΙΘΩΝ.

DE LAPIDIBUS,

POEMA ORPHEO A QUIBUSDAM ADSCRIPTUM,

GRÆCE ET LATINE,

EX EDITIONE JO. MATTHIÆ GESNERI.

RECENSUIT NOTASQUE ADJECIT

THOMAS TYRWHITT.

SIMUL PRODIT AUCTARIUM

DISSERTATIONIS DE BABRIO.

LONDINI,
TYPIS J. NICHOLS;
APUD BIBLIOPOLAS, PAYNE, WHITE, ET ELMSLY.
M.DCC.LXXXI.

PRÆFATIO.

ORPHEI nomen, poemati huic præfigi ſolitum, cur omiſerim, patebit ex notatis ad argumentum, p. 6. n. (2).

In cæteris editionem Jo. MATTHIÆ GESNERI, quæ ſimul omnes priorum editorum notas continet, repræſentare conſtitui, ſublata tamen praviſſima illa carminis in plures ſectiones diſtributione, quam ab auctore profectam nemo credat, & quæ ad mentem ejus obſcurandam magis quam illuſtrandam ſæpius eſt idonea (1). Porro cum poema hoc, poſt tot editiones, partim ob oeconomiam ipſius prorſus ignoratam, partim ob graves, quibus ſingulæ ſcatent paginæ, librariorum errores, etiamnum (ſecundum illud Ariſtotelis) ἐκδεδομενον καὶ μὴ ἐκδεδομενον jure cenſeatur, mihi

(1) Inter alia interpretationem Latinam, a Geſnero, ut titulus præfert, *utcunque accuratam et emendatam*, recudendam dedi. Cujus jam poenitet. Sed profecto, antequam ſchedas poſt typographorum operam corrigendas perluſtrarem, non animadverteram, quam parum interpretatio illa ad auctoris noſtri illuſtrationem profutura eſſet.

præcipue laborandum duxi, ut oeconomiam ejus, quoties a Geſnero male perſpecta eſt, plane et diſtincte exponerem, tum vero librariorum errores quibus poteram, ſive meis ſive aliorum ſubſidiis, tollere tentarem. Et in hac quidem altera et difficiliore opellæ meæ parte, quam viam inſiterim, accuratius paulo dicendum eſt.

Inter opera Orpheo tributa in edit. Philippi Juntæ, a. 1500. hic libellus *de Lapidibus* non comparet. Primum lucem vidit ex æd. Ald. a. 1517. ex MS. valde depravato. Recuſus eſt ap. Hæred. Junt. a. 1519; ab H. Stephano, a. 1566; ab Eſchenbachio a. 1689. Harum omnium editionum varias lectiones fideliter, credo, enotavit Geſnerus, diligentia magis laudabili quam eventu proſpero, cum pleræque earum ſint meræ typographorum hallucinationes, et ſatis conſtet poſteriores editiones vel Aldinam expreſſiſſe, vel ab illa ſine auctoritate Codd. MSS. diſceſſiſſe. Variis hiſce lectionibus nonnullas etiam doctorum virorum conjecturas, hinc inde collectas, nonnullas, nec infelices, de ſuo addidit Geſnerus; neque ipſe tamen Codice ullo MS. uſus. Tandem poſt mortem ipſius, collatio Codicis Pariſienſis, a Ruhnkenio V. Cl. ſubminiſtrata, editioni quæ Lipſiæ prodiit a. 1764. laudabili ſane conſilio adjecta eſt; cum Codex ille, licet non optimæ, ut videtur, notæ, novas quaſdam et luculentas

lentas præbuerit emendationes, tum etiam plures levioris momenti, quas Eſchenbachius ex conjectura tantum H. Stephani ediderat, auctoritate ſua confirmaverit.

His igitur ſubſidiis inſtructus, primum operam dedi, ut textum editionis Aldinæ ex collatione MS. Pariſienſis quantum poteram emendatum ſiſterem, adhibitis etiam noſtri locis quæ a Tzetze prolata ſunt, ex MS. alio certe et nonnunquam meliore. Quam unicam poſui quaſi ex Stobæo emendationem, ver. 75. Conradi Geſneri ingenio potius tribuendam reor. V. p. 2. n. (1). Sed cum veriſſima ſit, non magni intereſt (2). Ex-

(2) Re accuratius paulo inveſtigata, non dubito loca omnia noſtri, quæ in editionibus Stobæi poſt primam leguntur, a Conrado Geſnero interpolata fuiſſe. Simile quid obſervavit Fabricius Bibl. Gr. VIII. p. 666. de locis *Simplicii*, *Gregorii Theologi*, *Pauli Silentiarii*, *Agathiæ*, et *Agapeti*. " Nam ex Photio, qui auctorum, e quibus Stobæus ſua ſelegit, texit nomina, exploratum eſt, nullum horum a Stobæo teſtem citatum eſſe, verum loca illa ab alia manu, ut Agapeti ab editore Geſnero, acceſſiſſe." Equidem *loca illa omnia* (non ſolum Agapeti) a Geſnero inſerta credo; ut et *Hymnos Procli* duo, p. 389, 390. et ex *Orphicis*, qui vocantur, quinque, ibid. et p. 100. tum etiam plures verſus ex barbaro illo ſcriptore, qui nomen *Phocylidis* mentitus eſt. Ex vero ſcilicet Phocylide duo tantum fragmenta, opinor, conſervavit Stobæus, p. 434. 496.—Utinam exoriatur aliquis, qui genuinum nobis Stobæum ex Codd. MSS. emendatum donet, aut ſaltem *Eclogas Phyſicas et Ethicas*, quæ a Cantero ex codice mutilo et mendoſo editæ ſunt. Quantum in his ſuppleri et emendari poſſit, ex MSS. Auguſtano et Leidenſi, præclarum ſpecimen dedit Scriptor Anonymus

Exhauſto hoc ex Codd. MSS. auxilio, cum plurima et graviſſima adhuc reſtarent vitia, ad ea tollenda conjectura ſola utendum erat. Provinciam autem hanc, lubricam ſane at neceſſariam, ita adminiſtravi, ut eas doctorum virorum conjecturas, quæ certæ videbantur, id eſt, in quibus neque de vitio nec de remedio dubitare poteram, in textum admiſerim, priore lectione in notis depoſita; cæteras minus certas, in quibus ſcilicet aut de vitio aut de rēmedio dubitabatur, in notis memorare ſatis habuerim; nonnullas plane ineptas, quales etiam primariis diſciplinæ noſtræ hominibus aliquando excidere ſolent, ſilentio præterierim. Meas autem ipſius conjecturas in textum nunquam intuli, cum de illarum veritate ab aliis judicari maluerim; quod quidem futurum erat, etiam ſi non maluiſſem.

Reſtat ut de ætate noſtri auctoris paucis agam; nam de ipſo quod dicam nihil prorſus habeo. Unicus autem exſtat locus, ut in n. ad ver. 70. innui, ex quo de ætate ejus conjecturam aliquam ſaltem facere poſſumus. Is eſt ver. 73-4.

in Miſcell. Obſerv. vol. VII. p. 181—196. ex quo hic tantum notare juvat, verſum integrum, et ad ſenſum apprime neceſſarium, *Hymno Cleanthis* reſtitui poſſe, poſt ver. 17. Πλην ὁπόσα ῥιζῃσι κακοι σφιτεραισιν ἀνοιαις. Sic enim pergit MS.

ΑΛΛΑ ΣΥ ΚΑΙ ΤΑ ΠΕΡΙΣΣΑ ΕΠΙΣΤΑΣΑΙ ΑΡΤΙΑ ΘΕΙΝΑΙ,
Και ΚΟΣΜΕΙΝ τα ακοσμα. κ. τ. λ.

Και

Και κεν ὁ μεν κονιαισιν ὑπ' αορι κραιος απενθης [f. αμερθεις]
Λευσαλεῳ θανατῳ διος φως εκλελανυσται.

Hinc vero, ut mihi quidem videtur, veriſimile fit, auctorem noſtrum ils temporibus ſcripſiſſe, quibus Magia, velut crimen capitale, gladio vindicaretur. Hoc autem nulla lege ſancitum invenio ante imperium CONSTANTII. Tum demum, invaleſcente Chriſtianiſmo, A°. ſcilicet C. 357, Conſtantii prodiit edictum de *Magis*, &c. *ſupplicio capitis feriendis* (3). Sub Magiæ autem nomine damnabantur *Aruſpicina*, *Vaticinia*, et artes omnes *Mathematicæ* vulgo dictæ; tum etiam *Theurgia* illa myſtica, quam præcipue excolendam ſuſceperant Philoſophi, qui a Plotino uſque ſapientiæ Platonicæ fæcibus ſe ingurgitaverunt (4).

(3) V. Cod. Theod. IX. Tit. XVIII. 5. Conſtantio A. IX. & Juliano C. Conſſ. "*Supplicio capitis feriatur*, gladio ultore proſtratus, *quicunque juſſis noſtris obſequium denegaverit.*" Deinde recenſentur, in quos lex lata eſt, "*Chaldæi et Magi, et cæteri quos maleficos ob facinorum magnitudinem vulgus appellat.*" Hi omnes uno verbo γοητες tunc temporis Græce vocabantur.

(4) V. Eunapium in *Vit. Philos.* et ſpeciatim in vitis *Maximi* et *Chryſanthii*. Et Maximus quidem, *vir ingenti nomine doctrinarum* (ut a Marcellino vocatur. l. XXIX. c. 1.) Juliani Imp. olim præceptor et familiaris, vetitam hanc circa res divinas περιεργιαν morte luit, ſub Valente correptus, ob oraculum quoddam ſciſcitantibus expoſitum, et *capite truncatus*. Marcell. l. c. Eunap. v. Maximi. Quid igitur? (quoniam conjecturis agendum eſt) quid ſi ponamus auctorem noſtrum ad hanc ipſam Maximi hujus cædem tum recentem reſpexiſſe, et proinde ſub Valente floruiſſe? Nihil certe video, quod conjecturæ huic multum adverſari poſſit; non pauca, quæ auxiliantur.

Posito igitur (non dicam demonstrato) Scriptorem hunc in sæculo, quod legem illam Constantii insecutum est, vixisse, facillimum erit difficultates nonnullas, quæ ex ulla alia hypothesi mihi vix solubiles videntur, explicare. Hinc enim patet, cur multorum lapidum virtutes tam medicas quam theurgicas apud nostrum invenimus, quorum ne nomina quidem ab antiquioribus de hac materia scriptoribus, Theophrasto scilicet, Dioscoride, Plinio, aut Galeno, memorantur (5). Hinc quoque ratio petatur, cur auctor non modo nomen suum operi nusquam inscripserit, sed etiam ab omnibus rebus, quæ indicium sui facere possent, prudens, ut videtur, abstinuerit (6); cur denique libelli exemplaria tam pauca,

(5) Has lapidum virtutes, quæ vocantur, sive potestates, universas a Theophrasto aut ignoratas aut neglectas fuisse constat. Nonnullæ a Dioscoride περὶ ὑλ. ἰατ. L. V. et a Galeno, περὶ ἀπ. φαρμ. L. IX. recensentur, præcipue medicæ; plurimæ omnis generis a Plinio. N. H. L. XXXVII. qui etiam quæcunque in hoc libello leguntur non omissurus videtur, si ei alicunde innotuissent.

(6) Turbæ illæ sub Valente, quæ Maximo funestæ fuerunt [V. supra. n. (4)] copiose satis enarrantur ab Amm. Marcell. L. XXIX. Primorum reorum crimen erat *nomen imperaturi post Valentem detestandis præsagiis didicisse*. Procedente quæstione, inquit Zosimus. L. IV. p. 743. πρὸς ὀργὴν ἀμίλητον ὁ βασιλεὺς ἀναστὰς ὑποπλῶς εἶχε πρὸς ἁπάντας τοὺς ἐπὶ φιλοσοφίᾳ διαβοητοὺς, ἢ ἀλλως λόγοις ἐντιθραμμένους. Interficiebantur igitur, præter *Maximum*, ὁ ἐκ Φρυγίας ΙΑΔΡΙΟΣ ὡς δὴ χρησμοῦ τινα λοξὸν εἰς τὸ σαφέστερον ἑρμηνεύσας· καὶ ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ ἐπὶ τούτῳ· καὶ ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ ὁ Λυδὸς· καὶ ὁ ἐκ Καρίας ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ· ἦσαν δὲ οὗτοι πάν-

τες

pauca, quaſi furtim, diſtributa fuerint, ut non mirandum ſit, eum vel per octo ſæcula latuiſſe, vel tandem in Tzetzis manus ſine ulla ſcriptoris ſui memoria deveniſſe (7). Quod vero ad internos ſcrip-

τις εις ακρον παιδιας ελκυθρίας, και φθονῳ μαλλον η ψηφῳ δικαιᾳ καλακριθεντες. Id. p. 744. Paulo aliter de *Hilario* Suidas in v. καλα παιδιαν μεν ην ανηρ ὁ γνωριμος. κοινωνειν δε αὐλῳ θεος εδοκει της τυ μελλοντος προγνωσεως. ὡστε ην μαντις αριστος. Et de *Patricio* ſic, in v. ὁς της απο των φαινομενων η παραλειχοντων σημειων τεκμαιρσεως ακριβης ην εξεταστης. Scilicet, cum Philoſophi Magiæ operam darent, non mirum eſt Magos pro Philoſophis habitos. Incendium idem ſub Valente Libanium pene corripuit [de vit. ſua. p. 56.] qui etiam ob Magiæ crimen ſæpe alias periclitatus eſt. [ibid. p. 57. 17. 34-5.] Poſt multorum, *ut pecudum, ubique trucidationem* (inquit Marcellinus. l. c.) *deinde congeſti innumeri codices, et acervi voluminum multi, ſub conſpectu judicum concremati ſunt, ex domibus eruti variis, ut illiciti, ad leniendam cæſorum invidiam.* Sæpius autem accidit, ut, *ſignatis* reorum *domibus*, immitterentur, *qui inter ſcrutinia ſupellectilis poenis addicti incantamenta quædam anilia vel ludibrioſa ſubderent amatoria, ad inſontium perniciem concinnata; quibus in judicio recitatis, ubi non lex, non religio, non æquitas veritatem a mendaciis dirimebat, indefunſi bonis ablatis, nullo contacti delicto, promiſcue juvenes aliique, membris omnibus capti, ad ſupplicia ſellis geſtoriis ducebantur.* INDE FACTUM EST PER ORIENTALES PROVINCIAS, UT OMNES, METU SIMILIUM, EXURERENT LIBRARIA OMNIA: TANTUS UNIVERSOS INVASERAT TERROR.

(7) Michael Pſellus, qui centum annis ante Tzetzem vixit, et libellum ſcripſit *de Lapidibus* qui hodie exſtat, nihil habet quod ex noſtro certe derivatum dicere poſſimus. Tzetzes tandem ſæculo duodecimo (non *ſolus*, ut dixi in n. (1) p. 3. ſed) fortaſſe *primus* poema hoc ſub titulo Orphei citavit; nam auctorem Epitomes (de qua V. ADDENDA) ante Tzetzen vixiſſe non eſt cur credamus. Scriptorem autem noſtrum in Tzetzis manus ανωνυμον veniſſe, et proinde Orphei nomine ab eo donatum fuiſſe, idcirco veriſimillimum puto, quia video

ſcriptionis characteras attinet, difficile dictu quantum lucis et energiæ proœmio accedet, ſi ſupponamus auctorem id agere, ut mirabiles philoſophiæ theurgicæ poteſtates extollat, et ſimul queratur de nova illa religione quæ his *deorum donis*

plures alios tractatus, quorum ne tituli quidem ab auctoribus vetuſtioribus memorantur, ab eodem, velut Orphei, fidenter laudari, tam in Chiliaſi, quam in Commentariis ad Heſiodum et Lycophronem, quos etiam unius Joannis Tzetzis opera fuiſſe conſtat. [V. Fabric. Bibl. Gr. X. 245. ſeq.] Hic ſcilicet non ſolum vetuſtiſſimi vatis librum hunc ΑΙΘΙΚΑ inſcriptum, ſed etiam ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ, et ΔΩΔΕΚΕΤΗΡΙΔΑΣ, et ΓΕΩΡΓΙΑΝ, ad manum habuit; cum aliorum plures verſiculos ex variis locis citaverit, et τας ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ quaſi ταις Heſiodi ΗΜΕΡΑΙΣ in toto opere præferendas extulerit. *Comment. ad Heſiod.* ΗΜ. *princip.* Rem vero ſic ſe habuiſſe ſuſpicor. Incidit forte Tzetzes in librum omnia hæc poemata ſimul continentem; in quo libro cum primum locum occuparent ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ. v. g. quæ, utpote Muſæo inſcriptæ, ad Orphea auctorem pro more referendæ viderentur, ipſe properanter nimis et incaute cætera etiam in eodem libro poemata Orpheo tribuenda exiſtimavit. Nam, ut infra monui, p. 6. n. (2) incredibile eſt quenquam, niſi ex tali errore, poema hoc περι λιθων Orpheo tribuere potuiſſe; et poema ΠΕΡΙ ΓΕΩΡΓΙΑΣ, ex quo, velut Orphei, multos verſus protulit Tzetzes, ſatis jam conſtat non aliud fuiſſe ab illo, quod vulgatum eſt a doctiſſimo Fabricio in Bibl. Gr. VIII. ſub vero ejus titulo, ΜΑΞΙΜΟΥ ΠΕΡΙ ΚΑΤΑΡΧΩΝ. V. Weſſeling. *Probab.* c. 17. Quam parum autem in his rebus Tzetzes viderit, nihil attinet dicere; quam pronus vero in errorem fuerit, præſertim de ſcriptis ſub Orphei nomine, ipſe clarum documentum dedit in *Prolegom. ad Lycoph.* ubi, poſtquam Orphea inter Hymnorum ſcriptores memoravit, ſubjicit, γεγραφει γαρ ὁ Ὀρφευς, χωρις των ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΚΩΝ, και ΕΠΩΔΙΚΩΝ, και ΜΑΓΙΚΩΝ, και των ἑτερων, και ὑμνους εις Διια, και τους λοιπους, ὡτων Ζευς πρωτος γενεθλ. κ. τ. λ. Qui talem ſcriptorum farraginem, velut Orphei, amplexus fuerit, eum omni judicandi facultate caruiſſe manifeſtum eſt.

mortales intercluderet (8). Oratio autem, ſicut a Græciſmo vetere et ſincero in tantum deflectit, ut facile ſatis credamus eam ab homine Aſiano poſt tempora Conſtantii profectam fuiſſe, ita nitidior eſt, et luminibus poeticis magis diſtincta, quam ut ætati multo ſeriori imputari poſſit. Ex his igitur omnibus ſimul perpenſis; ex materia, et forma, et fatis, et conſilio, et ſtylo hujus poe-

(8) V. ver. 22—53, in quibus nihil fere invenias, quod non per ſcientias magicas & theurgicas fieri poſſe vulgo credebatur. Cum vero Chriſtianiſmus jam dominans, auxilio legum ſcientias has coerceret et tolleret, non certe incredibile eſt Poetam, religionis veteris cultorem, querela tali uſurum fuiſſe, ver. 67—81.

Ουδε τις οιδε θεοις επιτιξομεν αθανατοισι·
Εκ δ' ὁιγε πτολιων τε και ανδρων ηλασαν αθλην
(Α θειλοι) σοφιην, Ερυσιον ὑθριζοντες. κ. τ. λ.

ΘΕΟΙΣ ſcilicet ΟΠΙΖΕΜΕΝ, vel ΘΕΟΥΣ ΘΕΡΑΠΕΥΕΙΝ, Ethnicorum, ſecundum ipſos, proprium erat; Chriſtiani ασεβες, αθεοι, audiebant. Sic Eunapius, *Vit. Maxim.* p. 89. de Juliano. παιδας μεν λαθραιον ὁτε ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ ΘΕΟΥΣ. et p. 107. de Feſto. ὁ δε παρηλθε μεν εις το των Νεμεσιων ἱερον· και τοι γε ουδεπω φησας ΘΕΡΑΠΕΥΕΙΝ ΘΕΟΥΣ, αλλ' ὡς εκολασεν απαντας ΔΙΑ ΤΟΥΤΟ αιτηκως. Hic autem Feſtus (ut id obiter moneam) Maximum capite truncari fecit, de quo ſupra n. (4). ΣΟΦΙΗ porro hic eadem eſt cum *Philoſophia* illa, ſuper quam Julianum ſic compellat Mamertinus in *Gratiarum actione.* c. XXIII. "*Tu PHILOSOPHIAM paulo ante ſuſpectam, ac nedum ſpoliatam honoribus, ſed ACCUSATAM AC REAM, non modo JUDICIIS LIBERASTI, ſed amictam purpura, auro gemmiſque redimitam, in regali ſolio collocaſti. Suſpicere jam in cælum licet, et ſecuris contemplari aſtra luminibus,* &c." Similia habet Libanius *de Vit. ſua.* p. 40, 41. et in *Epitaph. in Julian.* p. 291. Conſtantii enim lex, ſupra memorata, n. (3), Juliano imperante irrita jacuit; mox autem ſub Valente acerbius intendebatur. V. n. (6).

matis;

matis; mihi ſaltem veriſimile videtur, auctorem ejus neque ante Conſtantium, nec multo poſt Valentem, vixiſſe. Judicet Lector eruditus (9).

(9) Rem non omnino ἀπροσδιονυσον me facturum arbitror, ſi eidem judicio hic ſiſtam conjecturas nonnullas, quæ mihi inter ſcribendum ſubnatæ ſunt, de ætate alterius etiam poematis Græci anonymi, quod falſo, ut opinor, MANETHONI tributum eſt.

Libri iſtius ſcriptorem *antiquitatem mentitum fuiſſe* olim conjecit Lucas Holſtenius, *ex ſtylo et numeris*, ut ipſe ait. *Præf. Gronov.* ad Manethonem. Hanc autem viri doctiſſimi ſuſpicionem non ſine irriſu reprobans Gronovius, Manethonem quendam Ægyptium, bona fide uſum, Apoteleſmatica hæc ſua regi Ptolemæo, et quidem Philadelpho, inſcripſiſſe ſtatuit. *Ibid.* nec quenquam ex recentioribus me vidiſſe memini, qui ſententiæ Gronovianæ adverſatus fuerit. Hic igitur nonnulla in medium proferam, quæ me impulerunt ut crederem, poema hoc, Manethonis nomen falſo præferens, ſub imperio Romano, et quidem ad occaſum properante, literis mandatum fuiſſe.

De *ſtylo et numeris*, ex quibus ſolis conjecturam ſuam duxiſſe videtur Holſtenius, nihil dicam, niſi quod certiſſimum eſt et hunc et illos a ſæculi Ptolemæorum conſuetudine quam longiſſime abhorrere. Ea potius breviter perſequar, quæ auctorem *rerum* multo recentiorum notitiam habuiſſe teſtantur.

In Lib. I. ver. 104.

Ηελιος δ' ΥΠΑΤΟΝ [ϱιζει]. Gronovius reddit, Sol *principem* [facit]. Noluit ſcilicet hominem Ægyptium, ſub Ptolemæo Philadelpho, de magiſtratibus Romanis familiariter loqui. Mihi vero non liquet vocem ὑπατον, ſubſtantive poſitam, de alio quam *conſule* intelligi poſſe.

Lib. IV. ver. 66. de Venere dicitur.

Φραζει τοις βιοτην βαθυχρημονα, ΧΕΙΛΙΑΔΑΣ τε ΑΡΧΑΣ.——Reddit Gronovius. *Millenaria Imperia*, quæ qualia ſint prorſus neſcio. Proclive erat reddere. *tribunatus militum*. Nam qui Romanis *tribunus militum*, a Græcis χιλιαρχος vocabatur. Imperium autem aliud ejuſdem nominis, aut militare aut civile, ſive apud Græcos ſive apud Ægyptios, extitiſſe nemo, opinor, tradidit. Niſi forte contendat aliquis

quis auctorem reſpexiſſe ad illum Perſarum et Macedonum Χιλιάρχου, de quo Diod. Sic. XVIII. 48.

Lib. IV. ver. 600.

ΕΞ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΙΗΣ βασιληΐδος ἡμισυ δηλοι. Gronovius vertit—*ex liberta regia* ſemiſervi.—quaſi ſcriptum eſſet ἐξ ἀπελευθερης. Sed ἀπελευθερίη, opinor, verti debet—*libertinitas*, i. e. *ſtatus libertinus*. Notum eſt libertinos homines, in Romanorum politia, tenuiſſe ſtatum inter ingenuitatem et ſervitutem medium, ita ut etiam principum liberti ἡμισυ δηλοι vocari poſſent. An talis hominum *ordo* in ulla alia politia extiterit, mihi nondum exploratum eſt.

Lib. II. ver. 263.

Αλλοι δ' αυλε φιλοῖαι ΑΠΑΓΓΕΛΕΕΣ βασιληων,
Πιστιν τ' αμφι δικαισι θεμιστοπολων ὑπ' ανακτων
Ισχυσιν, κεινο σφίσερῳ νοῳ ἐθυνοῦιες.

Ex hac deſcriptione ſatis patet meros principum *nuntios*, vel *curſores*, non intelligi. Mihi igitur ſuſpicio eſt, auctorem loqui de iis hominibus, qui, ſub imperatoribus Romanis, Latine *Agentes in rebus*, Græce Αγγελιαφοροι vocabantur. V. Valeſii notam ad Am. Marcellin. L. XV. c. 3. Firmicus certe, qui ſub Conſtantino ſcripſit, cum *Procuratoribus* et *Rationalibus* conjungit eos *quibus nuntiandi poteſtas conceditur*. Matheſ. L. III. c. 4.

Lib. IV. ver. 561.

Εσται ΜΙΣΕΛΛΗΝ γενεθλη, τιμην τε θεοισιν
Ουχι νεμων. κ. τ. λ.

Manifeſtum eſt ſectam aliquam hic deſignari; aut Judæam, aut, ut ego quidem exiſtimo, Chriſtianam. Quibus aliis ſimul contigerit, ut exprobrarentur quaſi *Hellenas odiſſent & Deos contemnerent*, nuſquam video. Ex his autem alterum vulgatiſſimum fuiſſe Chriſtianorum opprobrium dixi ſupra. n. (8); de altero nunc obſervandum eſt, nomen *Hellenis*, poſtquam invaluit Chriſtianiſmus, non tam ſæpe *gentem* alicujus hominis quam *religionem* ejus deſignare. Omnes a Chriſtianiſmo alieni Ἕλληνες vocabantur. Luculentum exemplum eſt ap. Theophylact. Hiſt. V. 14. p. 232. Ed. Venet. ubi *Choſroes, rex Perſarum*, de uxore Sira et ſeipſo ſic loquitur. επειδη ἡ Σιρα Χριστιανη εστιν, κἀγω ΕΛΛΗΝ. Chriſtianos igitur iis temporibus μισελληνας, i. e. *ethnicorum*, ſeu *gentilium*, *oſores*, proprie appellatos fuiſſe nemo dubitet. Sed neque in reliqua deſcriptione aliquid inveniatur, quod non iiſdem ab

inimicis

inimicis ſuis ſæpius objectatum eſt. Quod ſi quis tamen hæc omnia a vero Manethone de Judæis Alexandrinis dicta intelligere malit, non omnino repugnem, modo ille oſtendat cætera etiam, quæ ſuperius notavi, ab eodem proficiſci potuiſſe.

Atque hæc hactenus de toto illo poemate quod Manethonis dicitur. Quibus adjiciam, me vehementer ſuſpicari libros duos, primum et quintum, qui ſoli Manethonis perſonam præferunt, ab alia et recentiore manu eſſe quam reliqui quatuor ſunt. Hanc autem mihi ſuſpicionem inprimis movit ſcriptionis genus, ſi quid video, omnino diverſum. In quatuor enim illis libris, II, III, IV, & VI, oratio, pro ætate ſcriptoris, ſatis pura eſt, aliquando etiam nitida; verſificatio proba, contra receptas proſodiæ leges raro peccans, ita ut ipſa illa peccata librario vel interpolatori potius quam auctori imputanda videantur; ordo rerum, ut in partibus operis mutili, lucidus, et ab ipſo auctore plerumque explicatus. In duobus contra libris, I, & V, oratio pleruinque pinguis et ſcabra eſt, non raro barbara; peccata in metrum frequentia, et enormia; ordo plane nullus. Quin etiam in libris I, & V, ſingulari ſane licentia, inter verſus heroicos elegiaci crebro inſeruntur; in reliquis quatuor libris ne unus quidem occurrit verſus elegiacus. Iſtorum porro librorum utrique præfigitur putida ad regem Ptolemæum, ex perſona Ægyptii cujuſdam, allocutio; in cæteris nulla uſquam Ptolemæi mentio, nihil quod auctorem Ægyptium fuiſſe ſuadeat. Plura denique Apotelesmata, quæ in hac operis parte, ſuo loco, ſecundum certam ſeriem, poſita ſunt, in libro I, extra ordinem leguntur, iiſdem pene verſibus expreſſa. Confer lib. I. ver. 308—338 cum lib. IV. ver. 50-1. 395—413. 481—490. et agnoſces, opinor, hæc omnia ab eodem auctore in eodem opere poni non potuiſſe; agnoſces etiam, niſi fallor, libri I, auctorem plagii crimine manifeſto convinci.

POST-

POSTSCRIPTUM.

CUM præfationem hanc Typographo jam traditurus eſſem, in manus meas tandem venit exemplar Orphei Geſneriani, quod mihi legaverat vir amiciſſimus, et omnibus qui has literas colunt deſideratiſſimus, SAMUEL MUSGRAVE. In ejus exemplaris marginibus reperi (omnino præter ſpem meam) complures τȣ μακαριτȣ ad hoc poema conjecturas; de quibus ne plura dicam obſtat inprimis, quod cum meis tam crebro conſentiunt. Ex notula etiam ad ver. 292. didici (quod profecto me fugerat) KOENIUM, V. Cl. nonnulla noſtri loca tractaviſſe in commentario eruditiſſimo ad *Gregorium de Dialectis*. Hic igitur utriuſque, tam KOENII quam MUSGRAVII, conjecturas ſimul ſubjiciam; mihi ipſi ſerio gratulaturus, ſi quantum de inventionis gloriola amiſiſſe videar, tantum roboris et firmitatis ſuſpicionibus meis ex conſpirante talium virorum judicio acceſſiſſe exiſtimetur.

P. 5. n. (3) Θεοδαμας quis fuerit, omnino incertum eſt. Loca enim, quæ Geſnerus tanquam ad eum pertinentia citat, non ad eum pertinent, ſed ad Helenum Priami filium. Apollodorus tamen Helenum inter Hecubæ filios recenſet; Auctor Αιθικων Abarbareæ natum vocat. MUSG.

P. 6. Orpheus tempore Argonauticæ expeditionis, ipſo teſte, ætate aliquantulum provectus erat. Vid. Argonaut. v. 98—103. deinde autem. v. 107. Quamobrem non eſt credibile auctorem Αιθικων in eodem poemate, ubi belli Trojani finem memorat, ejus perſonam induere voluiſſe.

Hoc autem argumentum multo fortius erit, ſi Virgilio credimus, qui Orpheum juvenem periiſſe tradit.

——juvenem ſparſere per agros.

Æſchyli tempore non credebatur Orpheus Belli Trojani tempora ſuperaſſe, ut colligo ex Agamem. v. 1639. MUSG.

Ver. 39. ΤΡΟΦΙΗΝ ΆΛ'. MUSG.

62. ΠΡΕΣΒΥ ΔΑΗΜΟΣΥΝΗΣ. MUSG.

70. Ωλίο δ' Ὁ πρόσθεροις ΠΕΠΟΘΗΜΕΝΟΣ ἡμιθεοισιν·
ΕΡΓΟΥ δ' ΑΡΓΑΛΕΟΥ και ΑΠΕΧΘΕΟΣ ΕΙΚΟΝΑ πασιν
Δωκεν, επωνυμιην ΟΙΣ ΔΗ τευξεσι μαγοις. MUSG.

73. κραίος ΑΜΕΡΘΕΙΣ. MUSG.

77. φυγεΕΙΝ ΑΚεσιμβρόιον. MUSG.

78. θαυμαζοιτό. MUSG.

84. δίζημαι. MUSG.

107. τεως. MUSG.

148. ΑΠΟ θηρος. MUSG.

149. ενικλήξας. MUSG.

155. Εχομ' ες ακρωρειαν. MUSG. et KOEN. p. 73.

176. ΕΚ φλογας. MUSG.

182. σαλαιγενεις. V. Plutarch. in Numa. p. 120. Ed. Steph. MUSG.

209. εν δίναις κυανοχαιτεων. MUSG.

266. Και οἱ καρφαλεας νεφελαι κορεσσουσιν αρωγας.
Ηδε και αυχμηρησιν αγοις ω. ο. α. KOEN. p. 35.

282. δακρυοισι. MUSG.

Ver.

Ver. 292. Ειδος δε σφι λιθων ΑΛΑΩΝ· Ὁ μεν ΕΙΓΕ νοησεις,
Κρυσταλλος ΚΕΝ ΕΗΝ·—KOEN. p. 100.
297. ——PEZEIN ερικυδεΑΣ αιγιλικα φιλΑΣ. MUSG.
301. Τολμα δ' αθαναίες και ενηεϊ μειλισσεσθαι
ΜΑΓΝΗΣΣΑΙ· ΤΗΝΔ' εξοχ' ΕΦΙΑΑΤΟ θυριος Αρης. MUSG.
Infinitivum μειλισσεσθαι a τολμα pendere vidit KOENIUS. p. 109.
304. αγανοφρονα. MUSG.
306.——ποτι σφιλεριον δημας ΑΙΡΕΙ. MUSG.
347. πιθοιτο. MUSG.
350. Πριαμιδης ΠΑΡΙΣ. KOEN. p. 125.
362. Και ΣΕΜΝΟΥΣΘ' αδιαντον. MUSG.
365. ὡς ΑΙΠΑΡΟΙΣΙΝ α. MUSG.
375. τιλιηωΐι. V. Argonaut. 437 et 1347. MUSG.
385. ΕΡΠΕΤΑ γαρ δη ταμπαν υπολερομενΐι ΕΟΙΚΑΣ. MUSG.
388. Πριαμιδαο. MUSG. et KOEN. p. 124.
389. οιχεσθαι, vel ερχεσθαι. MUSG.
408. καρτος. MUSG.
439. ερυξαι, vel ερυκειν. MUSG.
445. Τον μεν ΕΤΙ ΛΥΣΣΕΩΝΘ' ΈΝΟΣ ὁ λαθεν.—
vel, pro ετι λυσσωνθ', ετ' οιμωζοντθ'—
vel ετ' οιδαινοντθ'—vel ετ' ωμ' αλγυνθ'—
vel, ſi in activo legatur, ετ' ιλυσπωνθ'. MUSG.
480. αναϊσσοΐλα. MUSG.
499. οπλον. MUSG.
503. Σευομενη. MUSG.
510. τιλυκλαι. MUSG.
536. Γορσοπα γαρ ΠΕΡΣΗΙ δρ. MUSG.
541. Αιση ΛΑΙΝΕΗΙ. MUSG.
560. σφισιν. MUSG.
561. αυραι. MUSG.
596. ΠΥΡΙ σμυχεσα. MUSG.
613. λεοϊλοδερην. MUSG.
619. δυνησεαι. MUSG.
624. ΕΙ ΖΕΥΣ ὁ ΤΟΙΟΝΓΕ βιωσεμεν ΑΡΗΣΟΙΤΟ.
vel, contrario ſenſu, αρνησοιτο.
vel οιζυς τ'. MUSG.

Ver.

Ver. 625. ——ὀτῖλε κεν αυλῳ. Musg.
632. Ὀυλος. Musg.
636. Ου μεν τοι ΗΑΝ τονδε Γ'ΕΣ ἱερπ. Musg.
693. σπεισδοῖλας. Musg.
701. αρυοῖλαι. Musg.
709. αψευστοιο. Musg. ut ifa
712. Εν δε μεθυ. Musg.
756. ——ιμοι Π.
ΕΣΠΟΜΕΝΟΣ τονδε παῖλα Μ' αμηχανα. Musg.

ΠΕΡΙ ΛΙΘΩΝ.

DE LAPIDIBUS,

Poema ORPHEO a quibuſdam adſcriptum.

ΕΙΣ ΤΟ ΕΞΗΣ ΠΟΙΗΜΑ ΟΡΦΕΩΣ

ΠΕΡΙ (1) ΛΙΘΩΝ.

ΤΠΟΘΕΣΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΤΟΥ ΜΟΣΧΟΥ. (2)

ΘΕΙΟΔΑΜΑΝΤΙ τῷ Πριαμῳ συνηντησεν Ορφευς μετα των ἑταιρων τινων προς θυσιαν Ἡλιῳ, ἣν ετελει κατ' ετος, εἰς ὄρος ἀνερχομενος· και αὐτῷ της νενομισμενης

(1) Λιθικων nomine laudant paſſim Proclus, Stobæus, Tzetzes. Gemmas porro, θυμιαμαῖα et ἀρωμαῖα ſacrificiis adhibita, fuiſſe partem myſteriorum, indicavimus ad Arg. 310: itaque non mirum eſt libellum hunc delituiſſe ad ea fere tempora, quibus myſteria, a Chriſtianis detecta et vulgata, myſteria eſſe deſierunt. Etiam hoc in limine libelli obſervâſſe profuerit, ut ſolis, lunæque admirabiles effectus et phænomena dederunt occaſionem ſuſpicandi credendique deinde ſimilia de cæteris corporibus cæleſtibus: ſic magnetis, cryſtalli, forte et electri, qualitates, facilitatem certe præbuerunt perſuadendi imperitis illarum quædam miracula. GESNER. Velim indicâſſet Geſnerus loca Procli, in quibus hoc poema laudatur. Ne unum quidem notatum invenio, in *Indice ſcriptorum a Proclo memoratorum*, ap. Fabricium. Bibl. Gr. VIII. p. 535—552. Et Proclus ipſe non niſi quinto poſt C. N. ſæculo vixit. Ejuſdem fere ætatis Stobæus, uti hodie legitur, procœmium hujus operis ſub Orphei nomine ter laudat; ſed omnia ea loca in editione primâ Trincavelli omnino deſunt; nec reperiuntur in Cod. MS. Stobæi ap. Coll. Nov. Oxon. ut me nuper certiorem fecit amicus, qui rogatu meo codicem ipſum excuſſit; adeo ut vix dubitem ea primitus a *Conrado Geſnero* interpolata fuiſſe, qui peſſimo, ut mihi videtur, conſilio *corollaria quædam ex Græcis libris collecta, tum carmine tum proſa,* Stobæo

IN SEQUENS POEMA ORPHEI DE LAPIDIBUS ARGUMENTUM DEMETRII MOSCHI.

THEODAMANTI, Priami filio, obviam venit Orpheus, cum familiaribus aliquibus ad ſacrificium, quod ſingulis annis Soli peragebat, in montem adſcendens, eique inſtituti annui

Stobæo a ſe edito *paſſim adjunxit.* V. Præf. ad Edit. 3. ap. Tig. 1559. Solum igitur in hâc materiâ teſtem habemus Joannem Tzetzen, qui, ſæculo demum duodecimo, poema hoc ſub titulo *Orphei* Λιθικων ſæpius citavit; cujus quidem auctoritas in re tali quantum valeat facile judicabunt homines eruditi.

(2) Quisquis fuerit hic Demetrius Moſchus vel Moſchi, Grammaticus, hæc, quam dedit, libelli ὑποθεσις ſ. argumentum utile ſubſidium eſt intelligendæ illius œconomiæ. Lectores novi hic monendi ſunt, ut meminerint, Theodamantem enarrare Orpheo virtutes gemmarum tum ceteras, tum præſertim contra noxam ſerpentum, ut ſubinde reſpiciat ad caſum et periculum Orphei juvenis a ſerpente, quem hac ipſa remediorum commemoratione confirmare contra metum horum animalium vellet.

Cæterum ipſum argumentum de gemmis, earum nominibus, coloribus, patriis, uſu, plane non attingimus, ne quidem quatenus a Theophraſto, Plinio et reliquis hoc argumentum tractatum Philologiæ opem expertum eſt, et forte adhuc deſiderat. Ut Poetam tractamus ſcriptorem, ſicut nobis videtur, in hoc argumento vel maxime poetam, et noſtros juvenes ad poeticæ præſertim deſcriptionis, et velut picturæ, laudem excitare et juvare conamur.

μισμενης ταυ῀ης ετησιᾳ θυσιας την αιτιαν αφηγειται, λεγων ὑπο δρακοντος αυ῀λον παιδα οντα ποτε αναιρεθηναι κινδυνευοντα, κα῀λαφυγειν εις το εκει πᾳ πλησιον ἱερον τε Ἡλιυ. Ὑφ' ᾧ και σωθεντα ὡς ὁ πα῀ηρ περιεποιησα῀το, της τε παιδος σω῀ηριας κα῀ι ετος ἡγεν Ἡλιῳ θυμα῀α. Μεταξαντος δε εκεινᾳ των εντευθεν, αυτος Ορφευς αντι τε πα῀ρος της τοιαυτης θυσιας καθιςα῀αι διαδοχος· ἣν νυν αφοσιεμενος ανεισι, συμπαραλαβων και Θειοδαμαντα. ἑτος δε καθ' ὁδον τῳ ποιητῃ περι δυναμεως τε λιθων και χρησεως διεξερχεται, οἵτινες αυτων χρησιμοι προς των θυοντων κρατεμενοι, ὁπως αυτοις τα των ευχων εξανυοιτο, και οἱ προς τας ιοβολᾳς των δηξεων θεραπειας. Ὅθεν, οιμαι, και Νικανδρος ὁ Κολοφωνιος ὑςερον ὁρμηθεις συνεγραψε τα θηριακα.

Ιστεον

Sed et hoc poeticum eſt in hoc libello, quod arte quadam intexitur multum de hiſtoria, nominatim pluſcula de familia Laomedontis, et regum Troiæ, diſſentientia ex aliqua parte ab Homero. Ea ne turbare lectores poſſint, in tabella genealogica et ſubjectis illi annotationibus rem declaravi, ad quam reſpicere jubeo, ſi quis in perſonis illis hæreat.

LAOMEDON

HICETAON	LAMPUS	EUCOLION	PRIAMUS	HESIONE ex Telamone Ajacis mater
MELANIPPUS (1)	DOLON	EUPHORBUS (2)		
HECTOR	CASSANDRA	PARIS	THEIODAMAS (3)	HELENUS

(1) Melanippus ver. 431, ανηψιος Theodamantis: Hectoris et Dolonis Il. O, 554. Add. Od. O, 576. Priamo filium dat Melanippum Apollod. 3. 11. 5. GESNER. Error Geſneri, quod ad Theodamantem attinet, infra monſtrabitur ad n. 3. Quinetiam nomen *Dolonis* hic, vitio

annui ſacrificii cauſſam explicat, dicens: ſibi, cum adhuc puer eſſet, maximum aliquando periculum imminuiſſe a dracone quodam, et parum abfuiſſe quin ab eo interfectus fuerit; ſe autem confugiſſe ad haud longe inde diſtantem aram Solis. Cujus ope, cum liberatum ſe pater intellexiſſet, ſingulis annis ob filium ſervatum Soli ſacra ad illam aram fecit. Cum autem pater ejus ex hac vita migraſſet, ipſe Orpheus patri in peragendo hoc ſacro ſuccedit: quod et nunc ſoluturus, in montem aſcendit, abducens ſecum Theodamantem. Hic vero in itinere de viribus lapidum eorumque uſu ſermonem facit, quorum quidam ſacra facientibus, ſi illos ſecum habeant, hoc conferunt, ut votis fruantur, quidam vero contra venenatos morſus medelam afferunt. Unde, arbitror, etiam Nicander Colophonius motus, poſtea Theriaca compoſuit.

vitio memoriæ, pro *Dolopis* poſitum ſuſpicor. V. loc. cit. Il. O. 554. 576. (Citatio od. O. 576. facta eſt, opinor, per errorem typographi.) Quod ſi verum eſt, cum neque *Lampus* nec *Dolops* in hoc poemate uſquam memoretur, utriuſque nomen ex tabellâ genealogicâ recidi poteſt.

(2) Euphorbus (quem Homerus ſemper Panthoi et Phrontidis facit filium) Βυκολιδης noſtro eſt, ver. 457. Tzetz. 13, 574.

Ευφορβος ὠραιοτατος ην τις των Τρωων γενος,
Υἱος Πανθω και Φρονιδος, ὡς Ὁμηρος μοι λεγει (Il. P. 40.)
Ορφευς δε (λεγει) Βυκολιωνος, και της Αβαρβαρεης. De eadem re idem 1. 228. Ορφευς δ' Αβαρβαρεην δε και Βυκολιδην λεγει. Abarbarea igitur aut duarum mulierum nomen, aut una eademque Euphorbi et Theodamantis mater etc. Rurſus Il. Z. 21 de Æſepo et Pedaſo, ὡς ποτε νυμφη
Νηις Αβαρβαρεη τεκ' αμυμονι Βυκολιωνι.
Βυκολιων δ' ην υἱος αγαυου Λαομεδοντος. κ. τ. λ. GESNER. V. infra not. ad ver. 455.

(3) Theodamas vel Theiodamas, ver. 765. Abarbareae F. ver. 455. Frater Hectoris, ver. 681, et Caſſandrae, ver. 757. Dolonem Διαπροντα ſuum vocat, ver. 680. De hoc etiam Il. K. 390 ſeqq. GESNER.

Ιστεον δε, ὡς δυο τινα προοιμια τε παροντος προτιθεται ποιημαλος· εν μεν τῳ πρωτῳ αυτην τε την αρετην και σοφιαν ἁπασαν εξυμνων, και τους παλαι των ἡρωων, καλ' αυτην γενομενους ενδοξους, και ισοθεους νομισθεντας, ὡν και μητερα την αρετην προσειρηκεν· εν ταυτῳ δε και των ιδιωτων καθαπτεται, ὡς επιφθονως εχοντων προς τους την αρετην διωκοντας, και τουτοις αει φιλαπεχθημονως επικειμενων. Εν θαλερῳ δε ὁ προς αυτον και Θειοδαμαντα γινεται διαλογος.

(2) Mirum forte videatur Geſnerum V. Cl. obſcuro huic grammatico et Joanni Tzetzæ fidei tantum tribuiſſe, ut ad veram et apertam poematis hujus œconomiam prorſus cæcutierit. Fidenter dico, neminem, qui libellum hunc ſine titulo inveniſſet et attentius paulo perlegiſſet, aut de ſcriptore quaſi *Orpheo*, aut de Theodamante interlocutore quaſi *filio Priami*, (qui duo errores omnem Geſneri ratiocinationem conturbant,) cogitare potuiſſe. Nihil certe eſt in toto opere quod Orphea ſcriptorem ullo modo præferat; qualia multa interponere ſolebant falſarii, qui ſub ejus nomine *Argonautica*, *Hymnos*, cæt. ediderunt: illud autem plane incongruum, quod auctor de bello Trojano, et quidem exeunte, loquitur; ad quæ tempora durâſſe Orphea, cum nemo veterum tradidit, ne falſarius quidem, opinor, paulo ſanior fingere voluiſſet. Alter error de Theodamante ex merâ incuriâ ortus eſt eorum, qui non viderunt Theodamanta, per maximam ſermonis ſui partem, (a ver. 394. ad ver. 764.) non loqui ex ſuâ ipſius perſonâ, ſed alium quendam ſermonem referre, quo Helenus olim uſus eſt ad Philoctetem.

ΠΕΡΙ

Sciendum autem, duo procœmia auctorem præmisisse huic poëmati. In primo quidem virtutem ipsam et omnem sapientiam carmine celebrat, et antiquos Heroës propter illam in pretio habitos, Diisque æquales æstimatos fuisse dicit, quorum etiam matrem Virtutem vocat. In eodemque graviter invehit in vulgus, quod invidia prosequatur eos, qui virtutem sectantur, et hostiliter in eos affectum sit. In secundo vero describuntur colloquia, quæ sibi cum Theodamante interceserunt.

locteten. Helenus igitur, non Theodamas, ἀνιψιος Melanippi, ver. 431; frater Hectoris, ver. 681, et Cassandræ, ver. 758; Dolonem θειαπορτα suum vocat, ver. 680. etc.

Τzοθ. l. 1. Θιιοδαμαντι τῳ Πριαμῳ σ. Ορφινς]. Ex supra notatis hæc sic refingi possunt. Θιιοδαμαντι τιν συνηντησιν ὁ ποιητης, κ. τ. λ.

Deinde p. 4. l. 6. Pro Ορφινς iterum reponatur ὁ ποιητης. Quod autem occurrit de Nicandro Colophonio, l. 13. nihili faciendum est. Nicander enim multis annis, ne dicam sæculis, auctorem nostrum, nisi fallor, præcessit.

P. 6. l. 1. Male hæc a Demetrio divisa sunt. Unicum est hujus operis procœmium, quod versibus primis circiter 92 absolvitur. Colloquium inter Auctorem et Theodamanta est ipsum opus; in quo primus quidem loquitur Auctor, a ver. 96. ad ver. 162. deinde uno tenore Theodamas, ex propriâ personâ a ver. 164 ad ver. 393; et sub personâ Heleni a ver. 394 ad ver. 764; et iterum ex propriâ personâ ad ver. 766. Reliqui duo versiculi sunt ipsius Auctoris, et opus claudunt.

ΠΕΡΙ ΛΙΘΩΝ.

ΔΩΡΟΝ αλεξικακοιο Διος θνητοισιν οπασσαι
Κεκλομενος Μαιης εριωνιος ηλθε κομιζων
Υιος, ὁπως αν εχωμεν οϊζυος αιτρεκες αλκαρ.
Γηθοσυνοι δεχνυσθε βροτοι· πινυτοισιν ενισπω,
Οις αγαθη κραδιη, και πειθεται αθανατοισιν· 5
Νηπιτυοισι δ' ονειαρ ακηρατον η θεμις εὑρειν.
Τῳ δ' αυτῳ και προσθεν αγαλλομενος επι δωρῳ
Υια τε Λητοϊδης ακεσιμβροτον αθανατοισιν
Ἰξεν αγων ες ολυμπον αγαννιφον, ηδε σαοφρων
Παλλας Αθηναιη λαοσσοον Ἡρακληα· 10
Αλτο δε και Κρονιδης ταναον ὑπερ αιθερα Χειρων,
Σευαμενος προς ολυμπον, επει μαθεν αμβροτα δωρα.
Αλλ' ητοι κεινης μεν αμωμητοι Διος οικοι
Χαιροντας δεξαντο, θεηγενεων οχ' αριστης·
Ἡμιν δ' εν γαιη κελεται Χρυσορραπις ολβῳ 15

Ver. 1. Ηλθε κομιζων ὁ της Μαιης ὑιος Ἑρμης δωρον τω αλεξικακω Διος, κελευων μοι τουτο δωναι τοις ανθρωποις, ὁπως εχωμεν (ωφειλε δε εχωσιν ειπειν) βοηθει εν (l. βοηθειαν) τοις επιγινομενοις ἡμιν χαλεποις ασφαλη. Schol. MS. Paris.

Ver. 2. Hic versus citatur a Tzetze ad Lycophr. 219. Εν τη αρχη των λιθικων, sed ex memoria, nec sine mutatione et corruptione, Δωρον αλεξικακοιο Διος θνητοις οπασαι και κλιμενος μαιης εριωνιος ηλθε κομιζων υἱος, ὁπερ μιν εχομεν οϊζυος αλκαρ αινης. GESNER.

DE LAPIDIBUS.

DONUM malorum depulsoris Jovis hominibus afferre
Jussus Maiæ filius valde utilis advenit, apportans illud,
Ut haberemus contra ærumnas exploratum auxilium.
Læti hoc recipite mortales. Prudentes alloquor,
Quorum animus est integer, et immortalibus obtemperat:
Insanis vero auxilium integrum reperiri non potest.
Hoc autem ipso, et olim delectatus dono,
Filium, Latonæ filius, homines sanantem, ad Deos
Perduxit in Olympum nivosum, et prudens
Pallas Minerva populorum servatorem Herculem:
Transiliit vero etiam Saturnius extensum super Æthera Chiron,
Irruens in Olympum, eo quod didicit divina medendi munera.
Et sane eos pulchræ undique Jovis ædes
Gaudentes exceperunt, optimam Deorum sobolem.
Nos vero in terris jubet Mercurius, bonis

Ver. 6. Νηπιτυοισι. Scribendum credo—Νηπυτιοισι. *Stultis*, quæ vox Homerica est.

Ver. 7. Αγαλλομενος. Malim—*αγαλλομενους*. quod scilicet, non ad Apollinem, sed ad Æsculapium et Herculem conjunctim referatur.

Ver. 10. Λαοσσοος est plerumque aut semper apud Homerum epitheton Minervae et Martis, in quantum in bella commovent populos. Sed puto huic loco magis convenire alteram significationem *servator populorum* etc. Sic etiam mox v. 58. GESNER.

Vivere

Ζωειν τερπομενοισιν, απειρητοις κακοτητος.
Ὃν δε κεν ανθρωπων πεπυμενον ητορ ανωγει
Ες πολυηρατον αντρον επελθεμεν Ἑρμειαο,
Ενθ' ὀγε παντοιων αγαθων καλεθηκεν ὁμιλον,
Αιψα κεν αμφοτερησιν ονειαλα πολλα κομιζων
Οικαδ' αποστειχοι, προφυγων πολυδακρυν οϊζυν.
Ουδε ἑ νεσος ακικις ενι μεγαροισι δαμασσει·
Ουδ' ὀγε δυσμενεων ποθ' ὑποτρεσσας μενος αινον
Αψ αναχωρησει, προλιπων ερυηβεα νικην·
Ουδε οἱ αθλητηρι κονισσαμενῳ εν αγωνι
Αντιβιην τινα θυμος εφορμησει μενεαινειν,
Ουδ' ει χαλκεα γυια και αγναμπτον σθενος ανηρ
Αντικρυς, στεφανοισι ποθῳ, κομισας εριδαινοι.
Ναι μιν και θηρεσσιν ορεσκωοισι λεοντα
Δεινον, και λαοισιν εοικοτα δαιμονι τευξω.
Και οἱ και βασιλευσι διοτρεφεεσσιν οπασσω
Ῥεια και αλλοδαποισι μετ' ανθρωποισι τιεσθαι.

Τον

Ver. 17. Ὃν δε κεν] Tzetzes hunc verſum et quatuor proxime ſequentes citat legens εσιλθειμεν: docens etiam a poeta hic libros vocari *antrum Mercurii*. H. STEPH.

Hanc etiam de antro Mercurii narrationem in ſuas areolas derivavit Tzetzes Chil. 2, 859 itemque 12, 610, utroque loco Orpheo εν λιθικοις adſcribens: poſteriori loco addit, Τας βιβλους αντρον τε Ἑρμυ καττοτομαζων ὀτω. Τας βιβλους autem Tzetzes univerſim pro ſtudiis literarum ac ſapientiae nominare ſolet. Idem hic αντρον επηφαλον intelligi, de quo eſt Argon. 108, mihi vix dubium eſt: nec illud, hoc eſſe antrum Corycium, a quo Mercurius ipſe eſt Corycius H. 27, 8. GESNER.

Haec, de quibus *vix dubitat* Geſnerus, falſa eſſe ambo poſſunt, vera non poſſunt. Antrum ſcilicet Orphei in Thracia erat, Argon. 70. 172. Antrum Corycium in Phocide. Hic profecto *antrum Mercurii* allegorice deſignare videtur *locum, in quo theſauri philoſophiae*, Magicae praeſertim

Vivere lætos, inexpertes malitiæ.
Quem vero hominum prudentem animus impellit
In valde delectabile antrum Mercurii ingredi,
Ubi ille omnis generis bonorum copiam depoſuit,
Statim ambabus manibus innumera reportans munera
Domum diſcedat, effugiens lacrimabiles ærumnas.
Hunc neque morbus vehemens domi conficiet,
Neque inimicorum metuens gravem impetum
Domum redibit, exuturs læta victoria.
Neque contra ipſum athletam luctantem in ludis
Viribus quemquam animus ſtimulabit inſurgere,
Neque ſi aheneorum membrorum et inflexibilis roboris vir eſſet,
Contra ipſum, coronæ deſiderio pugnans certet.
Profecto ipſum et feris montanis leonem
Timendum, et populis dæmoni ſimilem præſtabo.
Et ipſum tam regibus a Jove educatis,
Quam aliis hominibus facile faciam venerabilem.

ſertim et Theurgicæ, *reponuntur*. Nec male Tzetzes *libros* innui docet. De myſticâ antrorum naturâ multa, nec protrita, dabit Porphyrius, in libello *De antro Nympharum*, ap. Homer. Odyſſ. XIII.

Ver. 28. Κομισας non habet caſum rei, quam adferat adverſarius. Κονισας legendum puto eo intellectu, quo modo v. 28. κονισαμενη poſitum eſt. Κονιζειν hoc, ut התעפר, ſumtum a luctantibus in pulvere, pulveremque adeo ſuo motu excitantibus. GESNER.

Ibid. Immo vero, ut mihi videtur, κομισας *habet caſum rei, quam adferat adverſarius*, viz. χαλκια γυια και αγναμπτον σθενος.

Ver. 29. Ναι μην conj. H. STEPH. Male.

Ver. 30. Verbo τευξω nihil promittit de ſe aliud, quam ſe verum dicere, qui ſibi obſecutus in antrum Mercurii ingrediatur, eum iſta commoda impetraturum. Sic præſtandi verbo Romani utuntur. Eadem ratio τυ οπασσω. GESNER.

Illum

Τον δε και ηϊθεοι τερενοχροες ἰμερτῃσιν
Αιεν εφορμησωσι περιπτυσσειν παλαμῃσι,
Και μαλακη χρυσειον επι λεχος αιεν ερυσσει
Αλληκτον κυρη επιϊεμενη φιλοτητος.
Ευχομενω τε προς κατ' αφιξεται αιεν εοντων
Ευχη· και παντοιο κυκωμενω κε αλεγιζων,
Βησετ' επι ταφερην ἀκυμαντοισι ποδεσσι.
Τον και ληϊστηρες αναρσιοι οιον εοντα
Φευξονται· και δμωες, οϊομενοι πατερ' ειναι,
Τισουσι, και οικον ἐς στερξουσιν ανακτος.
Ιδμεναι αικε θελῃσι, δαησεται, ὁσσα τε φωτες
Κρυπταδια σφετερῃσιν ενι φρεσι μηχανοωνται,
Ὁσσα τε κεκληγασι μετα σφισιν ηεροφοιται,
Ανθρωποις αφραστον ιακχαζοντες αοιδην,
Οιωνοι, μεγαλοιο Διος κραιπνοι ὑποφηται.
Ῥοιζον τε στησαι χαμαι ερχομενοιο δρακοντος
Εισεται, ηδ' οφεων ιον σβεσαι ἐρπυστηρων.
Δωσω οἱ και φωτα ροπῃ πιπτοντα σεληνης
Ῥυσασθαι,

Ver. 39. Βησετ' επι ταφερην.] Metro laboranti ſuccurrit Dorvill. ad Chariton. p. 260. legendo—επι ταφερην χθον' ακυμαντοισι ποδεσσι. Sed quid mirum, ſi aliquis *per terram* incedat ſiccis pedibus? Malim—επι ταφερην ἁλ'. *Per mare ſolidum, ſeu vice terræ fungens.*

Ver. 45. Ὁσσα τε] Pro μετα φρεσιν Tzetzes habet μετα σφισιν, quod magis placet; at φρεσιν ex ſuperiore verſu pro σφισιν irrepſiſſe puto. H. Steph.

Ibid. Recte. Ideoque σφισιν in textu repoſui. Vide infra v. 741. ubi ſimilis locutio eſt—ενι σφισιν. *inter ſe.*

Ver. 48. Ῥοιζωντες και χαμαι ερχομ.] Hunc verſum valde depravatum eſſe animadvertebam, ſed qui emendari poſſet non videbam: donec tandem in Tzetzis locum incidi, qui germanam hujus loci lectionem

Illum etiam juvenes teneri, cum desiderio
Semper certabunt amplecti manibus.
Et mollis aureum ad lectum sollicitabit
Assidue puella, amorem illius desiderans.
Cumque preces fuderit, ad aures deferentur immortalium
Ejus vota. Et turbulentum pontum despiciens,
Incedet per continentem inoffensis pedibus.
Illum etiam prædones implacabiles, vel solum iter facientem,
Fugient, et famuli, tanquam patrem suum
Colent, domumque sui diligent domini.
Scire si desiderabit, sciet quæcunque homines
Occulta in mentibus suis machinantur,
Et quæcunque clangent non sine ratione aërivagæ,
Hominibus occultam resonantes vocem,
Aves, magni Jovis veloces vates;
Impetumque cohibere humum petentis draconis
Noverit, et serpentum exstinguere venenum reptilium.
Dabo ipsi, et hominem momento cadentem lunæ

onem nobis profert. Est autem hujusmodi, Ῥοιζον τε στησαι χαμαι ἐρχομενοιο δρακοντος. Quam certe lectionem divinatione assequi, non unius fortasse Œdipi fuisset. H. Steph.

Ibid. Nescio unde Eschenbachius habeat lectionem, quam dedi. Ego auctorem hic sequor Tzetz. Chil. 2, 861, qui recitat fine alia varietate hic versus 43-49. et addit, Οὑτως Ὀρφευς ἠπιστατο ἀπαυσαι δεισιδαιμονιαν. Gesner.

Ibid. Mirum videri potest quod ait Gesnerus, *se nescire unde Eschenbachius habeat hanc lectionem*, cum eam H. Stephano deberi præcedens nota clare doceat. Corruptam priorum editionum lectionem—Ῥοιζοντες και ἐχαμαι—habet etiam MS. Paris.

Sanare,

Ῥυσασθαι, και νεσον αλαρτηρην ελεφαντος·
Και ψυχην ελασαι τεθνειοτος, αικεν ερεμνην
Εξ αϊδος προμολουσα ποτιχριμπτοιτο εκαστῳ.
Αλλαι απειρεσιοι πολυμητιος Ἑρμειαο
Δωτιναι κομισαντος ενι σπηλυγγι κεανται,
Αμβροτοι, ατρεκεες, ῥιμφα πρησσουσαι εκαστα·
Ταων ἠμιθεος τε και ολβιος ὁς τ' αφικηται·
Τας εμε κηρυσσειν λαοσσοος Αργειφοντης
Ανθρωποισιν ορινε, μελιγλωσσοιο κελευσας
Φθογγον απο στηθεσφιν αοιδε γηρυσασθαι.
Αλλ' ε παγχυ βροτοισι σαοφροσυνης αλεγιζειν
Ἱμερος, αιψα δε πρεσβυν δαημοσυνην ατιμσιν·
Μητερα δ' ἡρωων αρετην απατερθε κλυοντες
Προτροπαδην φευγουσιν, αοσσητηρα δε μοχθον,
Μοχθον αοσσητηρα βιου, μαλα πεφρικασιν.
Ουδε σφι κρειων ενι δωμασιν ολβος ὁμιλει·
Ουδε τις οιδε θεοις οπιζεμεν αθανατοισι·

Ver. 51. Eloquentiſſime et poetica pictura horribilem morbum deſcribit Aretæus Chron. 2, 13. GESNER.

Ver. 52. Κ'αυτα δαιμονια διωκειν, ει τινι πλησιαζοιεν· ταυτα δε Ψυχας των αποθανοντων ειπειν. Schol. MS. Paris.

Ver. 57. Simpliciſſimum eſt, Ταων ſumere pro τουτων, et intelligere ἑνεκα. GESNER.

Ibid. Ταων pro τουτων libenter ſumam. Sed præterea αφικηται in εφικηται mutandum ſuſpicor, ut hæc ſit totius verſûs ſententia.

Ταων ἠμιθεος τε και ολβιος ὁς τ' εφικηται. *Horum, ſemideus eſt et beatus, qui compos fiet.*

Ver. 62. Ἱμερος] Hic verſus non ſtat, nec tamen quomodo reſtitui poſſit, perſpicere queo, niſi forte in unam vocem conflaretur πρεσβυδαημοσυνην: ſed ita ſcripſiſſe poetam, credere durum eſt. H. STEPH.

Ex

Sanare, et peſtilentem elephanticum morbum.
Et animam abigere mortui, ſi quando nigro
Ex erebo egreſſa, appropinquet cuiquam.
Alia præterea innumera dona prudentis Mercurii,
Apportata, in antro jacent,
Divina, certa, et quæ propere ſingula peragunt
Horum. Semideus eſt et beatus, quicunque ad ea perveniet.
Quæ ut ego annunciem hominibus, ſoſpitator populorum
Argicida incitavit, dulciſoni jubens
Cantoris vocem e præcordiis modulari:
Verum nulla prorſus hominibus prudentiam curandi
Eſt cupido, ſed ſtatim venerandam ſcientiam contemnunt.
Matrem vero Heroum, Virtutem, vel e longinquo audientes,
Citato curſu fugiunt. Auxiliatoremque laborum,
Laborem auxiliatorem vitæ, valde exhorrent.
Neque ipſis meliores domi divitiæ ſunt,
Neque quiſquam illorum ſcit Deos reſpicere immortales.

Ibid. Laborat verſus. Tolerabilior erit, ſi legas, αιψα φρισσων δε δαημοσυνην ατισσιν, cum plura prolata ſint talium poſitionum correptarum exempla, quamquam et ipſa exceptione non majora. Laudat verſum, ut hic eſt, Stob. Ser. 4. p. 52, 12: verſum vero 63 Tzetz. ad Heſiod. p. 49, a. GESNER.

Ibid. Verſum hunc laborare, et quidem graviter, nemo neget; tolerabiliorem fore ex Geſneri medicina pauci exiſtimabunt. Terminatio illa in οσυνην mihi videtur ex ſuperiori verſu, per errorem librarii, primitus derivata; ita ut auctor fortaſſe dederit φρισσαν Αθηναιην, librarius φρισσαν αθηνοσυνην, corrector (ſenſûs quam metri ſtudioſus) φρισσαν δαημοσυνην. MS. Paris. habet φρισσας.

Ver. 64. Αοσσητηρα δε μοχθων. Ita conj. H. Stephanus. Vulgo μοχθων.

Εκ δ' οἰγε πτολιων τε και ανδρων ηλασαν εσθλην
(Α δειλοι) σοφιην, ερικυδεα ὑβριζοντες.
Ωλετο δε προτεροις πεπονημενος ἡμιθεοισιν·
Εργον δ' αργαλεος και απεχθης αυτικα πασιν
Δωκεν, επωνυμιην λαοι τευξεσι μαγοισι.
Και κεν ὁ μεν κονιαισιν ὑπ' αορι κρατος απενθης
Λευγαλεῳ θανατῳ διος φως εκτετανυσται·

Ver. 70. Locus difficilis. Loquitur in hoc Procemio fine dubio Orpheus: et tamen a 70-74 fatum illius et mors in tertia perſona deploratur. Igitur aut inculcatos eſſe carmini hos quatuor verſus præter ſententiam auctoris dicemus: aut auctorem ipſum, ab affectu abreptum, hic paulum perſonam Orphei depoſuiſſe, ſumſiſſe illam amici et diſcipuli: aut denique, ne voluiſſe quidem ſerio pro Orphei carminibus haberi hæc λιθικα, Onomacritum, vel ſi quis alius auctor eſt. Orphei nomen non auctorem ſingulorum verborum, ſed hoc indicare, eſſe hic propoſitam ipſam diſciplinam ac mentem adeo Orphei: quo ſumto non ineptum fuerit, hanc querelam ſ. lamentationem hic interpoſitam eſſe. Sed fere eſt, ut primam opinionem veri ſimiliorem putem. Nam ipſi verſus, niſi miſere et inſanabiliter corrupti ſunt, male conciliati, et indigni reliquo carmine ſunt, quod pluribus jam perſequi non lubet. Interim ſententiam illorum videre mihi videor, quæ jam qualicunque interpretatione expreſſa eſt. Πεπονημενον eſſe etiam eum, qui multum in aliquo opere, cum certis hominibus, verſatus ſit, ſuſpicor, non ſcio. Προτερες ἡμιθεις potuiſſe dicere noſtrum etiam una modo ætate, generatione una ſe antiquiores, nihil dubito. Orpheum a ſuis civibus Ciconibus eſſe, nominatim a mulieribus diſcerptum, caput cum lyra in Hebro nataſſe, fabula nota eſt. Magi appellationem apud Græcos mature infamiæ aliquid habuiſſe, contemtos a Philoſophis, Socrate, Platone, cæteris, Orphicos ſuis cum τελεταις et myſteriis, ſatis conſtat. Sed hæc omnia jam ad hanc Parentheſin ſanandam explicandamque adhibere, niſi hariolari velim ſciens, mihi difficilius. Interea quorundam lectorum cauſa monebimus, primum pro Magiæ etiam auctore haberi Orphea. Vir Ægyptius apud Pauſa. El. 2. ſ. 6, 20 ad fi. ειναι και τον Θρακα

Οφφιν

Illi vero tam ex urbibus quam hominibus, expulerunt bonam
(Ah miſeri) ſapientiam, Mercurium contumelioſe ſpernentes.
Periit vero, qui olim cum ſemideis verſatus eſt.
Laborem vero, difficilis *(ea re)* et exoſus, ſtatim omnibus
Commendavit. cognomen vero homines dabunt ei Magi.
Et ille quidem in pulvere enſe, abſciſſo capite, nemine lugente,
Triſti morte, divinus vir, extenſus jacet:

Ορφια μαγευσαι δεινον. Plin. 30 pr. *Orphea putarem e propinquo primum intuliſſe ad vicina uſque* (egerat de Theſſalis matribus) *ſuperſtitionem et Medicinæ profectum, ſi non expers ſedes ejus, tota Thrace, Magices fuiſſet.* Deinde ſatis antiquam fuiſſe artis hujus infamiam, intelligi ex Diod. Sic. 5, 55 ubi de Telchinibus Rhodi incolis, Λεγονται δε ουτοι και γοητες γεγονεναι, και παραγειν ὁτε βουλοιντο νεφη τε και ομβρους—Ταυτα δε καθαπερ και τους Μαγους ποιειν ἱστορουσι. Αλλαττειν δε και τας ιδιας μορφας και ειναι ΦΘΟΝΕΡΟΥΣ (malignos, maleficos) in doctrina artium. Add. Apul. apol. p. 291 Elmenh. Denique eſſe tamen in honore illud nomen Ariſtot. Metaph. 13, 4 p. m. 1434., E. Φερεκυδης και ἑτεροι τινες το γενεσιαν πρωτον αριστον τιθεασι, και οι Μαγοι, και των ὑστερων σοφων, οιον Εμπεδοκλης τε και Αναξαγορας κ. τ. λ. Talis ille Gobryas in Axiocho Platonico c. 19, 20, GESNER.

Ibid. In hoc loco explicando fruſtra ſudavit Geſnerus. Nec mirum, cum duas hypotheſes ſibi invicem pugnantes conciliare voluerit; 1°. Orpheum hic loqui; 2do. fatum illius et mortem in tertia perſona hic deplorari. Sed Orpheum neque hic, nec in ulla alia poematis hujus parte loqui, omnino credibile eſt. V. not. ad Υποθ. p. 6. (2). Locum autem ipſum corruptum eſſe judico, et ſic fortaſſe refingendum.

Ωλετο δε πρωτερους πεπονημενον ἡμιθεοισιν
Εργον· ὁ δ' αργαλεος και απειχθης αυτικα πασιν,
Τῳ κεν επωνυμιην λαοι τευξωσι μαγοιο.

Periit autem prioribus laboratum Semideis opus; ille vero difficilis eſt et inviſus ſtatim omnibus, cuicunque cognomen Magi homines dederint. In ſequentibus duobus verſiculis ad Orphei fatum *alludi* non nego; ſed tamen verisimilius puto poetam ad caſum aliquem recentiorem reſpexiſſe; quem ſi compertum haberemus, de ipſius ætate accuratius judicare poſſemus. Utcunque ſit, pro—κραιος απειθης, reponendum credo—κραιος αμειθεις. *Capite privatus.*

Ver. 72. Τουτῳ δε οι λαοι των ιδιωτων ονοματα μαγων αποδιδοασι, ὡς μαγον αυτον αποτρεπομενοι. Schol. MS. Paris.

Ver. 74. Ὁ εστι, πολλακις τους τοιουτους οι ιδιωται ὑπ' αγνοιας και φθονου αποκτεινυσι. Schol. MS. Paris.

Οι δ' ικελοι θηρεσσιν, αϊδριες, ηδ' αδιδακτοι,
Χητει δαιμονιοιο νοηματος, υθ' ὑπ' αρωγην
Θεσπεσιην φυγετην φαεσιμβροτον εκ κακοτητος,
Ουτε τι θεσκελον εργον, ὁ κεν μαλα θαυμαζοιντο,
Ισασ'· αλλα σφιν νεφελη τραπιδεσσι κελαινη
Αμφιπεριπλασθεισα, βαδιζεμεν ανθεμοεντα
Εις αρετης λειμωνα πολυστεφανον τε μεγαιρει.
Αλλ' εμ' ὑπισχνεμαι κειμηλια πειθομενοισι
Αφνειν χρυσοιο πολυ προφερεστερα δειξειν.
Φωτα δε διζηται ταλακαρδιον, ὁς κεν ἑκαστα
Εμμεμαως πειρητο, μενοινησει τε καμοι τε,
Ὁς τε διδασκηται, και ὁς ειδοτας εξερεεινοι.
Ου γαρ ατερ καμαϊοιο τελος μυθοισι και εργοις
Ευρυοπα Κρονιδης εθελει δομεν· αλλα και αυτοι
Ες δυσιν αινα πονεντες αν' αιθερα λαμπετοωσαν
Ηελιον φαεθοντα εφ' ἁρματι πωλοι ἀγεσι.

Ver. 75-81. Habentur apud Stobæum Ser. 4 p. 52, 17. GESNER.

Ibid. Ex Stobæo repoſui in ver. 75. ηδ' αδιδακτοι, pro διδ' α. quod legitur in Editt. Vulg.

Ver. 77. Hic quidem aperte Dualis numerus pro plurali ponitur, quod cupide nimis negaſſe Clarckium ab Homero fieri, pulchre jam monuit Vir Summus Erneſtus, qui ad Ιλ. Α. 566 et hoc loco Orphico et Homeri ipſius pluribus prolatis oſtendit, omnino etiam Duali uſos eſſe, ubi de pluribus ageretur.

Φαεσιμβροτω puto verum eſſe, nomen Apollinis perpetuum. Sic mox ver. 129 et 164. GESNER.

Ibid. Numerum dualem pro plurali hic poni non inficiandum eſt; ſed nolim ex hoc ſcriptore canonas grammaticos conficere. Φαεσιμβροτον corruptum eſſe non dubito. Requiritur adjectivum, quod cum κακοτητος conjungatur; nec ullum, opinor, probabilius occurret quam ολεσιμβροτου. Eadem vox uſurpatur infra, ver. 444.

ΜΑΛΛΟΝ

Hi vero ſimiles feris, ignorantes atque indocti
Mentis indigentia divinæ, neque ad auxilium
Divinum confugiunt Apollinis, præ malitia,
Neque divinum aliquod opus, admiratione dignum
Norunt; ſed nubes præcordiis ipſorum atra
Undique circumpoſita, progredi floridum
Virtutis in pratum ſertigerumque invidet.
Aſt ego me polliceor theſaurum obtemperantibus
Divite auro longe præſtantiorem indicaturum.
Requirit autem virum laborioſum, qui ſingula
Promtus experiatur, aveatque laboretque,
Et qui docendum ſe præbeat et a ſcientibus ſcifcitetur.
Non enim abſque labore finem dictis et factis
Altiſonans Jupiter dare vult: ſed etiam ipſi
Ad occaſum anhelantes per æthera ſplendidum
Solem in curru lucentem equi perducunt.

Ver. 78. Pro θαυμαζοιντο malim θαυμαζοιτο. bene, ut ipse

Ver. 82-86. Sunt apud Stobæ. Ser. 3 p. 38, 6. it. Ser. 29. p. 200, 17. GESNER.

Ibid. In ver. 84. legendum credo διζηται.

Ver. 85. μενοινησοι Stob. μενοινησεις coni. H. Steph. F. μενοινησαι. GESNER.

Ver. 88. Ipſe Apollo non ſine labore magno ſuorum equorum diem adducit ac reducit. GESNER.

Ver. 89. Ες δυσιν] In vulg. edit. αναπνευντες. Hanc autem reſtitutionem αινα πονευντες, Fr. Porto debemus, viro novæ quidem Græciæ alumno, ſed doctrina vel antiquis Athenis digna prædito. H. STEPH.

Αμπνειουτες, conj. Salmaſius, Αντιπνειουτες, Grotius, ad Stobæ. Ser. 29. Sed Porti emendationem veriſſimam puto. In ver. proximo ferri fortaſſe poteſt ιφ' ἁρματι, ſed malim—ὑφ' ἁρματι. bene

ΜΑΛΛΟΝ εγω πινυτοιο παραιφασιν ανερος ἐυρων
Τερψομαι, ηπερ χρυσον ἁπαντων κοιρανον ανδρων.
Ηελιῳ γαρ αγων ἱερηϊον αντεβολησα
Αγροθεν αστυδ' ιοντι περιφρονι Θειοδαμαντι,
Και μιν ἑλων χερι χειρα προσηυδων ὠδ' επεεσσι·
Ες πολιν (ει μη παμπαν επισπερχυσιν αναγκαι)
Ῥηϊδιως, ω ἑταιρε, και αυριον εσσεθ' ἱκεσθαι·
Νυν δε σε μοι στειχοντι μετ' ειλαπινην θεος αυτος
Ωρσεν ὑπαντιασαι· τῳ μοι προφρων ὑπονευσον
Ἑσπεσθαι. Θυσιαι ἱεροπρεπεες τελεθυσιν,
Ἁς αγαθοι ῥεζυσι βροτοι· γανυται δε φιλον κηρ
Αθανατων, ευτ' αν σφι χορυς αναγωσιν αριστοι.
Αξω δ' ε μακρην ες αταρπιτον· εισοραας γαρ
Ἡμετερων με κιοντα προς αγρων ακρωρειαν.
Ενθα νεογνος εων ετλην ποτε μυνος ανελθειν
Λαιψηρω

Ver. 91. Vulgo præfigitur titulus, Ἡ ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ὑποθεσις non tam argumentum hoc in loco ſignificat, ſ. ſummam carminis, quam occaſionem, quam breviter declaratam dedit Demetrius Moſchus. GESNER.

Ibid. Τουτο και το Δημοσθενους εν Ολυνθιακοις προοιμιον. Αντι πολλων αν, ω ανδρες Αθηναιοι, χρηματων ἡμας ἑλεσθαι νομιζω, ει φανερον γενοιτο το μελλον συνοισειν τῃ πολει, περι ὡν νυνι σκοπειτε. Συγκρισις γαρ αγαθης βουλης και χρηματων κἀνταυθα κἀκει. Schol. MS. Paris.

Ver. 91 et 92. Sunt etiam apud Stobæum Ser. 3. p. 38, 12. Sed qui ſubjicitur, tanquam ex eodem Proœmio (ſic certe ibi vocatur) ſumtus, Αλλα θεοι, σοφιης εριλαμπεος ἡγεμονηες, eum non habent hodie libri. Poteſt vitium eſſe in ipſa Stobæi allegatione in margine poſita. GESNER.

Ibid. Locus qui his verſibus ſubjicitur apud Stobæum ſic ſcribitur—Αλλα θεοι, σοφιης εριλαμπεος ἡγεμονηες, Κεκλυτε—et totidem verbis legitur in Hymno Procli ad Muſas, ver. 30, 1. *Vitio* igitur noſtrum hic allegari

MAGIS quidem prudentis viri colloquium nactus
Delectarer, quam aurum, omnium rectorem hominum,
Soli enim rem ſacram peracturus incidi
In redeuntem ex agro in urbem prudentem Theodamantem,
Et illum, apprehenſa manu, his verbis affatus ſum:
In urbem, (niſi gravis urget neceſſitas)
Facile, o amice, et cras erit pervenire:
Nunc vero te mihi, pergenti ad epulum, Deus ipſe
Occurrere movit: itaque prompte annue
Te me ſecuturum. Sacrificia divina peragentur,
Quæ boni viri celebrant. Lætitia vero afficitur cor
Immortalium Deorum, quando quidem ipſis choros ducunt boni.
Non longam te deducam in viam, Vides enim
Euntem me in agrorum noſtrorum montem;
Quo, cum juvenis eſſem, auſus ſum aliquando ſolus aſcendere

Velocium

allegari non dubito, ſed an ipſius Stobæi, an potius Conradi Geſneri, ſtatuant illi quibus ad manum ſunt Stobæi Codd. MSS. V. not. (1) p. 2.

Ver. 105. Cum non ſit in omnium manibus Tzetzis opus, non ingratum quibuſdam lectoribus fecero, ſi hic ponam verſiculos, quibus in compendium ille miſit longiorem hujus carminis narrationem. Sunt autem Chil. 4, 279.

Ορφευς ὁ της Μενιππης παις, παιδος δε τυ Οιαγρυ,
Ετι τελων μειρακιον, ορνις θηρασαι χρηζων,
Ηλθεν ὡς προς ακρωρειαν, ὑπερ την δρακων μεγας.
Ὡς ην Ορφευς αφωρα μεν προς θηραν των πτερδικων,
Ὁ δρακων ὡρμα κατ' αυ[illegible] σπειρας συχνας ἑλισσων.
Εθαδες τυ[illegible]ω κυνες δε δραμοντες βοη τυ[illegible],
Και συμβαλοντες τω θηρι, απεκλεισαν εκεινον,
Τον δ' Ορφεα ῥυονται στοργη τη προς εκεινον·
Ὥσπερ αυλος εν λιθικοις Ορφευς πω γεαφει τυτο. Idem Chil. 8. hiſt.

157 Μενιππην Thamyridis F. appellat, et addit, Αλληγορυντες δε φασι παιδα

Λαιψηρω ϖερδικε μεταϲπομενος ϖροφυγοντε·
Οἱ δ᾽ ηϲοι εἰως μεν ακυων ϋνομ᾽ ἑκαϲτος
Ἱϲταμενος μιμνεϲκεν, ορεξαμενος δε δοκευϲθαι,
Πριν μαρψαι χειρεϲϲιν, αλυϲκαζων ϖροφυγεϲκεν.
Αυταρ εγω ϲπυδῃ κεν επι ϲτομα καππεϲον ελθων· 110
Αψ δ᾽ αυθις γαιηθεν αναϊξας εδιωκον.
Αλλ᾽ ὁτε δῃ κορυφηνδε μεταϲπομενος κιον ακρην,
Οἱ μεν αρ᾽ εξαπινης ιαχην οξειαν ορυντες
Αιγανεης εϲϲυντο θοωτερον ηε βελεμνα,
Ὑψικομον ϖοτι φηγον, επεϲϲυμενον ϖροϊδοντες 115
Αινον οφιν, ϖεταϲαντα γενυν ϖλειω θανατοιο.
Τον δ᾽ εγω εγχριμφθεις ὑπεναντιον αἰξαντα
Ουκ ιδον, (οφθαλμοι δε μοι ορνιθων αλαλητο,)
Πριν ϖερ αναϲτηϲαντος απο χθονος αυχενα δεινην
Εφραϲαμην, ηδη τε δεμας μεμαωϲα φυλαξαι. 120
Ενθ᾽ ειτις ϲπευδοντα ϖαλιϲϲυλον ειϲενοηϲεν,
Ουτε με ϖερδικεϲϲιν αελλοποδεϲϲιν ἑπεϲθαι,
Ουτε με νηπιαχοιϲιν οϊϛατο ϖοϲϲι φερεϲθαι.
Κεκλετο γαρ μοι δειμα ταυυπ]ερον αιετον ειναι,

ϖαιδα της Καλλιοπης. Recte forte Tzetzes. Videmus obiter, Menipam hic vocari matrem Orphei. Unde hoc didicerit Tzetzes, an alia ſit memoria, Orpheus alius, hic diſputare nihil attinet. Noſter Orpheus, ut nunc illo utimur, quantum in his carminibus vel ab illo vel de illo traditur, eſt Oeagri et Calliopæ filius. GESNER.

Menippam matrem fuiſſe Orphei, et Orpheum hoc poema ſcripſiſſe, ab eodem f. rtaſſe auctore didicerit Tzetzes. Sed de hoc, ut recte monet Geſnerus, *hic nihil attinet diſputare*. Quod vero adjicit, *Orphea noſtrum*, quem vocat, *in his carminibus*, eſſe Oeagri et Calliopæ filium, de *Argonauticis* ſolis intelligi debet. In *Hymnis* nihil eſt ad perſonam Orphei peculiariter accommodatum, niſi alloeutio ad Muſæum; in hoc carmine nihil prorſus,

Και

Velocium par perdicum perſequens, quæ mihi aufugerant.
Ex illis vero utraque cum audiviſſet nomen ſuum;
Reſtitit, et vocem agnovit; cum vero me extendiſſem ad cap-
Antequam manu prehendere eam poſſem, aufugit. [tandum
Aſt ego præ ſtudio in os procido,
Ruſſuſque e veſtigio ſurgens, illas perſequutus ſum.
Sed poſtquam in ſummum montis verticem perveni,
Illæ ex improviſo ſonum acutum edentes,
Jaculo citius aut telo evolarunt,
Altam quandam et frondoſam ad fagum, proruentem videntes
Horrendum ſerpentem, pandentem maxillam plenam mortis.
Quem ego, appropinquans, ex adverſo deſilientem
Non vidi, oculi enim mei, avibus intenti, errarunt,
Antequam erigentis ſeſe ex humo cervicem gravem
Advertiſſem, et inſidiari jam paratum.
Unde ſi quis me fugientem retro vidiſſet,
Neque me perdices veloces pedibus ſequi,
Neque me puerilibus putaſſet pedibus ferri.
Juſſit enim me timor velocem aquilam imitari,

Ver. 108. Ὀρεξαμενον δε δοκευσας Fr. Portus ap. H. Steph. GESNER. Non male. MS. Paris. habet δοκευσαι.

Ver. 110. Malim σπευδη μεν.

Ver. 113. ορωντες. A. I. ὀρωντες. Eſch. GESNER.

Scribendum eſt, niſi fallor, ορουτες, a verbo ορω. V. infra ver. 373. ορσει νεογιλῳ παιδος αὔτην.

Ver. 120. λαφυξαι coni. Bernar. ad Syneſ. de Febrib. p. 78. GESNER.

Ver. 124. Ὁ γαρ φοβος με ηναγκαζε και αἰτον και πνοην ανειμεν γινεσθαι, τυτ'εσι ταχυλαιον. Schol. MS. Paris.

Και πνοιην ανεμυ· παρα γαρ ποσσιν κακον ηεν.
Πολλακι δ' ειμαλος ακρον επιψαυεσκεν ακωκαις·
Και κεν υπερ μοιραν με πελωριος αμφεχανεν θηρ,
Ει μη μοι νοος ωρτο θοως επι βωμον ορυσαι,
Τον ρα παλαιοτεροι φαεσιμβροτῳ ιδρυσαντο.
Τῳ δ' αυ επι τρυφος αυον ελαϊνεης ελελειπτο
Σχιζης, ηντε μαρανθεν αδηφαγον εξελιπεν πυρ.
Την εγω αρπαξας ολου καλεηωπα δρακοντος
Εστρεφθην· μαιμησε δ' ορεσκῳυ μενος αινον,
Μαρνασθαι μεμαωτα ιδων. ειλυτο δε πυκνως,
Γναμπτων ευκυκλως ταναην ραχιν· αυταρ επ' αλλῳ
Αλλος, επειτα δ' επ' αλλος ελισσομενυ τροχος ηεν.
Ηδ' ετι και βωμυ υπερ αυχενας ηερταζεν,
Συριζων βοοωντος εμης πολυ μειζον αϋτης.
Και τυπτων αρρηκτον ορεσκῳοιο καρηνον,
Αμφ' αυτῳ θραυεσκον υπεκπυρον οζον ακικιν.
Ου γαρ μορσιμος ηα δαφοινῳ θηρι δαμηναι
Τυνεκεν αιπολιοισιν αποπροθι βοσκομενοισι
Εσπομενω δυο παιδος εμυ κυνε κεκληγοντα
Γνοντες επεδραμετην· μαλα γαρ σφισι μειλιχος εσκον.
Χ' ῳ μεν αρ' εσυλο τοιϊν, εγω δ' ες γαιαν ορυσας
Προτροπαδην, ως τις τε Διος γαμψωνυχα φευγων
Αιετον εν πυκινοισι λαθοι θαμνοισι λαγως,
Τῳ ικελος, μηλοισι μιγεις, ολου υπο θηρος

Ver. 136. Πολλας κυκλας και πλοκας περιτρεφομενος εποιει. Schol. MS. Paris.

Ver. 141. Ου γαρ μορσιμος ηα. Orationis nexus, opinor, requirit. Ουδ' αρα μ.

Εκρυφθην,

Et flatum venti. Ante pedes enim pernicies erat.
Sæpe etiam veſtis extremitates lingua attigit,
Et præter fatum me devoraſſet ingens beſtia,
Niſi me animus incitaſſet, celeriter ad aram confugere,
Quam veteres Phœbo exſtruxerunt.
In qua fragmentum aridum oleagini relictum fuerat
Trunci, quod deficiens vorax reliquerat ignis.
Quod ego arripiens, fatalem directe me adverſus draconem
Converti. Accenſus vero eſt montani monſtri furor gravis,
Poſtquam pugnam me meditantem vidit, et in arctum ſe convoluit,
Flectens in multas ſpiras prolixam ſpinam: ac ſuper alium
Alius, tum rurſus alius ſe voluentis circulus erat.
Denique et ſuper aram cervicem elevavit,
Et exſibilans, clamantis mei vocem longe ſuperavit.
Ego vero caput durum montanæ beſtiæ percuſſi,
Inque ipſo fregi titionem, ramum infirmum:
Non enim mihi fatale erat, a cruenta fera confici.
Ideo, qui greges procul inde paſcentes
Sequebantur, duo patris mei canes, clamantem
Agnoſcentes, accurrerunt, valde enim ipſis mitis eram.
Et in ipſos draco irruit. Ego vero per campum profugiens
Citato curſu; quemadmodum Jovis uncunguem fugiens
Aquilam, in denſis lateat fruticetis lepus,
Tali ſimilis, ovibus immixtus, a conſpectu pernicioſæ beſtiæ

Ver. 145. Χ'ὼ μεν αᾳ' ισσυλο τοιϊν. Vertunt, *Et in ipſos draco irruit*; ſenſu optimo, ſed quem vereor an verba ferant. Ad illum ſenſum exprimendum ſcribi oportuit. Χ' ὼ μεν επ' ισσυλο τοιϊν.

Ver. 147. Pro vulgato λαοι repoſui λαθοι, ex conjectura Geſneri.

Ver. 148. ὑπο θηςος. An legendum απο θ.

Latui

Εκρυφθην, μεσσοισιν ενιπλυξας εριφοισι.
Οφρα μεν ην ακακητα παλης εμεθεν ζωεσκεν,
Αιει μοχον αγεσκεν εμον προς αμυντορα βωμον,
Τινων Ηελιῳ ζωαγρια παιδος εοιο·
Αυταρ εγων αγεληθεν ελασσας πιονα μοχον
Ειαρινον, θαλεθοντα νεηνιδος ηβαλι μητρος,
Ερχομαι (εις) ακρωρειαν αγων χορον ηδυν εταιρων·
Συν δε σφιν και τωδε δρακοντοφονω κυνε βητην
Αυλομαλω. γλυκερη δε πελει περι βωμον ανακλος
Τερπωλη, χλοερον τε πεδον, μαλακαι τ' επι πωαι,
Και λασια πτελεησιν υπο σκιη. αγχι δ' αρ' αυτων
Υδωρ αεναον λισσης υπο πυθμενα πετρης
Λευκον αναβλυζον κελαρυζεται εικελον ωδη.
Ιομεν· ητοι δαιτα θεων θεμις αρνησασθαι.
Ως εφαμην. ὁ δε μ' ωδε προσηυδα δαιμονιος φως·
Αλλα σε μεν κρειων φαεσιμβροτος εξ αλεγεινης
Αιεν αγοι κακοτητος, αδακρυτοιο τε πεμποι
Ολβω προς μεγα δωμα, φιλοφροσυνης ενεκα σφης.
Ουδε μεν ηδε σ' εγω περ αμοιβης αυτος αμερσω·
Αλλ' επει ην αξων ιερηιον εισαναβαινεις,
Οφρα τοι ευχομενοιο κλυοι θεος, εγγυαλιξω.

Ver. 149. ενιπλυξας. Malim scribere — μεσσοισιν ενι πληξας εριφοισι. *Medios inter haedos* cum tremore subsidens.

Ver. 155. Ερχομαι εις ακρωρειαν. Sic Editt. A. I. H. Stephanus, opinor, ut metro consuleret, scribebat ακροξειαν. Sed malim sic. Ερχομ' ες ακραιρειαν.

Latui medios inter, membris contractis, hoedos.
Quam diu itaque pater meus incolumis vixit,
Semper vitulum adduxit ad meam vindicem aram,
Solvens Soli præmium pro vita ſervata filii ſui.
Ego vero a grege pinguem vitulum agens
Vernum, creſcentem ſub juvencæ ubere matris,
Venio in verticem, adducens ſuavem amicorum chorum.
Cum his etiam duo canes, draconis jugulatores, aſcendunt
Sponte ſua. Dulcis vero circa aram Regis
Amoenitas, vireſoens campus, et molles adſunt herbæ,
Et denſa ſub ulmis umbra, juxta vero illas
Aqua perennis, cavæ ad fundum petræ
Limpida ſcaturiens, ſonum fluendo edit ſimilem cantus.
Eamus, non fas eſt Deorum convivium renuere.
Sic locutus ſum. Ille vero me ſic alloquutus eſt divinus vir:
At Phœbus te propitius ex omni moleſto
Semper liberet malo, ac lacrimis carentium te mittat
Divitiarum in magnam domum, humanitatis tuæ cauſſa,
Sed neque ego te expertem patiar in vicem præmii.
Et quoniam rem ſacram peracturus aſcendis,
Ut te orantem audiat Deus, tibi tradam.

Ver. 166. φιλοφροσυνης ενεκα σφης] Orationem ſolœcam emendare poſſumus legendo—ενεκεν σης. Auctorem ſic ſcripſiſſe non affirmo.

Ver. 169. Neſcio cur imperfectum hoc carmen dicat H. Steph. GESNER.

CRYS.

ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΝ φαεθοντα διαυγεα λαζεο χερσι
Λααν, απορροιαν περιφεγγεος αμβροτου αιγλης·
Αιθερι δ' αθαναλων μεγα τερπεται αφθιτον ητορ.
Τον κ' ειπερ μετα χειρας εχων περι νηον ικηαι,
Ουτις τοι μακαρων αρνησεται ευχωλησι.
Κεκλυθι δ' οφρα μαθοις μενος αργεννοιο λιθοιο.
Ει γαρ ατερ κραλεροιο θελεις πυρος εκ φλογας ορσαι,
Κεκλομαι αυαλεων μιν υπερ δαιδων καλαθειναι·
Αυταρ ὁγ', ηελιοιο καλαντιον αυγαζοντος,
Αυτιχ' υπερ δαιδων ολιγην ακλινα τανυσσει·
Ἡ δ' οτε καρφαλεης τε θιγῃ και πιονος ὑλης,
Καπνον επειτα δε πυρ ολιγον, μετα δε φλογα πολλην
Ορσει· την δ' αρα φασι παλαιγονιης ἱερον πυρ.
Των ουκ ἑτερας μαλλον φλογος ελπομ' εγωγε
Αθαναλοις ὑτω κεχαρισμενα μηρια καιειν.
Προς δ' ετι σοι και τοδε, φιλος, μεγα θαυμα πιφαυσκω·
Αὐγον, ὁτις πελεται φλογος αιτιος, αικε μαλ' ωκα
Εκ πυρος ἁρπαξαις, ψυχρος πελει αμφαφαασθαι·

Ver. 170. Vulgo præfigitur titulus, I. ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΣ.

Ibid. Quod Cryſtalli commendatio primum in hoc libello locum obtinet, illud forte ſpectavit auctor, puritatem mentis et candorem atque caſtitatem, quarum rerum paſſim Symbolum faciunt cryſtallum, primum eſſe, cujus rationem, qui Deos adeunt, habere debeant. GESNER.

Ver. 176. Mihi videbatur ις hic locum habere non poſſe: tum in majuſculis antiquorum literis Σ et Ξ ita vicinæ, ut lapſus nimis hic facilis ſit. GESNER.

Ibid. Pro ις repoſui εκ, ut Geſnerus, opinor, voluit.

Αμφι

CRYSTALLUM ſplendentem ac pellucidum accipe ma-
Lapidem, radium lucidi divini ſplendoris, [nibus
Quo æthere maxime delectatur Deorum immortalium cor.
Quem ſi in manibus geſtans ad fanum acceſſeris,
Nullus Deorum vota tua renuet.
Audi igitur, ut diſcas vires ſplendentis lapidis:
Quod ſi placet abſque vivaci igne flammas excitare,
Jubeo aridas eum ſuper faces deponere.
Tum vero ille, ſole ab oppoſita parte irradiante,
Statim ſupra faces tenuem radium explicabit:
Qui quum primum ſiccam et pinguem attigerit materiam,
Fumum, deinde ignem exiguum, denique vero flammam magnam,
Excitabit. Hanc ergo dicunt eſſe Antiquæ Deæ ſacrum ignem.
Itaque non alia magis flamma ſpero ego
Immortalibus tam grata femora urere.
Præterea et hoc amicus miraculum magnum tibi narro:
Ipſum, qui flammæ cauſa eſt, quum primum
Ex igne rapueris, frigidus tactu eſt,

Ver. 182. Παλαιγονιη, Dea antiqua, quin Veſta ſit, dubitare non poteſt, cui in mentem veniant *Canæ penetralia Veſtæ* Æn. 5, 741, cui primum immolare cœperunt, Porphyr. περι αποχης 2 p. 125 αρξαντα πρωτον αφ' Εστιας τοις ουρανιοις θεοις θυειν. Hujus exſtinctum caſu ignem cælitus accendi ſolitum ope ſcaphii, h. e. ſpeculi concavi, narrat Plutarchus in Romulo, p. 66.

Ibid. Παλαιγονιη, an ſit Veſta, immo an Dea, multum dubito, cum nomen illud, niſi ex hoc loco, mihi plane ignotum ſit. Hic autem ſcribendum ſuſpicor—παλαιγενεις. *Antiqui.* ut infra, ver. 192. vera male

Ver. 183. Των ουχ ετερας. Malebat Geſnerus, Τοινυν ουχ ι. Sed vulgata recte ſe habent, ſi pro φλογος legamus φλογας. Των ουχ ετερας μαλλον φλογας. *His mage non alias flammas.* recte

Ver. 186. Αυλον. F. Αυλος. GESNER. Minus neceſſario.

Et

Αμφι δε και νεφροισι δεθεις καμνοντα σαωσει.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ευχομενῳ τοι αρηϊονα λαον οπασσω,
Θεσπεσιοιο γαλακτος ενιπλεον, ηὔτε μαζον
Πρωτοκυ νυμφης η μηκαδος ϑαλοεσσης·
Τον ῥα παλαιγενεες μεν Ανακλιτιν Αδαμαντα
Κλειον, ὁτι γναμπτει μακαρων νοον, οφρα θυηλας
Ἀζομενοι εθελωσιν επιχθονιες ελεαιρειν·
Ηδ' αρα μιν Ληθαιον εφημισαν, ἕνεκεν ἀιει
Μεμνησθαι κακοτητος οϊζυρης απερυκει
Θνητυς αθανατυς τε· νοον δ' εριηνιον ειναι
Θελγει, επορουνων αγανα φρεσι βυλευεσθαι.
Αλλοι δ' εσκηψαντο Γαλακτιδα φερτερον ειναι
Κικλησκειν πετρην, ὁθι τοι τριψαντι γαλακτος
Εκπροεει λευκοιο πανεικελος ενδοθεν ἰχωρ.
Πειρα δε τοι και τυδε παρεσσεται αικε θελησθα.
Ουθατα γαρ μηλων ὁτε κεν μινυθουσι ιδηαι,
Πως ἐρζεις, φιλε τεκνον; επην εριφοισι τεοισι,
Ους πολε θηρα πελωρον ὑπεκπροφυγειν ἱκετευες,
Τοισι παρασταινς τετληοσι, οἱ δ' ενι σηκῳ
Αμφι σε λεπταλεοι γοερον περιμυκησθυσι;
Των μεν ακηχεμενας επιτελλεο μητερας αιεν
Δυειν πηγαων κυανοχαιτεων εν δινησι·

Ver. 189. Vulgo præfigitur titulus, II. ΓΑΛΑΚΤΙΤΗΣ.

Ver. 192. Αναγκιτην legi vult Salmal. ad Soli. p. 97, a D. et illam αναγκην a carminibus explicat p. 264, a A. it. 768, b. CD. Mihi valde placet legere ανακλητην, *conciliatorem*, ex ea significatione, qua suavissime Xenophonteus Cyrus 1, 3 ἱνα καγω ανακλησομαι σε. Respondent pulchre, quæ jam copiose de hoc lapide prædicat. GESNER.

Στησας

Et renibus appoſitus, dolorem leniet.

TIBI ſecundum præbeo lapidem, qui orantibus prodeſt,
Divino lacte plenum, inſtar mammæ
Primum enixæ puellæ, vel vaccæ uberoſæ.
Quem veteres anacteten adamantem
Appellarunt, eo quod Deorum animum flectat, ut ſacrificiis
Honorati, velint mortalium miſereri.
Quem et Letheum nominarunt, quoniam ſemper
Meminiſſe mali ærumnoſi prohibet
Mortales immortaleſque, animumque, ut propitius ſit
Mulcet, incitans jucunda animo concipere.
Alii vero præceperunt, conſultius eſſe Galactidem
Appellare petram, quod ex eo, ſi quis conterat,
Profluat lacti ſimilis albo internus ſuccus.
Hujus, ſi velis, experimentum tibi in promtu erit.
Quum enim ovium ubera imminuta videbis,
Quid ages, care puer? quando hœdis tuis,
Ad quos, feram ut horrendam effugeres, aliquando ſupplex
Adſtiteris laborantibus, illi autem in ſtabulo [confugiſti,
Circa te macilenti gemebundum quid balaverint:
Tum vero illorum ægrotantes jube matres
Lavare in fontium fuſcos (antiquos) canales habentium undis,

Ver. 204. Suaviſſime alludit Theodamas ad illam fugam Orphei pueri, ver. 148. ſeq. GESNER.

Ibid. Και ὁ ποιητης εν Οδυσσειᾳ·

Δωρον τοι και εγω, τεκνον φιλε, τυδε διδωμι. Schol. MS. Paris.

Ver. 209. Sanabilis erit hic verſus, ſi ex diſciplina metricorum Clarckiana etiam correptis Syllabis pronuncies κυανοχτων. GESNER.

Ibid. Vereor an hæc curatio ad ſanitatem multum conferat. Quid ſi ſcribamus—κυανωπων?

Conſti-

+ l. κυανοχεωτων εν διηνης

Στησας δ' ηελιω καλεναντιον αντελλοντος,
Αγνιζειν μεν πρωϊον επoιχομενος περι πασας
Αλμην δ' εν κρηνηι και αλφιτα λεπτα λιθοιο
Χευαμενος, δια πωϋ και αιγων ερχε' ὁμιλον,
Ραινων καρποφορον λασιον κατα νωτον ἑκαστης
Θαλλω· ται δ' αρα πασαι ιαινομεναι περι σηκως
Εξαπινης μετα τεκνα φερεγλαγεες τελεθουσι·
Οἱ δ' αρ' ὑπερ μαζοισι κορεσσαμενοι γαλαθηνοι
Σκιρτηθμων εξαυτις αναμνησοντ' αγερωχοι.
Συν δε μελικρητοιο μετα γλυκεροιο μιγεντα
Ορνυε πινεμεναι νυμφην, ἱνα νηπιον υἱα
Μαστοισιν μεθυοντα παρ' ευναιοισι κομιζοι.
Αμφι δ' αρ' αυχενι παιδος αερταζεσα τιθηνη
Λααν, ερητυσει κακομητιος οσσε Μεγαιρης.
Και δε σε και βασιληες αμυμονες αιδεσσονται
Εν χερι λααν εχοντα, και απλετα φυλ' ανθρωπων.
Αθανατοι δε μαλιστα νοϋ καθυμια σειο
Παντα τελευτησουσιν, επαραων αϊοντες.

ΧΡΗ δε και ευπεταλον Πετρακεα λααν εχοντας
Αρασθαι παρα βωμον εναιρομενης ἑκατομβης.

Ver. 214. Ραινων καρποφορον.] Malim καρποφορῳ, ut cum Θαλλῳ conjungatur.

Ver. 217. Οι δ' αρ' ὑπερ μαζοισι κορεσσαμενοι] Ει δ' αρ ὑπερμαζωσι. Bernard. ad Syneſ. de Febrib. p. 40. F. ὑπο μ. GESNER.

Melius eſſet ὑπαι μ. Sed fortaſſe ὑπερ cum κορεσσαμενοι jungendum eſt, *cum ſe ſuper-ſatiaverint*. Hujus certe formæ adjectivum in uſu eſt, ὑπερκορης.

Conſtituenſque e regione ſolis emergentis,
Primum ſingulas ordine accedens luſtrabis,
Et ſalſuginem in cratere cum tenui puluere galactitæ
Fundens, per ovium et caprarum tranſi gregem,
Conſpergens ſupra dorſum fertile et villoſum ſingulas
Ramo. Vegetiores omnes in ſtabulis
Statim fœtibus ſuis lac copioſe præbebunt,
Illi vero ſub mammis lacte ſatiati
Subſultuum ſtatim recordabuntur feroculi.
Mulſo vero dulci immiſtum galactiten
Offer ad bibendum juvenculæ, ut parvulum filium
Mammis inebriatum ad cubile ferat.
Et ſi nutrix collo pueri appendat
Lapidem, arcebit male cogitantis oculos Megæræ.
Quin etiam te Reges honorati venerabuntur,
Si manu geſtaveris hunc lapidem, et innumeræ gentes.
Dii vero maxime, quæcunque accepta erunt animo tuo,
Omnia perficient, vota tua exaudientes.

OPORTET laminoſum Petracem lapidem habentes,
Precari ad aram, dum cæduntur hecatombæ.

SI

Ver. 227. ἑπαῤῥαῶν αἴοντες. Scribi malim diſjunctim ἐπ' ἀῤῥαῶν, ut conſtructio ſit ἑπαΐοντες ἀῤῥαῶν. Nam ἑπαῤῥα, opinor, in malam partem accipitur, ut καλαῤῥα.

Ver. 228. Vulgo præfigitur titulus, III. ΠΕΤΡΑΚΗΣ. Abeſt a MS. Paris.

Ibid. Ευπεταλον non a virore foliorum dici puto, ſed fiſſilem, quæ in φυταλα h. e. laminas facile dividatur, unde interdum cultri ſacrificales præſertim, quare hic adhibetur ἐναιρομένων ἑκατομβῶν. Vid. Plinium 12, 25. GESNER.

ΕΙ και Δενδροφυτοιο φεροις τρυφος εν χερι πετρης,
Μαλλον και τερποιτο θεων νοος αιεν εοντων.
Δενδρεα γαρ μαλα πολλα καλοψεαι, ὡς ενι κηπῳ
Ανθεμοεντι, κλαδοισιν επασσυτεροις κομοωντα·
Τυνεκα οἱ και φωτες Αχατῃ Δενδρηεντι
Θηκαν επωνυμιην, ὁτι οἱ το μεν επλετ' Αχατυ,
Αλλο δ' εχει λασιης ὑλης δεμας εισοραασθαι.
Τονδε τεοισι βοεσσιν αναχιζυσιν αρυραν
Αμφι κεραα δυω βαλεειν, η καρτερον αμφις
Ωμον αροτρευοντος ατειρεος αγροιωτυ·
Και κεν απ' ὑρανοθεν σταχυοπλοκαμος Δημητηρ
Μεστον ιοι φερεκαρπον ες αυλακα κολπον εχυσα.

ΣΚΕΠΤΕΟ, και ϑηητον εχων Ελαφοιο πελαζε
Αϑανατοισι Κερας· ποτι γαρ νοος ὑρανιωνων
Μειδιαει, φυσιος πολυδαιδαλυ εργον ιδοντων,
Εκ κεφαλης ελαφοιο· φυει γε μεν ὑ ποτι κορσην
Πετρη, αλλ' εμπης πελεται κραλερη τε γε πετρη.
Ουδε κεν αν γνοιης κερας ατρεκες η λιθος εστι,

Ver. 230. Vulgo præfigitur titulus, IV. ΑΧΑΤΗΣ.

Ver. 238. Αμφι κεραα δυω. Editt. A. I. κερα. Si res integra eſſet, mallem κεραι.

Ver. 242. Σκεπτεο και—πελαζε. Malim πελαζειν. *Provide etiam ut accedas.*

Ibid. Vulgo præfigitur titulus, V. ΚΕΡΑΣ ΕΛΑΦΟΥ.

Ver. 245. Emendat Geſnerus, F. ὑποτε κορσην Πετρην. Quod non intelligo. Locus certe male affectus eſt, nec medicina in propatulo. Quantum video, ſtigma in primis ponendum eſt poſt ιδοντων, ad finem verſus 244. Deinde hic verſus cum ſequente ſic forte diſponatur.

Πριν

SI manu geſtaveris fragmentum lapidis Dendrachatis,
Deorum immortalium valde animus delectabitur.
In quo arbores multas conſpicies, velut in horto
Florente, denſis ramis frondentes,
Idcirco ei homines Achatis arboreſcentis
Cognomen impoſuerunt, quoniam partim ſimilis eſt Achati,
Partim vero ſpeciem præbet hirtæ ſilvæ.
Illum ſi bobus tuis proſcindentibus terram
Circa gemina cornua impoſueris, vel circa robuſtum
Humerum arantis duri agricolæ,
Tunc cœlitus, ſpicis coronata Ceres
Plenum ſinum habens in ſulcum frugiferum ibit.

ADVERTE, et cum mirandum habueris cornu cerui,
Accede ad Deos immortales: mens enim cœleſtium
Exhilaratur, quum varium naturæ opus vident
Ex capite cervi. Producit quidem nunquam tempus capitis
Petram, ſed tamen duro lapidi aliquid ſimile.
Neque dignoſcere poſſis, cornu verum ſit, an lapis:

Εκ κεφαλης ἐλάφοιο φυει γε μεν ὐ πόλι κορσην,
Πετρη αλλ' εμπης πέλεται ***** κραΐπνη τε.
Ex capite cerui naſcitur quidem, non ad tempora;
Sed nihilominus lapis eſt ***** *et validus.*

Nimirum poſt πέλεται epitheton τῳ Πετρῃ excidiſſe credibile eſt, v. g. σκληρῃ, aut aliquid ſimile; et poſtea ad verſum ſuffulciendum a correctore non nimis naſuto adſutum fuiſſe γε πετρῃ.

Ver. 251. Τρίψας αὐλὸν μισγε σὺν ἐλαίῳ, καὶ τετῷ τὸ βρέγμα ἀλειφομένος τρίχας ἐπαναφυσεις. Schol. MS. Paris.

Ver. 252. Αἱ δὲ ναι. Articulus hic ſenſui incommodus eſt: Malim—Καὶ δὲ. *Atque.*

Πριν κε μιν αμφαφοων ευροις νημερτεα λαων.
Αιει τοι θησει λασιην επι κραδι λαχνην,
Ει και ψεδνοκαρηνος εοις. ει γαρ μιν ελαιῳ
Τριβομενον τριβοις κροταφους παντ' ημαθα σειο,
Αἱ δε νεαι περι βρεθμα τεον τριχες ανθησουσι.
Πρωθογαμον δ' αιζηος αγων ες δημια κυρην,
Τερπωλης ερατης επιμαρτυρα τονδε φεροιτο
Λαων· ὁ δ' αρρηκτοισιν ὁμοφροσυνῃσιν ἁμ' αμφω
Ὑστατον ες γηρας και ες ημαθα παντα καθεξει.

ΠΟΙΜΕΝΙ δ' αγραυλων ταυρων, Διος αιγιοχοιο
Ὑιεϊ κισσοχιτωνι Λιθον καθαυμιον ειναι
Βαρβαρον αγγελλω, Συριηγενεος κελαδεινῃ
Ὑδασιν Ευφρηταο διαινομενον ζαθεοισι·
Ὃς τοι φυλαλιης ἑνεκεν ῥεξαντι θυηλας,
Κλημασιν αυτικα σειο φερεσταφυλοισιν ἀλωας
Αμφιεσας, πολλον τοι αφυσσασθαι μεθυ δωσει.

ΚΑΙ γλαφυρον κομισας εαροχροον αικεν Ιασπιν

Ver. 253. Νιος δε παρθενον εις γυναικα αγων, τουτον ει φεροιτο [l. φεροι το] πρωτον αὐτῃ συγγενομενος, αιτιος αὐτοις ὁμοιοτητος εσται. Schol. MS. Paris.

Ver. 257. Vulgo præfigitur titulus, VI. ΠΕΡΙ ΒΑΡΒΑΡΟΥ ΛΙΘΟΥ, ΤΩΝ ΕΝ ΑΓΡΟΙΣ ΑΥΛΙΖΟΜΕΝΩΝ.

Ibid. Των εν αγροις αυλιζομενων, quod tanquam lemmatis pars carmini præpositum est, glossa est των αγραυλων, e margine exteriore in medium spacium improvide assumta. GESNER.

Ibid. Bacchus Cereris in invenienda et tradenda agricultura adjutor. V. Spanh. ad H. Cer. v. 71. GESNER.

Ver. 258. Τῳ Διονυσῳ κισσοχιτωνι, ηγουν κισσοφορῳ, του Διος υἱῳ του αιγιοχου, αγγελλω, ητοι προλεγω, τον λιθον ευαρεστον ειναι. Βαρβαρον δε, ὁτι ε, Συρια παρα τα ρευματα του ποταμου ευρισκεται· διο και φησι τοις ζαθεοις αὐλον ὑδασι βρεχομενον. Schol. MS. Paris.

Ἱερὰ

Niſi prius contrectans, invenias verum eſſe lapidem.
Semper tibi hirſutam excreſcere faciet in capite lanuginem,
Etſi calvus fueris. Si enim cum oleo
Contriveris, eoque ſingulis diebus tempora inunxeris,
Tunc in caluaria tua pili recentes effloreſcent.
Uxorem juvenis primum nubentem ducens in lectum puellam,
Delectationis amatoriæ teſtem hunc ſecum habeat
Lapidem: hic eos indiſſolubili concordia ambos
Ad extremam ſenectutem perque omnes dies continebit.

PASTORI vero taurorum agreſtium, Jovis Ægiochi
Filio hedera induto, jucundum eſſe lapidem
Barbarum dico, Syri reſonantis
Euphratis in aquis madefactum divinis:
Is, ſi vitium cauſſa rem ſacram feceris,
Palmitibus uvis abundantibus tuam ſtatim vineam
Cingens, efficiet ut multum vini haurire poſſis.

JASPIDEM politum atque aërini coloris ſi quis geſtaverit,

Ver. 264. Vulgo præfigitur titulus, VII. ΙΑΣΠΙΣ.

Ibid. Salm. ad Soli. p. 143, a B κερασχροον, firmatque conjecturam ex Dionyſii Perieg. v. 724. qui κερουσσαν vocat. Ipſe tamen αερουχροον magis probare videtur: quod ſecutum puto Eſchenbachium. GESNER.

Ibid. In his neſcio quomodo lapſus eſt Geſnerus; nam Salmaſium conjeciſſe κερασχροον nuſquam video; et Dionyſius, l. c. Iaſpidem κερουσσαν vocat; eoque ipſo loco Salmaſius conjecturam ſuam αερουχροον firmat. Ego ſane an prima in αερουχροος corripi poſſit dubito; et præterea nulla mutatione opus eſſe cenſeo, cum *virides* Iaſpides ſcriptores de Gemmis paſſim agnoſcant.

Ἱερα ῥεζοι τις, μακαρων ιαινεται ητορ,
Και οἱ παρφαλεας νεφελαις κορεσσσιν αρυρας,
Ηδε και αυχμηρῃσιν αγοι πολυν ομβρον αρυραις,
Αυχμης δ' εκ πεδιο ῥοθιων αποεργε χαλαζαν
Ἡμετερω, και κηρας, ὁσαι στιχοωσιν επ' αγρους.
Και σε γαρ αθανατων φιλεει νοος· εκ δ' αρα βωμων,
Ηϋτε περ Κρυσταλλος, ανευ πυρος εκ φλογα πεμπεις.
Εν δε σοι αντιπαλον κειται μενος. ὁπποτε δη πυρ
Νηδυν αμφιεσῃ, ενι δε πλειοισι λεβητος,
Ψυχρον επειγομενοισι προσμιμνει ενδοθεν ὑδωρ·
Ει δε τις εν ψυχρῃσι λιποι κονιῃσι λεβητα,
Παφλαζει κραιπεροιο κυκωμενα ενδοθι χαλκα.

ΕΣΘΛΟΙ δ' αυτ' επι τοισι και ὑαλοειδεες εἰναι
Κλειονται θνητοισι θυηπολιῃσι Τοπαζοι.

Ver. 267. Deleri vult hunc verſiculum, ut inertem ac ταυτολογον Ruhnck. Epiſt. 1. p. 28. Sed multum negotii ſibi faceſſierit, qui ταυτολογιας hoc genus ex antiquiſſimis quibuſque Romanis, Græcis, Orientalibus expungere velit. Deinde illud κορισσσι v. 3 ad Deos refertur, αγοι v. 4 ad Iaſpidem. GESNER.

Ruhnckenianæ criſi perfunctorie ſatis reſpondet Geſnerus. Neque vero is ſum, qui verſus inertes et ταυτολογους, quaſi ſpurios et inſititios, facile nimis expungere velim. In hoc loco, confuſa orationis ſeries, & ſimiles terminationes verſuum 266 et 267, faciunt ut ſuſpicer inter duos illos verſus nonnullos intercidiſſe, in quibus de alio quodam lapide narratio incepta ſit. Poteſtates certe quæ inferius memorantur a nullo, quod ſciam, ſcriptore *Jaſpidi* tribuuntur, earum autem principes *Hephæſtitæ* a Plinio, N. H. xxxvii. 60 & Marbodeo, cap. xxxii.

Ver. 268. Non dubito, quin dederit poeta Αυχμας δ' εκ πεδιω, ῥοθιον τ' αποεργε χαλαζαν. Poeta, ut ſolet, convertit ſe ad gemmam ipſam: Χαλαζα, nihili nomen, feſtinatione tantum prætervifum et relictum in Stephaniana. Unde χαλαζαν acceperit Eſchenbachius, non dixerim.

ΦΗΜΙ

Rem ſacram facturus, Deorum exhilaratur cor,
Et hi ſicca arva nubibus ſatiabunt.
Et inducet aridæ multum imbrem terræ.
Tu vero ſiccitatem et ruentem impetu grandinem ab agro arce
Noſtro, et peſtium quæcunque invadunt agros.
Nam te immortalium diligit animus, atque in aris
Haud ſecus ac cryſtallus, ſine igne, flammam emittis.
Inque te contraria vis latet, ac quando ignis
Ventrem cingit ecce pleni lebetis,
Frigida aqua intus manet, licet urgeatur igne.
Si quis vero vel in frigidis cineribus relinquat lebetem,
Bullit robuſto æſtuante intus aheno.

BONI etiam ad eadem hæc hyalini coloris eſſe
Dicuntur mortalibus ſacra facientibus Topazi.

Sed quid ſibi vult interpretatio hujus verſus ab illo data vel retenta: *Tu vero et ſiccitatis et pluvioſarum grandinum ex agro averrunces Noſtro* etc. GESNER.

Ibid. Ῥοθιον κυριως το κυμα. Schol. MS. Paris.

Ver. 270. Vid. ver. 176. GESNER.

Ver. 273. Quid ſibi velit hic νι δε, nemo temere dixerit. Sine fraude fuerit, nulla mutata litera dediſſe νιδε, *ecce!* Quinque locis ab Æmilio Porto in Lexico Dorico adductis νιδε nihil aliud videtur eſſe quam Imperativus verbi ενιδω. Decepit Portum, quod νι etiam ſolum, forte apocopatum, eſt *ecce*. GESNER.

Ibid. Commentum hoc pauci, opinor, probabunt. Simplicius eſt ενιπλειοιο conjunctim accipere (ut ſupra ver. 190. ενιπλειοι), et δε interpoſitum quaſi δη reddere: *et quidem pleni lebetis.*

Ver. 274. Neſcio ex quâ *metricorum diſciplinâ* verſum hunc *ſanabilem* exiſtimaverit Geſnerus. Proclive erat reponere επιγομενου. Sed ut tam ſenſui quam metro medela afferatur, legendum eſt, opinor,

Ψυχρον επιγομενοιο πυρος μενει ενδοθεν ὑδωρ.

Ver. 277. Vulgo præfigitur titulus, VIII. ΤΟΠΑΖΟΣ.

ΦΗΜΙ δε τοι τερπειν και Οπαλλιον ηρανιωνας
Αγλαον, ἰμερτε τερενα χροα παιδος εχοντα·
Και ἑ και οφθαλμοισιν αοσσητηρα τετυχθαι.
Και πιτυος δακρυσι λιθεμενον Οψιανοιο,
Και σμυρνην μισγειν ευωδεα, και φολιδεσσιν
Αργυφεσιν Λεπιδωτον αποστιλβοντα κελευω.
Αυτικα γαρ δωσεσι θεοπροπιας αγαθων τε
Εσσομενων λυγρων τε· και εισεαι ὡσσ' εθεληισθα·
Και νευρων αλεγεινα παθη Λεπιδωτος αμυνει.
Δοιω δ' ηελιε χρυσοτριχε λαε πελονται,
Αμφω θεσπεσιω· θαμβος δε τοι εσσετ' ιδοντι.
Αμφοτεροις ακτινες ετητυμοι εμπεφυασιν,
Ορθαι, λαμπετοωσαι· ιδειν γε μεν οἷον εθειραι.
Ειδος δε σφι λιθων αλλο. το μεν τε νοησεις

δ' εστι
ἄλλοιον· ο

Ver. 279. Vulgo præfigitur titulus, IX. ΟΠΑΛΛΙΟΣ.

Ibid. Non de ſolo Opallio hic agi, ſed alias quoque laudari gemmas, apparet. Eadem ratio eſt, ver. 333. GESNER.

Ver. 280. Plin. 37, 5 ſ. 22 *Pæderota propter eximiam gratiam vocarunt plerique Opalum.* GESNER.

Ver. 282. Πιτυος δακρυσι λιθεμενον intelligam ſuccinum, et porro οψιανον illam ſ. lapidem ſ. gemmam, de qua eſt locus Arria. Periplo Maris Erythr. mox ab initio p. 3 Geogr. Hudſ. de inſulis Æthiopiæ, et alius ex auctore inedito de lapidibus, quem citat Salmaſ. ad Soli. p. 64, a F. Οψιανος λιθος—ὁς και πισσα καλειται δια το προστρεβομενον αυτον οσμην φορειν πισσης. Uterque ſcriptor ex arenis profundis ait erui. Igitur non emendandus eſt locus, quod placuit Cl. Bernardo ad Thomam M. p. 198, b, ſed interpretandus ut oſtendi. GESNER.

Ibid. Λιθε μενος ὑψικομοιο placebat Bernardo; ex quibus λιθε μενος omnino amplectendum judico; ὑψικομοιο non item. Quinetiam pro δακρυσι ſcribendum arbitror δακρυισσι vel δακρυοισι, cum ſecundam in δακρυσι produci poſſe vix credam.

DICO vero tibi, delectare etiam Opallium cœleſtes,
Splendidum, amabilis pueri teneram cutem habentem.
Illumque et oculorum medicum eſſe,
Et pini lacrimis lapideſcentem Opſiani gemmam,
Et myrrham bene olentem miſceri, et ſquamis
Albicantibus reſplendeſcentem Lepidoton jubeo.
Statim vero dabunt oracula bonorumque
Futurorum et malorum, et ſcies quæ deſideras.
Etiam nervorum moleſtos dolores Lepidotus arcet.
Duæ vero Solis auricomæ gemmæ ſunt,
Ambæ divinæ, ſtupebis vero quando eas videris.
Ambabus veri radii inſiti ſunt
Recti, ſplendentes, qui velut comæ apparent:
Species vero lapidum diverſa. Hunc quidem diceres

Ver. 284. Plin. 37, 5 S. 62 *Squamas* piſcium varias coloribus imitatur. GESNER.

Ver. 286. Quid ſit ασσι θελησθα non temere quis dixerit. Ἄσσ' (ἄσσα) ἐθελησθα eſt Il. A, 554. GESNER.

Ibid. ἀσσ' ἐθελησθα in textu repoſui.

Ver. 292. Ειδος δε σφι λιθων αλλο. F. λιθων ες' α. GESNER. Et ſic quidem metrum ſalvum eſt. De ſenſu et ſyntaxi nimis ſecurus fuiſſe videtur vir doctiſſimus. Quale enim eſt illud το μεν—ὁ δι; et quid eſt Κρυσταλλος κενεη, *Cryſtallus cava*, quam vocant? Totus locus, niſi multum fallor, ad hanc normam propemodum refingendus eſt.

Ειδος δε σφι λιθων αλλων· τον μεν τε νοησεις
Κρυσταλλον γενεην· ὁ δι χρυσολιθῳ δεμας αντην
Εικελος εισιδεειν.

Species autem eſt illis lapidum aliorum: hunc quidem ſenties eſſe *Cryſtallum* ſecundum *genus*; *ille autem Chryſolitho* ſecundum *corpus*, *ſi contra aſpicias*, *ſimilis* eſt. v. Boc. diosk. p. 100. n.

Cryſtallum

Κρυσταλλοῦ κενεὴν· ὁ δὲ χρυσολιθῳ δεμας αντην
Εικελος εισιδεειν· ει δ' ὐκ εχεν ὐδ' ὁγ' εθειρας,
Χρυσολιθος κεν εην· ατὰρ εσθλω φημι τετυχθαι.
Εν γαρ σφιν μεγα δη τι φερεσβιος εμβαλε πνευμα
Ηελιος, ῥοιζον ερικυδεος αυτικα φωτος,
Σεμνοτερυς τ' ιδεειν· και τοι σεβας εσσεται αυτων.
Αιψα γαρ ἡρωων σφιν επερχεται ειδος αεἰσυον,
Οἱτε θευ μεγα δωρον επισταμενως φορευσι·
Τολμα δ' ἀθαναἰυς και ενηεἰ μειλισσεσθαι.

ΜΑΓΝΗΤΙΝ δ' εξοχ' εφιλησεν θυριος Αρης·

Ver. 296. Sermo eſt de gemmis ſuccini ſimilitudinem habentibus: quid ſi radios et ſtridorem electricum intelligit? Illam exaggerationem poetæ facilius ignoſcet, qui quorundam virorum doctorum enthuſiaſmos in electricis Phaenomenis enarrandis non ignoraverit. Quid quidem ῥοιζος φωτος ver. 297. queat ſignificare aliud, non video. Et quod ver. 288. *Solis gemmas* dicit, quod electro proprium, cujus ipſum nomen ab Sole derivatum (v. Plin. 37, 2) fabulam a Phaëthonte duci, notum eſt. Si h. l. conſideraſſem, cum ſcriberem prælectionem de electro in Comm. Soc. Gott. T. 3. majori de ſono illo electrico cum fiducia dicturus eram, et de ipſis ſcintillis, radiis, capillamentis electricis, nec meram halucinationem adpellaſſem. p 112. GESNER.

Ibid. Unde collegerit Geſnerus *ſermonem eſſe de gemmis ſuccini ſimilitudinem habentibus* plane neſcio. Sed neque patet de quibus gemmis ſermo eſt. *De ſtridore electrico* ne ſomniâſſe quidem poetam noſtrum quovis pignore contenderem. Phraſin illam, ῥοιζος φωτος, quæ huic commento anſam præbuit, omnino adulterinam judico. Totum denique locum ſic conſtituendum et interpretandum eſſe ſuſpicor.

Εν γαρ σφιν μεγα δη τι φερεσβιος εμβαλε πνευμα
Ηελιος, ῥιζον ερικυδεας αυτικα φωλας,
Σεμνοτερυς τ' ιδεειν· και τοι σεβας εσσεται αυτων.

Illis enim magnum quendam ſpiritum indidit vitæ auctor Sol, reddentem homines ſtatim valde-honoratos et auguſtiores viſu; et tibi reverentia erit eorum.

Ουνεκεν,

Cryſtallum cavam, ille vero Chryſolithi ſpeciem
Refert. Et niſi etiam hic haberet crines,
Chryſolithus erat. Ambos vero bonos eſſe dico.
Illis enim magnum ſpiritum indidit vitæ auctor
Sol, et ſtridorem ſplendidæ lucis
Et formæ majeſtatem, licet ex ſe venerabiles ſint.
Celeriter enim heroum ſpecies veneranda illis accedit.
Et hi Dei magnum munus ſcienter ferunt.
Pariter et Audacia et Placiditate Deos conciliare ſibi verum eſt.

MAGNETEM vero maxime amat bellicoſus Mars: Quoniam,

Ver. 299. De ſcalptura facili harum gemmarum intelligo. Videmus hodieque plena beatiorum Muſea talibus artificiis. De ſtatua ex electro Auguſto poſita Olympiæ, Pauſa. Eliac. pr. ſ. 5, 12. vid. prael. cit. p. 112. GESNER.

Ibid. Qui in ſuperioribus mecum ſentiunt, notâ hâc facile carere poſſunt. Tantum moneo in verſu ſequente Οι τε reddi debere *Qui* non *Et hi*.

Ver. 301. Quid ſibi hic verſus h. l. velit, non expeditum eſt docere. Breve et interpreti commodum, accuſare corruptionis, abſurditatis, ſuppoſitionis, quæ non aſſequare. Sed interdum tamen et δυσκολα τα καλα. Videamus, an non το ενηεις ſit idem quod ενηεια IX. P. 670, ubi parvus Schol. exponit φεραιοηητα. Deinde infinitum μειλισσεσθαι imperativo modo accipiam, et totum locum ita explicem, Audendo pariter ac concedendo, fiducia atque obſequio DI æque placantur: ut non modo gemmæ duræ et ſaxa imagines Deorum et heroum recipiunt, ſed etiam, et facilius quidem, molles. GESNER.

Ver. 301-2. Fruſtra in verſu primo explicando laborat Geſnerus, fruſtra etiam in altero emendando H. Stephanus, cum non viderint duos verſus inter ſe connexos eſſe. Et hoc quidem certiſſimum duco. In verſu poſteriore, pro variis Magnetis nominibus variæ ſeſe offerunt emendandi viæ. Mihi hæc ſatis tuta videtur.

Τολμα δ' αθαναΐες και ενηεϊ μειλισσεσθαι
Μαγνησα· τηνδ' εχοχ' ιφιλαΐς θυριος Αρης,—

Aude

Οὐνεκεν, ὁππότε κεν πελάσσοι πολιοιο σιδηρυ,
Ηὔτε παρθενικη γλαφυροι χερσιν ἐλυσα
Ηἴθεον στερνῳ προσπλυσσεται ἱμεροεντι,
Ὡς ἡ γ' ἁρπαζυσα ποτι σφετερον δεμας αιει,
Και παλιν ὐκ εθελει μεθεμεν πολεμιστα σιδηρον.
Η τοι μεν μιν φασι και Ηελιοιο πελεσθαι
Αμφιπολον κυρης, ὁτε κεν θελγητρα παλυνοι·
Και μιν ὑπερθυμως γε τεκμαιρονος Αιηταο
Κυδηνεν κυρη πολυμηχανος. αὐταρ εγωγε
Σης αλοχυ κελομαι σε δαημεναι, ει ἔθεν ἄγνον
Ανδρος απ' αλλοδριοιο λεχος και δωμα φυλασσοι.
Ες γαρ μιν κομισας ὑπο δεμνια, καθεο λαθρη,
Χειλεσιν αειδων θελξιμβροτον ατρεμας ωδην·
Ἡ δε καθακνωσσυσα και ἡδεϊ περ μαλ' εν ὑπνῳ,
Αμφι σε χειρ' ορεγυσα πολιπλυσσειν μενεαινει.
Ει δε ἑ μαχλοσυνῃσιν ελαυνει δι' Αφροδιτη,
Ὑψοθεν ες γαιαν τετανυσσεται εκπροπεσυσα.
Και δοιω Μαγνησαν αδελφειω φορεοντων,

Aude etiam Deos placare leni (i. e. lenitatem conciliante) *Magnete. Hunc autem maxime amat impetuosus Mars.*—

Possumus scribere Μαγνητ' τονδ', vel etiam Μαγνητ· τονδ'. sed præstuli Μαγνησα, quia eâdem voce noster infra utitur, ver. 320. Tzetzes etiam, a Gesnero citatus, lapidem hunc appellat Μαγνησσαν, quæ forte verior est scribendi ratio.

Ver. 302. Vulgo præfigitur titulus, X. ΜΑΓΝΗΤΙΣ.

Ibid. Citans h. l. Tzetzes 4, 403, Ἡσπιε (Μαγνητιδος) εν λιθικοις εγραψε τας δυναμεις. GESNER.

Ibid. Μαγνητις] Non stat hic versus; staret autem ita legendo, εξοχα μαγνητιν φιλησεν θυριος αρης. Neque tamen affirmare ausim ita scriptum a poeta fuisse. H. STEPH.

Θυμον

Quoniam, ſi quando appropinquaverit cano ferro,
Haud ſecus ac virgo ulnis amplectens, lacteo
Juvenem pectori apprimit cupido,
Ita hic lapis rapit ad ſuum corpus ſemper,
Et nunquam rurſus dimittere vult, bellicoſum ferrum,
Hunc quidem ferunt fuiſſe Solis
Filiæ famulum, cum demulcentia medicamina miſceret,
Atque illum magnanimi Aeëtæ gnata interfectrix liberorum
In deliciis habuit puella audax. Aſt ego [ſuorum
Conjugem tuam jubeo te explorare, an caſtum
Ab alieno viro lectum et domum ſervet:
Hunc enim lapidem ferens tecum ſub ſtragulis clam depone,
Cantillans intra labia demulcentem homines cantilenam.
Illa vero ſuavi licet ſomno ſtertens
Circa te manus extendens, amplecti conabitur.
Quod ſi vero illam incontinentiis urget diva Venus,
Ex alto in terram exporrecta decidet.
Tum etiam duo magnetem fratres ſecum ferant

Ver. 304. An prima in γλαῦφρονι produci poſſit, dubito. Eundem ſenſum daret γλαῦιφρονι.

Ver. 307. Hanc formam accuſativi in ὰ ſimilibus exemplis probavit Caſaub. Lect. Theocritt. c. 10. vid. Argon. 1248. GESNER.

Ver. 310. Τεκεῖλονος, ἡ τα τεκνα φονευσασα τα ἰαυλης. Schol. MS. Paris.

Ibid. Conjecturam Geſneri in textum recepi pro vulgato ὑπερθυμος.

Ver. 313. Elegans ſine dubio conjectura Pierſoni Veriſ. p. 147. Sed illa optime σωμα cuſtodiet mulier, quæ cupidos juvenes, ne in δωμὰ quidem admittit. GESNER.

Iram

Θυμον απειρεσιης φυγεειν εριδος ποθεοντε.
Και λαες αγορηνδε συναγρομενες οπι καλη
Θελξεις, εν στηθεσσιν αγων μελιηδεα πειθω.
Και τοι πολλα κεν αλλα δυνησομενος καταλεξαι
Θεσκελα τοιο λιθοιο, τι πλεον ὐρανιωνων
Φθεγγομαι, ὡν αιψα και ὑψοθι περ μαλ' εοντων
Ητορ επιγναμπτει και εφελκεται, οφρα κε σειο
Ωκα μαλ', ὡστε τοκηες, εελδωρ εκτελεσωσι.
Αλλ' ητοι ταδε μεν και επαυλικα πειρηθηναι
Παντα μαλ', ὁσσ' αγορευσα, παρεσσεται, ει κ' επι βωμον
Ελθωμεν· και γαρ μοι επισπομενος μοι ὁγ' ανηρ
Ωμοισι κραιπεροισιν ιων φεροι αιολον ὑλην.
Νυν δ' επει ατραπιτοιο πολυ πλεον αμμι λελειπται,
Σειο δε τοι κλονεει κραδιην μεγα δερμα δρακοντος,
Μανθανε και δολιχων οφεων μη δειεμεν ιες.

Τριψαι

Ver. 325. Θισκιλα] Poſt θισκιλα non debuit poni interpunctio. Quum autem imperfectus ſit hic verſus, nihil ad illum explendum commodius reperio quam ſi poſt τι addamus και, ut ſit τι και πλειον. ſed non placet φθεγγομαι, idque in futurum φθεγξομαι mutandum eſſe crediderim. Hic enim eſt (ni fallor) totius hujus loci ſenſus, *Et quum alia multa lapidis hujus miracula recenſere tibi poſſim, quid ultra cæleſtes progrediar? quorum licet altiſſimas ſedes incolentium, hic lapis mentem flectit et allicit, ita ut primo quoque tempore deſiderio tuo ſatisfaciant, non ſecus ac ſi parentes tui eſſent.* Sed illa verba τι και πλειον ὐρανιωνων φθεγξομαι, fateor me ad verbum non vertere, quod, quum ad verbum ſonent, *Quid amplius vel ulterius cæleſtibus dicam*, hoc tamen ſignificent, *Si commemoravero, quanta ſit ejus apud ipſos etiam deos autoritas,* (vel *quantum ejus ergà deos robur*) addendum ne quicquam fuerit? H. Steph.

Ibid. Rectius fortaſſe Geſnerus. τιη πλειον. In verſu ſequente malim φθεγσωμαι.

Ver. 331. Ελθωμεν] Pronominis μοι geminatio in hoc verſu orta eſt ex

Iram immenſæ contentionis effugere cupientes.
Atque etiam populum ad forum congregatum pulchra oratione
Demulcebis, in pectore verſans mellitam ſuadam.
Et licet tibi alia multa poſſim recenſere
Miracula hujus lapidis, quid ultra cœleſtes
Dicam? quorum celeriter, licet altiſſimas ſedes incolentium,
Mentem flectit et allicit, ita ut tuo
Quam primum, ac ſi parentes tui eſſent, deſiderio ſatisfaciant.
At certe horum quidem ſtatim periculum facere
Omnium, quæ dixi, poterimus, ſi ad aram
Pervenerimus. Etenim vir iſte, qui me ſequitur,
In robuſtis humeris mihi fert variam harum rerum materiam.
Nunc vero, quoniam nobis adhuc multum viæ reliquum eſt,
Tuumque cor turbat adhuc ingens ſpecies draconis,
Diſce etiam prolixorum ſerpentum non extimeſcere ſpicula.

ex alia quapiam depravatione mihi occulta, cujus nec proxime ſequens verſus expers eſſe videtur. H. STEPH.

Ibid. Pronominis μοι geminatio vitari poteſt mutando prius in τοι. In verſu proxime ſequente recte vidit Geſnerus ſcribendum eſſe φερει pro φεροι. Sed quid eſt ων; Redditur, *harum rerum*, quâ ratione non video. Reponendum credo—

Ωμοισι κραιεροισι λιθων φερει αιολον ὑλην.

Humeris validis fert lapidum variam farraginem; de quibus ſcilicet experimenta inſtituantur.

Ver. 334. Ingenio Pierſoni, Veriſ. p. 50. et hæc digna conjectura, et eſt δειμα cum hac relatione ver. 387. Sed eam hic tanto minus admiſerim, quod δειμα, notior vox, non ita inter imperitos librarios elidi potuit ab rariore δεργμα, quam converſim. Reſpicit nempe ad ipſam Hypotheſin carminis: Orphea perterritum ab illo dracone, a quo divinitus liberatus eſt, firmare vult adverſus ſimiles eventus et pericula. GESNER.

Ver. 335. Pro δειμεν, quæ vox nihili eſt, ſcribere velim δειδιμεν. Jube

Τρῖψαι γαρ λεπτην Οφιητιδα κεκλεο πετρην,
Ην ποτε τις κραιπεροισι πεπαρμενος ελθῃ οδοισι,
Και μιν εφ' ἑλκεϊ πασσε· και ἀτρεκες εσσετ' ονειαρ.

ΝΥΝ δε και Οστριτην οινῳ λιθον εντριψαντας
Ακρητῳ κελομαι πινειν, οδυνηφαντον ειδως. 340

ΑΥΤΟΚΑΣΙΓΝΗΤΗ πολιης και ὁμωνυμ' ἐχιδνης,
Ἡ ῥα ποτ' εναετη λωβην αμενηνον εθηκας
Ῥιμφα Φιλοκτηταο, Μαχαονιης ὑπο τεχνης.
Ου μεν πως κεινην Ποιαντιος ελπετο θυμῳ
Νεσσον ὑπεκφευξεσθαι ἀλαρτηρην, ποθεων περ· 345
Αλλ' ὁγ' αλεξικακοιο μαθων παρα πατρος ἀρωγην
Λαιαν, ὁτις κε πυθοιτο, βαλων επι φαρμακα μηρῳ

Ver. 339. Vulgo præfigitur titulus, XI. ΟΣΤΡΙΤΗΣ.

Ibid. Lemma Οστριτης non pertinet niſi ad ver. 339 et 340, in quo ἀκρητῳ, vino, legendum eſſe, non poteſt dubitari. Poſt ver. 340, interpoſui novum lemma Οφιτις, ipſo totidem pene verbis jubente poeta. Quid enim poteſt aliud velle ſibi illud ὁμωνυμε ad ἐχιδναν relatum, ſi conferas præſertim ver. 356 et 457, ubi totidem literis ὀφιτου nomen eſt, et obſerves, apud Tzetzem, diligentiſſimum των λιθικων lectorem, ad Lycophr. 911 hæc eſſe; Φιλοκτητης καλα μεν τον Ορφια ὑπο Μαχαονος ἰαλαι τῃ Οφιητιδι πετρᾳ. Ceterum ex hoc ipſo carmine diſcimus planiſſime, σιδηριτιν vel σιδηριτην ver. 355. 384. 413. eſſe eundem qui Οφιτης. Nec eundem eſſe Ορειτην dubito ver. 451, licet illud etiam ſuſpicari ſubiret, forte ex ſcribentis error demum Ορειτην eſſe ortum. Quam facile confundi enim potuere Φ et P. Sed antiquum oporteat eſſe errorem, ſi recte ſe habeat illud Plin. 37, 10 ſ. 65 *Oritis et a quibuſdam ſideritis vocatur*. Equidem jam deprecatus ſum ſubtiliorem talium diſputationem, cum præſertim hic non in ipſa natura rerum, ſed in fabulis magicis verſetur auctor. Nos poetam et naturæ picturam venamur præcipue. Reliquorum ſi quid ultro ſe offerat, non aſpernamur. GESNER.

Σευθ

Jube parvum Ophiten lapidem in pulverem comminui,
Si quando validis ſerpentis veniat aliquis dentibus punctus,
Et illum in vulnus inſperge, et præſens erit remedium.

NUNC vero et Oſtriten lapidem in vino contritum
Puro jubeo bibi, dolores eum lenire ſciens.

GERMANE et cognominis lapis candentis viperæ,
Qui aliquando novenne vulnus innocuum reddidiſti
Facile Philoctetæ, Machaonia arte.
Non enim amplius Pœantius ſperabat
Morbum pernicioſum ſe effugere, licet ex animo optaſſet.
Verum hic a medico patre edoctus auxiliatricem [remedio
Gemmam, (quod quis unquam audiat?) applicito femori hoc

Ibid. Pro Νυν omnino reponendum eſt Συν. Recte autem vidit Geſnerus, de *Oſtrite* lapide non agi niſi in verſibus 339 et 340. Recte etiam vulgatum Ακεητον mutavit in Ακεητην. Quod novum lemma Οφιτης interpoſuerit poſt ver. 340, non laudo; nam de lapide *Ophite*, vel *Ophietide*, quod idem eſt, coeptum eſt agi a ver. 336. Male etiam colligit *Ophiten* eundem eſſe cum *Siderite*, a quo manifeſte diſtinguitur. Unicus locus, qui huic opinioni patrocinatur, eſt infra ver. 355-6. ubi ſatis conſtat οφιτην mendoſe ſcribi pro ερητην, quem eundem eſſe cum *Siderite* teſtatur Plinius a Geſnero citatus.

Ver. 341. Αυλοκασιγνητην] Fortaſſe inter hunc verſum et proxime præcedentem aliquid deeſt. nam cum ὁμωνυμ' pro ὁμωνυμα videtur legendum αυλοκασιγνητη. H. Steph.

Ibid. Recte repudiavit H. Stephanus vulgatam lectionem Αυλοκασιγνητην. Nihil autem deeſſe arbitror.

Ver. 342. Ἡ ρα ποτ'. Malim Ἡ ρα ποτ'. *Certe quidem aliquando.*

Ver. 347. Λααι] Melius fortaſſe legeretur ὁ τις κε πυθοιτο, includendo etiam parentheſi hæc verba. H. Steph.

Ibid. Malim (ὁ τις κε πυθοιτο;) *quod quis credat?*

Σευεν επι Τρωεσσιν Αλεξανδροιο φονηα.
Τον ῥα μεθ' ὑσμινην ἡκειν ποσιν ατρεμεεσσιν,
Πριαμιδης παρος αυτος αποθνησκων περ απιστει.
Εκτανε δ' ηπεροπηα Παριν Ποιαντιος ἡρως,
Κεκλομενε Δαναοις Ἑλενε Τροιηνδε κομισσαι
Λοιγον αδελφειοιο μιαιφονον εκ Λημνοιο.
Τῳ γαρ Απολλων Φοιβος εχειν λιθον αυδηεντα
Δωκε, Σιδηριτιν νημερτεα· τον ῥα βροτοισιν
Ἡνδανεν αλλοισιν καλεειν αψυχον Οφειτην,
Λυγρον, ὑποτρηχυν, στιβαρον, μελανοχροα, πυκνον.
Αμφι δε μιν κυκλῳ περι τ' αμφι τε πανθοθεν ινες
Εικελοι ῥυσιδεσσι επιγραβδην τανυονται.
Ημαθα μεν τρις εφ' ἑπτα βιην Ἑλενοιο πεπυσμαι
Θηλυτερης τε λεχος φευγειν και κοινα λοετρα,
Και σεμνον αδιαντον εδωδης εμψυχοιο·
Αεναῳ δ' επι πετρον εχεφρονα πιδακι λειων,
Φαρεσιν εν μαλακοισιν, ὁτε βρεφος, αλδησασκε,

Ver. 348. Philoctetes interfecit Parin, Apollod. 3, 6. p. 212. Parthen. Erot. c. 4. p. 350. GESNER.

Ver. 352. Similia Conon 34 p. 274. Tzetz. ad Lycophr. 911. Ἑλενε —αυλομολησαντος τοις Ἕλλησι, καθ' ὰ φησιν Ορφευς τε και Τρυφιοδωρος. Et ad 1048. Ὁ δε παλαιος Ορφευς και μετα Θαναλον Ευρυπυλε ζωντα παρεισαγει τον Μαχαονα, γαμεθεντα την Φιλοκλητην. Cf. ad ver. 383. GESNER.

Ver. 350. Πριαμιδης παρος. Si me audias, scribes. Πριαμιδης Παρις αυτος, αποθνησκων περ, απιστει. *Priamides Paris ipse, etiam moriens, vix credidit.*

Ver. 355. Credo utrumque rectum σιδηριτιν genere feminino, et alterum σιδηριτην ver. 384 et 413. ut nempe ὁ λιθος et ἡ λιθος. Nam discrimen illud inter την λιθον gemmam, et τον λιθον lapidem vulgarem, certe ex hoc ipso libello perpetuum non esse convincitur, ut ecce in hoc ipso loco, λιθον αυδηεντα etc. GESNER.

Concitavit in Trojanos Alexandri interfectorem.
Quem quidem in pugnam veniſſe firmis pedibus,
Priamides, prius ipſe ab illo moriturus, credere non potuit.
Occidit vero perfidum Paridem Pœantius heros,
Heleno jubente Danais, ut Trojam adducerent
Funeſtum fratris ſui occiſorem ex Lemno.
Illi enim Phœbus Apollo lapidem vocalem habendum
Sideriten verum dedit, quem hominibus
Aliis placuit vocare anima carentem Ophiten,
Funeſtum, ſubaſperum, durum, nigrum, ſpiſſum.
Circa ipſum vero circulo ab omni parte undique fibræ
Rugis ſimiles, inſculptæ extenduntur.
Tres ſupra ſeptem quidem dies Helenum audivi
Feminæ lectum refugiſſe et communia balnea,
Ac religioſe purum ab eſu animalium.
Perenni vero in fonte lapidem animatum lavans,
Veſtibus in mollibus, tanquam infantem, fovit,

Ver. 356. ἀψυχον ὀφιτην. Monui ſupra ad ver. 336. ſcribendum eſſe ὀρειτην, ut recte legitur in ver. 451. Quinetiam de epitheto ἀψυχον valde dubito. Quid enim ſingulare, ſi lapis *vitâ careat?* Hujus autem *Oritis*, ſive *Sideritis*, proprietas maxime notabilis erat, quod *vitæ* et vocis *capax eſſet*. Vide infra, ver. 363——381. Malim igitur hic ſcribere ἐμψυχον ὀρειτην.

Ver. 359. Εικτλοι ῥυλιδεσσιν. Edd. A. I. ἰκτελοι. quod metro æque incommodum eſt; niſi forte ſcribendum ſit, Παυθ' ἰκτελοι.

Ver. 360. Neſcio cur Geſnerus corrigere voluerit τρι' ὑφ' ἑπτα, et vertere *tres ſupra ſeptem* dies. Numeros, quem tradunt Edit. Vulgg. *ter ſeptem* dierum, nemini, opinor, ad tantum opus nimius videbitur.

Ver. 362. Και σεμνον ἀδιαντον. Rectius forte ἀμιαντον. Sed neque σεμνον ſuſpicione caret.

Και, θεον ὡς επ' αρησιν αρεσσαμενος θυεεσσι,
Λααν ὑπερμενεεσσιν αοιδαις εμπνοον ἑρδεν.
Εν καθαρῳ δε φαος μεταρῳ λυχνοισιν αναπλων,
Χερσιν ἑαις ατιταλλε θεηδεα πετρον αειρας,
Μητερι νηπιον υἱον εοικως δη καλεχεσκε.
Και συ δ', επην εθελῃς οπα δαιμονιην επακουσαι,
Ὡδ' ἑρδειν, ἱνα θαυμα μετα φρεσι σῃσι δαειης.
Ὁπποτε γαρ μιν παγχυ καμῃς ενι χειρεσι παλλων,
Εξαπινης ορσει νεογιλα παιδος αὐτην,
Μαιης εν κολπῳ κεκλῃγοτος αμφι γαλακτι.
Χρη δε σε τετληοτι νοῳ αινεμεν αιει,
Μη πως ηπεδανοιο λυθεις ὑπο δειματος εξω
Εκ χερος εδασσε βαλων, χολον αινον ορινῃς
Αθαναλων. τολμα δε θεοπροπιην ερεεινειν·
Παντα γαρ εξερεῃ νημερτεα. και μιν επειτα
Πλησιον οφθαλμων, ὁτε κεν λυσῃς γε, πελασσας,
Δερκεο· θεσπεσιως γαρ αποψυχοντα νοησεις.
Ὡδε μεν Ατρειδῃσιν ἀλωσιμον εφρασε πατρην

Ver. 365. Και, θεὸν ως επ' αρησιν. Illud επ' tam ſenſui quam metro incommodum eſt, ſi αρησιν pro *precibus* accipiatur. Fortaſſe igitur ſcribendum eſt.

Και, θεον ὡς αρησιν αρισσαμενος θυιεσσι τε.

Ver. 372. Repoſui παγχυ pro vulgato παγχι, et, in verſu proximo, ορσει pro ορση, Geſnero monente.

Ver. 374. Unde fit in verſione Eſchenbachiana *Nutricis in ſinu*, non habeo dicere. Sed nihil dubitavi pro Φαινης reponere Μαινης. Literæ initiales verſuum præter ceteras corruptioni obnoxiæ. GESNER.

Ibid. Recte ſane. Sed idem etiam vidiſſe, qui verſionem laudatam dedit, nemini dubium eſſe poteſt.

Λαομε-

Et tanquam Deum, votis placatum, et
Lapidem præpotentibus tandem hymnis ſpirantem reddidit.
In caſta vero domo lumen lychnis accendens,
Suis manibus curavit divinum lapidem geſtans,
Matri parvulum filium tenenti ſimilis.
Et tu, quandoquidem vocem Deorum vis audire,
Sic facias, ut miraculum animo tuo intelligas:
Quando enim valde laboraveris illum manibus jactare et com- [movere,
Subito edet vocem recens nati infantis,
Nutricis in ſinu plorando lac efflagitantis.
Oportet vero te conſtanti animo curare eum ſemper,
Ne forte infirmo timore ſolutus,
E manibus in terram abjiciens, iram difficilem excites
Immortalium. Tum aude de vaticiniis eum interrogare.
Omnia enim exponet tibi vera. Eumque poſtea
Propius ad oculos admovens, quando laveris,
Intuere: divinitus enim exſpirantem intelliges.
Sic etiam Atridis expugnatam fore patriam indicavit

Ver. 375. In τετληώς penultima licenter producta ob conſonantem aſperiorem: ſic mox ver. 499. prior in οπον producitur. GESNER.

Ibid. Penultimam in τετληώς produci poſſe ob ſequentem τ non credo. De priore in οπον alius erit dicendi locus. Hic profecto reſcribere malim τετλειωτι,, ſecundum formam Homero uſitatam in vocibus ſimilibus.

Pro αινημεν, quod aperte mendoſum eſt, conj. κηδαινεμεν Bernard. ad Thomam Mag. p. 177. a. Sed magis placeret μελεδαινεμεν, eodem ſenſu.

Ver. 377. ορινης eſt ex MS. Paris, pro vulgato ορινη. Neque dubium eſt pro χειρος ſcribi debere χειρος.

Ver. 382. Ὧδε μιν. Malim Τῷδι, ut conjungatur cum φοιβητος λαϊ. *Huic lapidi fatidico*; non *terribili*, ut Geſnerus vertit.

Λαομεδοντιαδης Φοιβητορι λαϊ πιθησας.
Σοι δ' ετι και σθενος αλλο Σιδηριταο πιφαυσκω·
Ἑρπετῳ γαρ δη παμπαν ὑποτρομεοντι εοικε. 385
Σειο δ' εχει πολυ μειζον ακοιμητον τε νοοιο
Δειμα Φιλοκτητης, μεμνημενος αιεν εχιδνης.
Τυνεκα Παλαμηδαο σαοφρονος ποτε νοσφι
Ηθελεν ευχεσθαι, γενεμενος, οφρα τιν' ειποι
Θαλπωρην, ειπερ ποτ' επι χθονα μητερα θηρων 390
Ερχηται πως κεν πολιον γενος εκπροφυγησι.
Τῳ δ' ὁγε Λητοϊδην επεων επιμαρτυρα Φοιβον
Κικλησκων αγορευε, τα δη νυν σοι καλαλεξω.
Ευτε με παιδ' εδιδασκεν Ακερσεκομης αγορευειν
Μαντοσυνας, μεγαν ὅρκον εκεκλετο πρωτον ομοσσαι, 395
Ψευδεα μηποτε μυθον ενισπειν ανθρωποισι·
Τυνεκεν ατρεκεως μαλα τοι ερεω τα ἑκαστα.
Φραζεο νυν, Ἡρως ἑκαβολε, μυθον εμειο.

Ver. 383. Laomedontiades Helenus eſt, proditor ille patriæ, de quo modo ad ver. 352. GESNER.

Ver. 384. Semper in hoc carmine ob oculos illud habendum, a Theodamante agi cum Orpheo occaſione terroris a ſerpente incuſſi. GESNER.

Ver. 385. Corripienda inter ſcandendum vox, ἑρπτῳ. GESNER.

Ibid. Violentum ſane remedium præſcribit vir doctiſſimus, quo ſcilicet verſus ſine ſenſu conſervetur. Non dubito ſcribendum eſſe

Ἑρπετα γαρ δη παμπαν ὑποδρομεοντι εοικας.
Serpentes enim admodum reformidanti ſimilis es.

Neque ſine artificio hæc ingerere fingitur Theodamas, quibus ſcilicet viam ſibi muniat ad alteram argumenti ſui partem, in qua de lapidum viribus *Theriacis* et *Alexipharmacis* dicturus eſt. Hactenus enim de *Theurgicis* præcipue dixit.

Αυτη

Laomedontiades, terribili gemmæ fidem habens.
Tibi vero et alias vires Sideritis recenſebo:
Serpenti ille quidem trepido ſimilis eſt,
Tuo vero habuit animum longe majorem et implacabilem
Timorem Philoctetes, memor ſemper viperæ. [mentis
Quamobrem etiam ſine prudente Palamede nunquam
Voluit preces fundere, ſupplicans, ut aliquod ſibi indicaret
Fomentum, quo, ſi quando terram matrem venans
Peragraret, canum ſerpentum genus fugare poſſet.
Illi vero hic, Latonæ filium Phœbum teſtem ſuorum verborum
Vocans, dixit ea, quæ tibi nunc enarrabo:
Cum puerum me adhuc docuit intonſus Phœbus eloqui
Vaticinia, magnum jusjurandum juſſit primum jurare,
Nunquam me dicturum falſum ſermonem hominibus.
Quamobrem vere tibi dico ſingula.
Nunc referas quæſo, ô Heros longe jaculans, ſermonem meum.

Ver. 387. Hæc infra v. 445. lucem accipient. GESNER.
Ibid. Cave credas. Sed neque lucem ullam deſiderant.

Ver. 388. Mirum profecto unde invectum ſit nomen Παλαμηδαο, reclamante cum maxime metro. Sed cæcum plane oportet eſſe, qui ſemel monitus non videt reſcribi debere Πριαμιδαο, i. e. *Heleni*; de quo modo locutus eſt, & cui omnia quæ ſequuntur unice conveniunt.

Ver. 389. Quid hic velit ευχισθαι, non video; malim ερχισθαι, *vadere, verſari.*

Ver. 391. Πολιος etiam ferri color ver. 303. GESNER.

Ver. 394. Hinc Palamedes loquitur, et ver. 398, ut tanto veracior fiat oratio, ipſius Apollinis orationem directe refert a ver. 398 ad ver. 412. GESNER.

Ibid. Immo vero abhinc Helenus loqui fingitur ad Philocteten; et oratio ejus uno tenore procedit uſque ad ver. 764.

Αυτη γαια μελαινα πολυκλαυτοισι βροτοισι
Τικτει και κακοτητα και αλγεος αλκαρ εκαστω.
Γαια μεν ερπετα τικτε, τεκεν δ' επι τοισιν αρωγην.
Εκ γαιης δε λιθων παντων γενος· εν δ' αρα τοισι
Καρτος απειρεσιον και ποικιλον. ὁσσα δυνανται
Ῥιζαι, τοσσα λιθοι. μεγα μεν σθενος επλετο ῥιζης,
Αλλα λιθω πολυ μειζον· επει μενος αφθιτον αιει
Γεινομενῳ μητηρ και αγηραον εγγυαλιξεν·
Ἡ δε καλαθνησκει τε, μινυνθαδιον θαλεθωσα,
Και τοσον αυτης καρπος, εφ' ὁπποσον εμπνοος εστιν·
Ην δε κ' αποπνευσῃ, τις ετ' ελπωρη παρα νεκρης;
Εν μεν δη βοτανας ηρι λυγρφν τε και εσθλων
Δηεις, εν δε λιθοις ατην ω ῥεια κεν ευροις.
Ητοι ὁσαι βοταναι, τοσσοι λιθοι. Αλλα συ γ', ηρως,
Λαϊ Σιδηριτῃ πεφυλαγμενος, ερπετα παντα
Θαρσαλεως, ει και τοι ὁμιλαδον αντιοωσιν,
Ερχεσθαι δια μεσσα, κελαινης εκ αλεγιζων
Λωβης. ω γαρ ετι σφι θεμις μεμνησθαι οδοντων,
Ουδ' ει κεν στειχοντος ενιχριμπτοιντο ποδεσσι.
Ουδε γαρ ωδε μενειν περ ετι προφανεντα δυνανται,
Αλλα μετα σφισι θαμβος, ελαυνομενοισι δ' ἱμοια
Εσσυνται· τα δε, και περ εναντιον αιξαντα,

Ver. 404. Ῥιζαι, ῥιζοῦμαι, ῥιζοῦμαι a radicibus ad omne genus et partes medicamentosarum plantarum refertur. Ῥιζοῦμικα veterum, sunt hodierna botanice. Notum est, etiam septentrionalium populorum nomina, quibus medicos et medicinam signant, Artzt, Artzney, ab iis derivari solere, quæ radicem significant. GESNER.

Ver. 412. Hic, abrupta oratione Phœbi et Palamedis adeo, Theiodamas firmare pergit contra serpentium metum Orphea. GESNER.

" Ipſa terra nigra miſeris hominibus
" Parit et mala, et ſimul uniuſcujuſque mali remedium:
" Terra quidem reptilia peperit, peperit vero etiam adverſus ea
" Ex terra vero omne genus lapidum, in quibus [remedia.
" Immenſum robur et varium inſitum eſt. Quantacunque
præſtare poſſunt [dicibus,
" Radices, tanta etiam lupides. Magna quidem vis ineſt ra-
" Sed lapidibus multo major, quando quidem incorruptas vires
" Naſcenti lapidi mater, et nunquam ſeneſcentes præbuit:
" Radix vero moritur, exiguum admodum in tempus virens,
" Et tamdiu fructus ex ea haberi poteſt, quamdiu vitam habet.
" Si vero exſpiraverit, quænam amplius ſpes a mortua?
" Verno quidem herbas alias damnoſas, alias utiles
" Invenies, in lapidibus vero ægre perniciem aliquam reperies.
" Jam vero quot plantæ, tot etiam lapides ſunt." Tu vero
Lapide Siderite armatus, per reptilia omnia [heros,
Audacter, quamvis catervatim tibi occurrant,
Media tranſi, nigram non extimeſcens
Mortem; non enim illis fas amplius erit recordari dentium,
Non, ſi vel maxime incedentis implicentur pedibus.
Sed neque manere amplius poterunt, quando apparuerint:
Verum tremor ea occupabit agitatiſque ſimilia
In curſum incitantur. Quædam licet in te irruere velint,

Ibid. De hoc commento facile judicabit lector, qui notam noſtram legerit ad ver. 394.

Ver. 417. Multo ſane στειχοντα viatorem vel venatorem hic cogitare facilius eſt, quam ſerpentem. Taceo leges Grammaticas, contra quas ſunt in promtu σοφα φασιανα. GESNER.

Ibid. Repoſui στειχοντος pro στειχοντες, ex conjectura Geſneri et MS. Paris.

Propere

Αψ οπισω παλινορσα μεθερπυζειν μενεαινει·
Και σφισιν εξαπινης ροθος ἱσταται, ουδε τι προσσω
Νηχεται· αλλ' ορεγοντα πελας περιμηκεα δειρην
Γλωσσῃσιν μεμαασι περισαινειν, σκυλακες ὡς.
Πολλακι και κατεδαρθε δαφοινων αγχι δρακοντων
Αμφι κυνηγεσιῃσι μενων εν ταρφεσιν Ιδης
Θηρητηρ Ευφορβος, αρωγη τηδε πεποιθως·
Δωκα γαρ αντομενῳ λιθον ἱερον· ουδε ποτ' αυτῳ
Εκ μαλα περ πολλων ελθειν καταντιον ετλη.
Τερπετο δ' Ευφορβῳ περικαλλεϊ φερταλος ανδρων
Αιχμητη Μελανιππος, ανειψιος εσθλος εμειο,
Ειδος αμωμητος, και ειδεϊ καρτος αρειων,
Αιζηι ποθεων, δερικλυτε, ευπλοκαμοιο.
Τ' ενεκα και μετα θηρας αλωμενος, ι ποτε νοσφι
Εσθενεν Ευφορβοιο φερειν Ικεταονος υἱος·
Αλλ' αιει λαοισιν εν ὀρεσιν αντιθεοιο
Καγχαλοων κυρσοιο μετ' ιχνια συν τε κυνεσσιν
Εσπετο συν θ' ἑταροις, εθελεν τε μιν οιος ἑπεσθαι.
Η μεν (κεν) μιν πολλα πατηρ μενεαινεν ερυσσειν,
Αχαλοων ἑον υἱα φιλον θηρεσσι μαχεσθαι·
Και Πριαμοιο βιη μιν ερητυεν· ουδ' ὁγε θυμῳ
Πειθετο· τις κ' εθελεσκε τοτ' Ευφορβοιο λιπεσθαι;
Ρεια γε μην αεκοντα μελας ηρυκακεν ὑδρος,
Νερθεν ὑπο κνημης ολεσιμβροτον ιον ελασσας.

Ver. 430. Quæ hinc de Euphorbo et Melanippo dicuntur, ea lucem accipiunt ex Tabella genealogica, quam in principio hujus libelli posuimus. GESNER.

Τον

Propere retro cedere cupient.
Et eorum confeſtim tumultus reprimetur, neque ulterius
Procedet, ſed extendentia appropinquando longam cervicem
Linguis parata erunt adulari, haud ſecus ac catuli.
Sæpe dormivit cædis avidos juxta dracones
In venatione perſiſtens in denſitatibus Idæ
Venator Euphorbus, hoc fretus auxilio.
Dedi vero ei ſupplicanti lapidem ſacrum. Neque unquam ipſi
Ex magno numero vel unus occurrere auſus eſt.
Delectabatur vero Euphorbo formoſo pariter ac bellicoſo opti-
Melanippus, conſobrinus meus bonus, [mus vir
Specie emendatiſſimus, et forma valde excellens,
Juvenem amans, haſta inclutum, et eleganter comatum.
Quamobrem etiam cum in venationem erumperet, nunquam
Euphorbo durare Icetaonis filius: [ſine
Sed ſemper hirſutis in jugis divino
Se oblectans puero, ferarum veſtigia cum canibus
Et ſodalibus ſequebatur, cupivitque ſolus illum ſequi.
Sane quidem illum pater ſæpe ſtuduit retrahere,
Dolens, filium ſuum dilectum cum feris pugnare;
Et Priami potentia eum retinuit. Neque vero hic animo
Perſuaſus eſt. Quis enim tunc Euphorbum relinquere potuiſ-
Facile tamen illum invitum ater retraxit hydrus, [ſet?
Sub tibia letale ſpiculum imprimens.

Ver. 431. Qui aurem poeſi Græcæ aſſuetam habet, ſtatim reſcribet, Αἰχμητης M.

Ver. 434. Malim αλωμενω, quod ad Euphorbum referatur. Concurſum talem diphthongorum noſter non reformidat. V. ſupra ver. 38.

Ille

Τον μεν ετ' ω ολοϊστερος ʒ λαθεν, ενεκ' ετελλεν
Αυθι λελειψεσθαι. το ρα μιν και μαλλον ετειρεν.
Οικτειρων δ' ορεγοντα χερας ποτι γυναι' εμειο,
Αυτʒ τʒδε λιθοιο διατριψαντα κελευσα
Λεπταλεην αχυην επιπασσεμεν ελκει λυγρω·
Και ρα μαλ' αυτικα φωτα κραταιη καλλιπε νεσος.
Τοιον γαια βροτοισιν αρηγονα τικτεν Ορειτην,
Οστε και ʒταμενοις ακος ηρωεσσι κομιζει,
Και στειρησι γυναιξι τεκειν φιλα τεκνα διδωσι.
Ποικιλα γαρ θνητοισι θεος ερδειν αγορευω.
Ως και εμης ποτε μητρος Αβαρβαρεης επακεσας,
Ανδρων ευ μαλα νεσον επισταμενης ακεσασθαι,
Βʒκολιδης Ευφορβος αγαυκ φασκεν Οφιτʒ
Φαρμακα, μη μʒνον οφεων καλεωπα δυνασθαι,
Αλλα και οφθαλμοισι φερειν φαος, ηδε βαρειαν
Εκ κεφαλης ελκειν οδυνην. ηδη δε τιν' ανδρων
Ουασι δηθυνοντα καθηρας ωπασεν αιψα
Και δη και λεπτης εριηκοον εμμεν' αοιδης.

Ηδη

Ver. 445. Τον μεν ετ'ω ολοϊστερος ʒ λαθεν. Hæc corrupta eſſe nemo dubitet. Pro ω conj. Geſnerus ων, qua mente non video. Tentabam. Τον μεν ετι ζωοντ' ερος ʒ λαθεν. Sed præſtet fortaſſe αδυναμιαν fateri.

Ver. 446. Metuebat, ne poſt novum vulnus immedicabile relinqueretur a ſociis et amicis, ut prius ob vulnus ex ſagitta Herculis deſtitutus fuerat. GESNER.

Ibid. Hæc ſcilicet, quæ de Melanippo apertiſſime dicuntur, de Philoctete, neſcio quomodo, dici voluit Vir Cl.

Ver. 451. Ορειτην hunc eſſe σιδηριτην, manifeſte patet ex ver. 413. Vid. No. ad lemma hujus capitis, ver. 339. GESNER.

Ver. 455. Ως και εμης ποθε μητρος A. Hic locus hypotheſi noſtræ adverſari videatur. Quomodo enim *Helenus* de *Abarbarâ*, quaſi *matre ſuâ*,

Ille vero eo esse pernicioſius non ignoravit, quod hanc ob cauſſam
Rurſus ab Euphorbo eſſet relinquendus, id quod adhuc magis
eum afflixit.
Ego vero miſertus ejus, extendentis manus ad genua mea,
Juſſi lapidis hujus ipſius contriti
Exiguam lanuginem inſpergere vulneri gravi.
Et ſtatim reliquit virum vehemens morbus.
Talem terra peperit hominibus auxiliatorem montanum,
Qui et vulneratis heroibus remedium affert,
Et ſteriles mulieres parere caros liberos facit.
Varia enim mortalibus Deos præſtare dico. [tus,
Quemadmodum etiam aliquando a matre mea Abarbarea edoc-
(Quæ in depellendis morbis hominum valde erat perita)
Bucolides Euphorbus, admirabilis dixit Ophitæ
Pharmaca non ſolum adverſus ſerpentes valere,
Sed et oculis lumen afferre, gravemque
Capiti dolorem detrahere. Et certe virum quendam
Auribus tardum ſanans, reddidit ſtatim
Etiam exilis vocis acute audientem.

ſuâ, loqui poſſit? Sed pro ιμης omnino reponendum eſt ιης: ut Helenus jam referre intelligatur, *quæ Euphorbus, Bucolionis filius, ex matre ſuâ Abarbareâ audita, memorare ſolebat, de lapide* Ophite. Abarbarea autem, ſecundum Homerum Il. Z. 21. Bucolionis conjux; Euphorbus, ſecundum noſtrum in hoc loco, Abarbareæ et Bucolionis filius. Cur autem noſter in hoc loco, ſpretâ Homeri auctoritate, vel notum illum Euphorbum, Panthoi & Phrontidis filium, Abarbareæ et Bucolioni attribuerit, vel novum quendam Euphorbum induxerit, mihi non liquet. Nihil eſt in ſuperioribus quod non Homerico Euphorbo optime convenit; nihil hic, quod non a vero, ut ita loquar, Bucolionis et Abarbareæ filio dici poterat. Metrum autem Βυκολιδης Αισηπος imploret non pejus quam Βυκολιδης Ευφορβος.

Tum

Ηδη και τινα φωτα, χολῳ χρυσης Αφροδιτης
Εργα προς ἱμεροεντα γαμων αμενηνον εοντα,
Μεμνησθαι φιλοτητος ακεσσαμενος προϊαλλεν. 465
Εν πυρι δ' ει κε βαλοις μιν, οδωδην ἑρπετα τοιο
Φευξεται, υδ' ετι πω μενεει οχεδον, υδ' ενι χειῃ.

ΦΕΥΓΕΙ και κνισσῃσι Γαλατην ορνυμενῃσι
Τειροντα θνητους εχεπευκεϊ παντας ανιῃ.
Χροιῃ δ' αιθαλοειις, πλαδυς, ε μεγας επλετ' ιδεσθαι· 470
Καρφαλεῃ δ' ικελον πευκῃ φλογα δαιαν ορινει.
Αλλ ολοον ποτι ῥινας αγει μενος. υδ' ογε φωτας
Λησεται, ἰν κ' εθελοις ἱερην απο νεσσον ερυξαι·
Γναμψει γαρ σφεας αιψα χαμαι προπρηνεας ἑλκων·
Οἱ δ' αρ' απο σφετερυ πεπαλαγμενοι αφρισμοιο 475
Στρωφωντ' ενθα και ενθα κυλινδομενοι καλα-γαιαν.
Τοισι δε χωομενη φρενα τερπεται, ὁπποτ' ιδῃσι
Πημαλα παχοντας κερας ποδας ωκεα Μηνη.
Θηλυτερη δ' ει κεν πολυφαρμακον αμφιβεβωσα

Καπνον,

Ver. 468. Φευγει κνισσῃσι, ut verſu 487, ελαυνων κνισσῃσιν. GESNER.
Ibid. Vulgo præfigitur titulus, XII. ΓΑΓΑΤΗΣ.
Ver. 470. Pro ιλπετ' repoſui επλετ' ex conjectura H Stephani.
Ver. 471. De hoc verſu vid. Salmaſ. ad Soli. p. 178, b E. GESNER.
Ibid. Hunc verſum, uti editur, repræſentat Salmaſius. Ipſe malim ſcribere, Καρφαλεῃ δ' ικελος πευκῃ.
Ver. 473. Pro ερυξαι conj. ιλκυξαι Salmaſius ad Solin. l. c. Ingenioſe, ſi non vere. Ipſum vide.
Ver. 475. Αφρῳ οιμοιο hexametrum finire nullo modo poteſt: nec, puto, ſententiam quiſquam tolerabilem exſculpſerit. Αφρος, ſpuma, proprium Epilepticorum ſymptoma et ſignum etc. Verbo venia dignus

Tum etiam virum quendam, ira aureæ Veneris
Ad opera deſiderabilia nuptiarum imbecillum,
Recordari amoris fecit, ſanumque a ſe dimiſit.
In ignem ſi conjeceris eum, odorem ejus reptilia [latibulis.
Fugient, et nuſquam fere perſiſtere poterunt, nec in ipſis ſuis

FUGIUNT etiam (reptilia) Gagatem propter nidorem illius
Vexantia mortales omnes peſtilenti afflatu. [ſurgentem
Colore igneo, planus, non magnus apparet.
Tædæ aridæ inſtar flammam divinam excitat:
Sed ad nares exitioſum virus agit; neque hic viros
Ignorabit, quibus ſacrum morbum depellere volueris.
Confeſtim enim eos incurvabit, præcipites humi trahens.
Hi vero ſua ſpuma inquinati
Verſant ſe hinc et inde volutantes in terra.
His vero, irata, animo delectatur, quando videt
Damna patientes, cornuta, pedibus celeris luna.
Femina vero, ſi quando medicum ejus excipiens

nus eſſe mihi videor, cum lectionem librorum omnium h. e. paucorum immutavi. GESNER.

Ibid. Recte quidem; ſed non debuit tacere, Salmaſium eandem emendationem dudum propoſuiſſe, l. c. Num αφρασμοιο, quod ibi legitur, eſt per errorem typographi, opinor, pro αφεσμοις.

Ver. 477. Malefica hic Diana, venatrix, ſagittatrix, gaudet ſupplicis a ſe immiſſis. Epilepticorum paroxyſmi a Luna h. e. Diana pendere, olim exiſtimati. GESNER.

Ver. 479. Illud αμφιβεβωτα pulchre declaratur ex Il. A, 37 ubi αμφιβεβηκας eſt ex geſtu v. g. patris ſumtum, qui puerum uti tutum præſtet, inter divaricata genua recipit. GESNER.

Fumum,

Καπνον, ὑπο σπλαγχνοισιν αϊσσοντα δεχηται,
Αθροος ενδοθεν ωκα μελας καλαλειβεται ιχωρ,
Ὁστε γυναικειῃ νεατῃ μιμνων ενι γαστρι
Κεκλεισται. τοτε δ' αυτον ὑπο πνοιῃσι λιθοιο
Δερκομενοι γαννυνται, αφαρ θολον εκβλυζοντα
Νηδυος. εκ γαρ νεσον απειρεσιην αλεεινει.
Αλλα τε πολλ' επι τοισι Γαλατην θεσκελα ῥεζειν
Οιδα· σε δε κνισσῃσιν ελαυνων ἑρπετα τερψει.

ΣΚΟΡΠΙΕ, σειο δε λααν ὁμωνυμον εμμεναι ἡρως
Αγλαος Ωριων εκ εκλυεν· η γαρ οϊῳ
Πικρῃσιν τοτε γυια πεπαρμενος αμφ' οδυνῃσι,
Μαλλον σφωϊτερων κεν εκεινα θελεσκεμεν αστρων.

ΟΥΔ' ὁγε Κορσιοεντα λιθον κλυεν, ἑνεκα μιχθεις
Δριμεος εν σκοροδοιο καρηαλι, τοξευτηρα
Ηπεδανων ωκιστα βελεμνων σκορπιον ειργει.
Τον μεν εγω κορσῃ μαλ' εοικοτα φημι βροτειῃ
Παυειν, οξυλαλῳ τετριμμενον αμμιγα βακχῳ,

Ver. 480. Ut metrum impleatur ſcribendum eſt απαϊσσοντα.

Ver. 484. Emendatio pulchra et vera propoſita a Bernardo V. C. ad Syneſ. de Febrib. p. 127. Docere poteſt Foeſiana Hippocratis Oeconomia την θολον eſſe proprie atramentum ſepiæ, θολερα autem dici inprimis de imi ventris humoribus et fecibus turbidis, nigricantibus. Ipſa adeo θολερα επιμηνια ſunt apud Hippocratem. Res mihi videbatur manifeſta adeo, ut recipere in contextum Orphei eam, ſive conjectura eſt, ſive e MS. emendatio, non dubitarim. GESNER.

Ibid. Editt. priores habent δολον.

Ver. 488. Vulgo præfigitur titulus, XIII. ΣΚΟΡΠΙΟΣ.

Αμφι-

Fumum, ſub viſceribus exſurgentem receperit,
Confeſtim ex internis partibus nigra ſanies deſtillabit,
Quæ in infimo ventre mulierum reſtans
Includitur. Tunc vero illam ab afflatu lapidis
Tam facile impuri feces ventris ebullire adſpicientes,
Gaudent, infinitum enim ſimul morbum effugit mulier.
Præter hæc alia multa gagatem miracula efficere
Novi, te vero fumo reptilia fugans, delectabit.

SCORPIE, cognominem tibi lapidem eſſe, heros
Celebris Orion non audiverat. Certe enim arbitror fuiſſe.
Tum cum amaris membra doloribus correptus eſſet,
Illum potius, quam ſua aſtra, appetiturum illa *(munera tua)*

NEQUE hic de crinito lapide quidquam audivit, mixtum
Acris allii capite jaculatorem
Amarorum telorum ſcorpium celerrime arcere.
Hunc quidem ego capiti humano admodum ſimilem dico.
Sedareque, acerrimo tritum cum vino,

Ver. 490. Repoſui πιπαρμενοι, ex conjecturâ Geſneri, pro vulgato πιταρμενος.

Ver. 491. Non video ad quæ εκεινα referri poteſt. Scribendum ſuſpicor,

Μαλλον σφωϊτερων κεν εχειν εθελησκε μιν αστρων.

Magis quam ſua aſtra habere illum (lapidem ſcil. Scorpium) *voluiſſet.*

Ver. 492. Vulgo præfigitur titulus, XIV. ΚΟΡΥΦΩΔΗΣ.

Ουδ' ὀγε] Ουδε ὁ αυλος Ωριων περι τε λιθε ηκουσεν, ὡς ωφελει τους σκορπιοδηκτους. Schol. MS. Paris.

Ver. 494. Certa emendatio Cl. Bernardi, pro Ηπιδανων reponentis Πευκεδανων, ad Pallad. de Febrib. p. 70. Verbum utrumque Homericum. Sed ηπιδανος imbecillis, quod hic plane contrarium, πευκεδανος mortifer. GESNER.

Αμφιπολον θανατοιο κελαινης ασπιδος ιον.
Μετρῳ δ' ὁς κεν μιξειεν ῥοδοεντι ελαιῳ,
Βαψας εκ πυρος οπον, ενανχενιαις οδυναισι
Αλκαρ αγει· μελιτος δε μετα γλυκεροιο κερασθεις,
Ὑδαλος ατηρην ολεκει καλα γαστερος ὑλην,
Ἡ τε καλαϊγδην ὑπο νερτερα νηδυος ανδρων
Δευομενη, φερει ογκον αεικεα βυβωνεσσι.

ΙΣΘΙ δ' αμαλδυνειν σκορπηϊα κεντρα δυνασθαι
Και Περσηϊδαο μενος μεγα Κεραλιοιο,
Ηδε παλαμναιην ανεμωλιον ασπιδα θειναι.
Τυδε δε μοι παντων περιωσιον, ὁσσα φυονται,
Φοιβος ακειρεκομης φυσιν εμμεναι, εξ ἑτεροιο
Μυθειτ' εις ἑτερον στρωφωμενος ειδος· ὁ τις τοι

Ψευδος

Ver. 498. In οπου primam produci propter aſperitatem conſonantis, jam dictum ad ver. 375. Sed quid ſibi vult Βαψας εκ, vel εκβαπτω; An οπος εκ πυρος eſt ſuccus fervens, ut eſt de igne vel ex igni ablatus? Sed forte melior eſt altera lectio καψας, ſumens, glutiens. Mihi N. L. cum nec quis οπος hic ex lapide paretur, videam. GESNER.

Ibid. In his miſere corruptis non mirum eſt hæſiſſe Geſnerum. Totum locum ſic fere conſtituendum ſuſpicor.

Πετρῳ δ' ὁς κεν μιξειεν ῥοδοεντι ελαιῳ
Βαψας εκ πυος οπου, αυχενιαις οδυναισι
Αλκαρ αγει.

Lapidi autem huic *ſi quis immiſcue it roſaceo oleo Tinctum ex coloſtro coagulum, colli doloribus Remedium affert.*

Πετρῳ, opinor, neceſſario repoſui pro Μετρῳ. Πυος, Latinis *coloſtrum*, eſt πρωτον γαλα, *primum lac poſt partum cujuſcunque animalis.* Apud Ariſtoph. Σφ. 708, eſt nomen maſculinum, prima ſyllaba producta, ad quam normam hic ſcribendum eſſet πυυ, ſed recentiores grammatici

Miniſtrum nigræ mortis aſpidis ſpiculum.
Modice vero ſi quis miſcuerit roſaceo oleo,
Inungens ſe feruente hoc ſucco, colli doloribus
Remedium affert. Et immixtus dulci melli,
Aquæ nocivam materiam per ventrem diſſipat,
Quæ cum impetu ad inferiora ventris virûm
Delata, tumorem affert indecentem inguinibus.

SCIAS vero aculeos ſcorpiorum obtundere poſſe
Etiam Perſeidis magnam vim Coralii,
Atque mortiferam aſpidem vanam reddere.
Hujus enim, ex omnibus quæ naſcuntur, nobiliſſimam
Naturam eſſe, Phœbus intonſus, dum ex alia
In aliam commutetur ſpeciem, mihi dixit, quod quidem quis

tici neutrum vocant. V. Etymol. M. in V. Profecto, ſi prima ſyllaba corripi poſſet, ad vulgatam ſcripturam quam proxime accederet πνιος. Εναυχενιαις mutavi in αυχενιαις, ut verſus ſtaret.

Ibid. Ὁ ἀυλος τας εν αυχενι ὀδυνας σαυει μιχθεις ροδιλαιῳ και οπῳ.— Schol. MS. Paris.

Ver. 504. Vulgo præfigitur titulus; XV. ΚΟΥΡΑΛΙΟΝ.

Ver. 505. Cur Περσηϊδαο nomen habeat, facile ex fabula intelligitur, quam graphice noſter narrat, ver. 536. ſq. GESNER.

Ibid. Lector etiam non monitus reponat Περσηϊαδαο, ne verſus corruat.

Ver. 509. Neceſſarium videtur legere στρωφωμενῳ, ſi qua eſt poetæ etiam Grammatica neceſſitas. GESNER.

Ibid. Recte; ſi priora recte leguntur. Si Τωδι in ver. 507. mutetur in Τονδι, quod malim, ſcribere debemus στρωφωμενον, cum H. Stephano.

Ψευδος κεν φαιη, τοδ' ετητυμον αιψα τετυχθαι.
Χλωρη γαρ βοτανη πρωτον φυει· υδ' ενι γαιη,
(Ἠν γε φυτων ισμεν στερεην τροφον) αλλ' ενι ποντῳ
Ατρυγετῳ, ἱνα φυκι', ἱνα βρυα γινετ' ελαφρα.
Αυταρ επει κ' ελθησι μαραινομενη ποτι γηρας,
Ητοι μεν οἱ φυλλα περιφθινυθουσιν ἀφ' ἁλμης·
Αυτη δ' εν βενθεσσιν ὑποφλοισβοιο θαλασσης
Νηχεται, οφρα κυματ' αποπτυσοι αιγιαλονδε.
Ενθα δ' αρ' εξαπινης μιν αναπνευσασαν ὑπ' αιθρην
Βαζουσ', οἱπερ ιδοντο, κραδυνομενην ὁραασθαι.
Δηρον δ' υ μετεπειτα παγῳ περιπαχνωθεισα
Πετρυται, και χερσιν ενιχριμφθεντα τεηϊ
Αμφαφαεις λιθον, ὁ πριν εχων ὑγρον δεμας ηεν.
Σχημα μεν υν βοτανης ετι οἱ μενει, οἱον εην περ,
Οἱ τε κλαδοι, ὁσα τε σφιν ακροδρυα προσπεφυασι,
Ἡ τε οἱ εβλαστησε και ετραφη ειν ἁλι ῥιζα·
Φλοιος δ' ὁσπερ εην, φλοιος κεν λαϊνος εστι.
Τερπωλη δ' ηδεια θεωμενῳ ες φρενα σειο
Βησετ'· εγω δ' υκ οιδ' ὁ, τι μοι θελγητρον ιδοντι

Ver. 510. Editt. A. I. et MS. Paris. αρα τετυχθαι. Legendum credo, τοδ' ετητυμον αρα τιθυκται. *Sed illud verum sane est.* Priorem in αρα produci ab hoc scriptore non indigner.

Ver. 515. αφ' ἁλμης. f. ὑφ ἁλμης.

Ver. 516. ὑποφλοισβοιο. Malim distincte ὑπο φλοισβοιο, *sub fluctu.*

Ver. 517. οφρα κυματ' αποπτυσοι. f. οφρα ἑ κυματ'. GESNER. Recte omnino. Fortasse etiam scribendum est αποπτυοι.

Ver. 518. Audaci metaphora loquitur de curalio jam e marinis undis emergente, tanquam de animali, quod eo ipso quo nascitur momento, irruente in nares ac pulmones aëre, respirare incipit. GESNER.

Αιεν

Falſum dixerit, ſed tamen verum eſſe.
Viridis enim herba primum naſcitur; neque vero in terra,
(Quam quidem plantarum novimus firmam eſſe nutricem) ſed
Sterili, ubi algæ, ubi muſci leves. [in ponto
Sed poſtquam marceſcens pervenerit ad ſenectutem,
Tunc quidem folia ejus corrumpuntur a mari;
Ipſa vero in profunditatibus fluctuantis maris
Natat, donec fluctus eam exſpuant in littus.
Inde repente eam, ſpirantem ab æthere,
Dicunt, qui viderunt, induratam apparere.
Haud multo vero poſt, velut glacie ſuperinducta
Lapideſcit, et manibus admotum tuis
Contrectas lapidem, qui antea molle habebat corpus.
Figura quidem herbæ permanet ipſi, quæ ante fuit,
Tum etiam rami, et quicunque ipſi adnati fuerant fructus,
Et quæ illi germinavit et nutrita eſt in mari radix,
Cortexque qualis erat, talis etiam eſt cortex lapideus.
Delectatio vero pertentans animum tuum videntis
Occupabit. Ego vero neſcio quæ illecebræ, quoties adſpicio,

Ver. 521. ανιχειμφθειλα. Editt. A. I. et MS. Paris, habent ἀνεχειμφθειλα. Unde legendum conjicio,

—— και χερσιν εχ οχειοειλα τετηειν
Αμφαφαειις λιθον.

Et manibus in tuis aſperum contrectas lapidem. Οχειοις eſt vox Homerica.

Ver. 522. F. ηες. Ὁ ωχεν εχων ηις h. e. ιχες. Videtur illa Paraphraſis continuationem aliquam notare, *diu habebas.* GESNER.

Ver. 527. Τερπωλη δ' ἠδεια. Sic edidi ex conjectura Geſneri. Editt. A. I. et MS. Paris habent ἠδια.

Αιεν επι τραπιδας καλαλειβεται· ουδε δυνανται
Οσσε κορεσθηναι θεωμενω, αλλα γε θαμβος
Σευετ' ενι στερνοισιν οϊομενευ τερας ειναι·
Και οἱ πιστευων περ, εολπα μιν ειναι απιστον.
Αλλα τε Γοργειην μεν ετωσιαν ανθρωποισι
Σμερδαλεην κεφαλην φατις εμμεναι· ουδ' αρα Περσευς
Ωκυπετης τελεται ψευδες τερας ηγησασθαι.
Γοργονα γαρ Περσιδα δρακοντοειθειραν ακουεις
Ατλαντος νεατοισιν υπο κρημνοισι δαμηναι,
Παρθενον αργαλεην ερεβωπιδα, κηρα μελαιναν
Ανθρωπων, οἱσιν κεν επ' ανδροφονω βαλεν οσσε·
Οἱ μιν δειμα τελωρον ααχετον αθρησαντες
Αιση λαϊνεοι τεθνειοτες εστηκασιν.
Την δ' ετ' ευρυστερνος εναντιον Ατρυτωνη
Δερκεσθαι μενεαινεν, αδειμαντος περ εουσα,
Ουτε κασιγνητω κεκλετο κραιηροφρονι φωτι,
Χρυσαορω Περσηϊ, φονευομενην περ ιδεσθαι·
Αλλα δολω θηρειον αφαρπασεν αυχενα κυρης,
Ηκα μαλ' εξοπιθεν γαμψωνυχον ε προϊδυσης

Ver. 530. Ut metrum fulciat, conjicit Gesnerus θηυμενω. Malim, τεθιαμενω.

Ver. 533. Sententia, opinor, requirit ut legamus μη ετωσιον, *non vanum*.

Ver. 535. Πελεται ηγησασθαι, *putandum est*. Necessitatem etiam quandam significat, ver. 570. GESNER.

Ver. 536. Γοργονα γαρ Περσιδα. Reddunt *Gorgonem Persidem*. Quo sensu non video. Sine dubio rescribendum est,

Γοργονα γαρ Περσηϊ δρακοντοειθειραν α.

Gorgonem enim a Perseo anguicomam audis—domitam fuisse.

Αμφι-

Semper in pectus meum descendant. Neque possunt
Oculi satiari spectantis; sed tamen stupor
Quatit mentem arbitrantis portentum quoddam esse.
Et licet ipsi credam, tamen fidem habere dubito.
Gorgonis quidem vanum (mendax) hominibus
Horribile adspectu caput fuisse fama est: ast minime Perseus
Celer volatu, falsum monstrum putandus est.
Gorgonem enim Persidem, draconibus crinitam, audis
Atlantis extremis sub præcipitiis interfectam fuisse,
Virginem superatu difficilem et infernalis adspectus, Fatum ni-
Hominibus, in quoscunque truculentos jecit oculos, [grum
Qui illam ut portentum monstrosum et insupportabile adspi-
Frato lapidei mortui constiterant. [cientes,
Illam vero neque robusta Minerva coram
Adspicere ausa est, impavida licet,
Neque suo Perseo, aurato ense insigni, interfectam ut adspice-
Fratri suo, injunxit, magnanimo viro: [ret,
Sed dolo serpentinam abstulit cervicem puellæ,
Subtiliter a tergo incurvam non advertentis

Ver. 540. Pro vulgato ανασχίλου reposui ασσχίλου ex conjecturâ Bernardi ad Synes. de Febr. p. 164.

Ver. 541. Αιση λαΐνεοι. Elegantius, opinor, esset. Αισῃ λαΐνῃ. *Fato lapideo.*

Ver. 544,5. Transponendos censet, et 45 ponendum ante 44, Pierson. Veris. p. 151. Et fuerit sic facilior constructionis ratio. Sed sunt plura in his carminibus impediriora, quæ ipse auctor non refugit. GESNER.

Ibid. Hos versus, ut Piersonus suadet, transposui. Mirum est Gesnerum contra emendationem tam certam oculos claudere voluisse.

Αμφιξαλων ἁρπην κυλληνιδα λευκανιησι.
Της δ' αρα και φθιμενης περ ολεθριος εσκεν οπωπη,
Και στυγερῳ Κρονιδαω μολειν ὑπο δωμα κελαινον
Πολλοις αισιμον επλετ' ενειρομενης ὑπο νεκρης.
Αλλα τοτ' αιγιαλονδε φονῳ πεπαλαγμενος ἡρως
Ελθων, εισοκε λυθρον αποπλυνειε θαλασσης,
Θερμην εξ ὁμαδῳ κεφαλην ετι και τρομεουσαν
Γοργειην καθεθηκεν επι χλοεραις βοτανῃσι.
Οφρα δ' ὁγ' εν δινῃσιν ανεψυχεσκε θαλασσης,
Στειχων εκ τ' ολοιο πονῳ δολιχης τε κελευθῳ,
Τοφρα δε πορφυρεοιο διαινομενοι κορεσαυτο
Αἱμαλος, οἱ ῥα κεχυντο χαμαι ὑπο κραναῃ θαμνοι.
Αμφι δ' αρα σφιν αιψα θεαι ποντοιο θυγατρες
Λυθρον επεσσυμεναι θαμνοις περιπηγνυον Ὧραι,
Πηγνυον, ὡστε σε παγχυ λιθον στερεην οἱεσθαι.
Ουδε τ' εην οἱεσθαι, επει στερεη λιθος ηεν.
Εκ δ' ολεσεν βοτανης ὑγρον δεμας· αλλα και εμπης
Ουλομενης παμπαν βοτανης εκ ωλεσεν ειδος.
Την μεν αρα χροιην εξ αἱμαλος εσχεν ερυθρην.
Αμφασιη δ' ἡρωα λαβε θρασυν, ὡς ενοησε

Εξα-

Ver. 551. εναιρομενης. Malim εναιρομενοις.

Ver. 553. θαλασσης. Malim θαλασσῃ. *in mari*, ut interpres reddidit, vi ſententiæ cogente.

Ver. 560. Metro convenientius eſſet σφισιν.

Ver. 561. θαμνοις περιπηγνυον Ὧραι. Scribendum eſt diviſim περι πηγνυον, ut repetitio του πηγνυον in verſu ſequente mollior evadat. Sed quid *Horæ* hic agunt? Et quis των γενεαλογιων eas *ponti filias* dixit? Non

Injiciens falcem mercurialem faucibus.
Hujus etiam, quamvis mortuæ, adſpectus pernicioſus erat,
Et horribilis Plutonis nigram in domum deſcendere
Multis fatale fuit, ab occiſa et mortua.
Aſt tunc ad littus, cæde pollutus heros
Accedens, donec piaculum in mari abluiſſet,
Calidum adhuc ex tumultu caput et tremens
Gorgonium depoſuit ſuper virides herbas.
Dum vero in gurgitibus maris ſe refrigerat,
Egreſſus ex periculoſo labore et longa via:
Interea purpureo humectati ſaturabantur
Sanguine, qui ſubſtrati jacebant capiti, frutices.
Circa vero eas, confeſtim celeres ponti filiæ
Horæ accurrentes, cruorem firmiter compegerunt,
Et ita compegerunt, ut ſolidum lapidem exiſtimares.
Neque vero opus erat exiſtimare, ſiquidem ſolidus lapis erat.
Perdidit vero ex planta viridem colorem. Sed nihilominus
Omnino pereuntis plantæ non perdidit ſpeciem. [tamen,
Colorem quidem ex ſanguine habuit rubrum.
Stupor vero heroëm cepit intrepidum, poſtquam conſpexit

Non dubito reponendum eſſe *Αυραι*. *Auræ* ſcilicet *cruorem circa virgulta compingere* probabiliter dicantur; eædem etiam *maris filiæ* poetice, nec invenuſte, appellentur. Et quidem ſic appellantur in Hymno, qui Orphei vocatur, LXXX. v. 1. *Αυραι πολυγενεις, Ζεφυριτιδες, περοφοιται.*

Ver. 566. Pro vulgato *χροιην* repoſui *χροιν*, monente Geſnero. Et ita interpres videtur legiſſe, qui vertit—*colorem.*

Ex

Εξαπινης μεγα θαυμα· το και πελας αιψα κιυσα
Διογενης πολυμητις εθαυμασεν Οξιμοπαλη.
Θηκε δ' αδελφειῃ κλεος αφθιτον, ὡς κε πελοιτο
Αιει Κυραλιῃ προτερην φυσιν αλλασσεσθαι.
Εν δε βιην οἱ δωκεν απειρεσιην Αγελειη,
Φυλα φυλασσεμεναι κρυερην εις φυσιν ιοντα.
Ἠν δολιχην ἑρπων ες αλαπιτον ει μιν εχοι τις,
Η περαα ἁλα διαν εὐσσελμῳ ενι νηι.
Και γαρ Ενυαλιοιο θοον δορυ μαινομενοιο,
Και χολον ανδροφονον φευγειν απο ληϊστηρων,
Και πολιον Νηρηα κυκωμενον εξυπαλυξαι
Εσθλη Κυραλιοιο βιη θνητοισιν οπασσαι.
Γλαυκην δ' εγρεκυδοιμον αλαρβεα Τριτογενειαν
Σφωϊτερων καμαλων επαμυντορα κικλησκεσκον.
Φαρμακα δ' ὁσσα πελονται αλασθαλα, και καλαδεσμοι,
Αραι τ' ἀγναμπτοισιν ερινυσι παγχυ μελεσσαι,
Ειτε

Ver. 370, 1. Hæc paulo aliter legi et distingui velim,

Θηκε δ', αδελφειῃ κλεος αφθιτον ὡς κε πελσιτο,
Αιει κυραλιον προτερην φυσιν αλλασσεσθαι.
Fecit autem, ut fratris gloria immortalis fieret,
Coralium in æternum priorem naturam mutare.

Ver. 573. Etiam de h. l. bene meritus Cl. Bernardus ad Syneſ. de Febrib. p. 95. Φυξιν hic ſolum locum habere; φυσιν eſſe nihili, vel ſine libro poteſt ex contexto orationis intelligi. GESNER.

Ibid. Bernardi conjecturam veriſſimam credo. Φυξις autem accipienda eſt pro quavis *profectione*; ut *fuga*, in illo Virgilii Georg. I. 286. nona *fugæ* melior. Quinetiam minorem interpunctionem poſt ιοντα poni velim, ut duo verſus ſequentes cum hoc ſic connectantur.

Ex improviſo magnum miraculum, quod etiam ſtatim accur-
Jove prognata, prudens admirata eſt Minerva, [rens
Immortalemque fratris gloriam fecit, ut neceſſe ſit
Coralio, ſemper priorem naturam mutare.
Facultatemque ipſi indidit immenſam prædatrix Minerva
Homines ſervandi, miſeram fugam ingredientes,
Quam longam ingreſſus viam, ſi illud ſecum habuerit,
Aut ingreſſus ſit mare divum bene compacta in navi.
Etenim Martis celerem haſtam furentis,
Et homicidialem iram effugere prædonum,
Et canum Nereа turbulentum evitare,
Egregia Coralii vis hominibus dare poteſt.
Glaucam vero, turbas excitantem, intrepidam Tritogeniam
Suorum laborum adjutricem invocant.
Venena vero quotquot reperiuntur pernicioſa et defixiones,
Diræque, quæ inflexibilibus furiis penitus curæ ſunt,

Η δολιχην ἐρπων ες ἁλαρπιτον ει μιν ἐχοι τις,
Η πειραων ἁλα διαν ὑσσελμῳ ενι νηϊ.
Vel longam ingrediens viam ſi illud habeat quis,
Vel trajiciens mare, &c.
MS. Paris. habet πειραας.

Ver. 580. Nunc rationem reddit virium, quæ tribuuntur curalio. Invocant, qui hoc lapide utuntur, Minervam, quæ illum monimentum ſuæ de Gorgone victoriæ eſſe voluit. Tale etiam eſt quod v. 599 dicitur de Jove filium ſuum Perſea honorante. GESNER.

Ver. 582. Καλαδισμοι neſcio qui, vincula, quibus impediti homines non poſſint vel maritalibus officiis fungi (das Nestel-Knupfen) vel quo velint pergere, nec hodie in oblivionem ſuperſtitioſorum venere. *Defixiones*, credo, commode hic reddi poſſunt. Contrarium eſt *ſolvere*. GESNER.

Vel

Εἰτε μυσὸς κευθῶν οἰκοφθορον ἠκ ἐνοησεν
Ἀνηρ, εἰθ' ὁσα λυμαθ' ἐπι σφισιν ηδ' ἐπακοιδας
Σχετλιοι ἀλληλοισι μεξαιροντες τελεθουσι,
Παντων ἀντιλύμον δῆεις κραδιηρωταλον εἶναι.
Κοψας δε σπειρον ξανθῃ Δημητερι μισγων
Και τοι λαιγον ἅπαντα τεης ἀπαυερθεν ἀρουρης,
Αυχμους τ' ἐξελασει στοιχυων γλαῦξ ἐκπινοντας,
Ἀτηρην τε χαλαζαν, ἀπειρεσιοισι βελεμνοις
Ἀγρῳ τραυμα φερουσαν ἀμηχανον ἐξακεσασθαι.
Βρωτηρων τ' ἐπι τοισι γενος παντων ἀλαπαξει,
Ἐυλας τε, καμπας τε, και αἰθερίην ἐρυσιβην,
Ἥτε κατ' ἠρανοθεν ταμειη ποτι καρπον ἐρυθρη,
Ἀμφι περι στοιχυεσσι περισμυχουσα καθηται.
Ἐκ τε μυων ἀγελας, ἐκ τ' ἀκριδος ἀπλετον ἔθνος
Ῥαισει, και Κρονιδαο παραϊσσουσι κεραυνοι,
Παιδος ἐκ κλεος ἠτοι ἐτωσιον ἀζομενοιο.
Κεινο πολυ πρωτιστον ἀνερχομενος περαληθεν

Κυρα-

Ver. 584. F. κευθον. Nescio an commode dicatur aliquis occultare quod se habere nesciat. Nempe κευθον passive sumitur, ut Sophocl. Aiac. Flagell. 641 ἀδῃ κευθων mortuus. V. Schol. ad eum locum. Est etiam in Oedipo Tyr. 977 θανων κευθει καλῶν δη γης. GESNER.

Ver. 586. F. τελεισι. GESNER.

Ver. 589. απανερθεν, credo, merus error est pro απαυερθεν.

Ver. 596. περισμυχουσα. *Circum-urens.* Sic MS. Paris. Vulgo περισυνεχουσα.

Ver. 600. Primo legendum puto ανερχομενος, ut ad Mercurium referatur, commeantem semper inter superos atque inferos. Fabulæ, monstra, sacra omnia occulta, sunt pars inferorum. Sextus Æneidos satis hoc docet. Quibus aut unde ανερχομενοις Curalium attulerit Mercurius

Vel si piaculum occultum, domus perniciem, non novit
Vir, vel quascunque noxas in se mutuo et incantationes
Pernicioſi homines, sibi invicem invidentes, peragunt:
Omnium horum remedium præsentissimum esse invenies:
Comminutum sere flavæ Cereri miscens.
Et omnem tibi pestem ex arvis tuis
Squaloresque expellet, spicarum succum exhaurientes,
Noxiamque grandinem, infinitis telis
Agro vulnus inferentem insanabile.
Voracium insuper bestiarum omnium genus dissipat,
Vermes erucasque: et ætheream robiginem,
Quæ cœlitus delapsa, ad fructus, rubra,
Et undiquaque circa spicas angens illas sedet.
Muriumque agmina, locustarumque innumeram gentem
Profligabit. Et Jovis præteribunt fulmina,
Filii sui gloriam non inanem honorantis.
Illud longe excellentissimum, rediens ab inferis

curius, non temere aliquis docuerit. Illud περαίηθεν ad trajectum fluviorum infernalium pertinet: vel majori cum latitudine ad illa spatia, quæ lucem et ἀΐδην, conditionem eorum, quæ in sensus nostros incurrunt, et quæ latent, distinguunt. Vnde *insulas* mortui inhabitant: de quibus est in Prælectione nostra secunda dictum. GESNER.

Ibid. ανιεχομενος, ex conjectura Gesneri, in textum recepi, pro vulgato ανιεχομενοις. Sed commentum ejus de περαίηθεν minime amplectendum censeo. Περαίηθεν] si quid video, nihil aliud significat quam *ab extremis orbis partibus*, ab Æthiopiâ scilicet. Æthiopes enim, secundum Homerum, τοχαλοι ανδρων, *extremi hominum*. Simili locutione usus est Alcæus apud Hephæstionem,

Ηλθες εκ περαίων γας, ελεφαντινάν
Λαβων τω ξιφιος χρυσοδέλαν ιχνν.

Homi-

Κεραλιον θνητοισι φεραν πορεν Αργεϊφοντης.
Τυνη δ' ακρητοιο μετ' οινω πινεμεν αιει
Μεμνεο, πευκεδανω ἑνεκ' ασπιδος, ὡσπερ εειπον.

ΚΑΙ πολυειδεα πινε μετ' ακρητω Βρομιοιο,
Μορφην παντοιην επιειμενον, εσθλον Αχατην.
Πολλα μεν κν ῥεα γ' εστιν Αχαϊδι χρωματ' ιδεσθαι.
Εν γαρ οἱ δηεις ὀροων ὑαλωπιν Ιασπιν,
Σαρδια θ' αἱματοεντα, και αιγληεντα Μαραγδον.
Εν δ' ὀγε μιλτοπαρηος' αταρ και χαλκον εν αυτῳ
Δηεις, και χροιην εαρϛρεφεος μηλοιο.
Αλλ' οιος παντων προφερεσταϛος, εικε μιν εὐροις
Ειδος εχοντα δαφοινον αμαιμακετοιο λεοντος.
Τῳ και μιν προϛεροισι Λεοντοσεριν ονομηναι
Ηνδανεν ἡμιθεοισι, καϛαστικτον σπιλαδεσσι
Πυρσαισιν, λευκαις τε, μελαινομεναις χλοεραις τε.
Τον δ', ει σκορπιην ολοφυρομενος τις ακωκην

Ελθοις

Ver. 604. Vulgo præfigitur titulus, XVI. ΑΧΑΤΗΣ.

Ver. 607. Pro δηεις malim ubique δηοις legere: illud tamen ita frequens esse video, ut tanto minus aliquid audeam. GESNER.

Ver. 609. De eo vix dubito, a poeta esse Ενθ' ὀγε, hoc loco, hac sui parte etc. GESNER.

Ibid. Cave mutes aliquid. Mihi εν poni videtur pro εν αὐλοις, elliptice, ut sæpius apud Homerum. *Inter* ipsos *autem* est *illic miniis genis.*

Ver. 610. Χροιην μηλοιο εαρϛρεφεος pallide rubentem intelligit: unde Salmas. ad Soli. p. 102, b B μηλινον χρωμα recte videtur a malis maturis pallide rubentibus derivare. GESNER.

Ver. 611. Salmas. ad Soli. p. 85 a D utitur lectione, quam in V. L.

Hominibus coralium attulit Argicida.
Tu vero cum mero bibere ſemper
Memento, contra pernicioſos ſerpentes, ut jam dixi.

ET multiformem bibe cum mero vino
Varias formas induentem pulchrum Achatem.
Facile enim perquam multi colores in eo apparent.
In illo enim invenies adſpiciens vitreæ perſpicuitatis Iaſpidem,
Sardamque ſanguinei coloris, et fulgentem Smaragdum.
Illic eſt miniatus, ſed etiam æs in eo
Reperies, et verni pomi colorem.
Sed omnium utiliſſimus eſt, ſi quidem repereris,
Colorem habentem fulvum indomiti leonis.
Ideoque illum Leontoſerem appellare, antiquis
Placuit ſemideis. Diſtinctus punctis
Rutilis, albiſque, nigreſcentibus, viridibuſque.
Hunc vero, ſi ſcorpii dolens quis aculeum

L. poſui, [Αλλ' ἅτος) non indicato auctore, ne facta quidem alterius lectionis mentione, ac deinde oſtendit, pugnare hoc cum Plin. 37, 10 ſ. 54 *Leoninæ pelli ſimiles Achatæ habere potentiam contra ſerpentes dicuntur.* Utrum rectius ſit, diſputare meum non eſt: illud modo monendum cenſui, fuiſſe videri penes Salmaſium exemplar a noſtris diverſum. GESNER.

Ibid. Nuſquam citat, quantum video, Salmaſius exemplar poetæ noſtri a vulgatis diverſum; adeoque nullum tale penes eum fuiſſe mihi certiſſimum eſt. Quæ igitur in hoc loco habet a vulgatis diverſa, partim ex lapſu memoriæ partim ex judicio profecta arbitror. Prioris generis ſunt, in ver. 611. Αλλ' ἅτος pro Αλλ' οἷος, et in ver. 612. δρακοντος pro λεοντος; poſterioris autem in ver. 614. καλαϛικὸν pro καλαϛικὸς, quod in textum recepi.

Venerit,

Ελθοι, αερταζειν περι ἑλκεϊ κεκλεο λυγρῳ,
Η μιν επιπασσειν· απο γαρ μινυθυσιν ανιαι.
Ἰμερτον τε γυναιξι δυνησεται ανερα θειναι.
Και θελξεις μυθοισι βροτες· και παντα κομιζων,
Ασσα κεν αιτησειας, αφιξεαι οικαδε χαιρων.
Και νεσῳ καμνοντα σαωθηναι θεμις εστιν,
Ος μιν ενι σφετερῃσι λαβων χειρεσσι καλαοχοι·
Διζεσθ' ητοι τον γε βιωσεμεν αρνησοιτο.
Αλλα νοεις συ τεῃσιν ενι φρεσιν, ἑνεκεν αυτῳ
Ρηξε λινον Κλωθω, τῳδ' ερχεται ὑστατον ημαρ.

ΕΙ δε πυριφλεγεθων ἑτερημερος ανδρα θαμιζων
Η κρυερος μαρπτων πυρετος παρ' αδην θεῃσι,
Ηε τεταρταιης πημα βραδυ, μηποτε ληγειν
Βλομενης, αλλ' αιεν, ὁπη πελασῃσι, μενεσης,
Τον συ γ' ιησασθαι δι αμυμονος αυτικ' Αχατυ.
Ουτις γαρ προτερων πολυ φερτερος. αιψα δε σημα
Ἐξερεω,

Ver. 613. Idem Salm. p. 95, a F ad declarationem nominis λεοντοθειρης obſervat, in V. Gl. σειρις, σειρα. GESNER.

Ibid. Lapſus memoriæ, quem ſupra tetigi Salmaſii legentis δρακοντος pro λεοντος, fecit ut noſtrum cum Plinio pugnare crediderit, et proinde declarationem nominis λεοντοσειρης plane futilem tentaverit. Quod ſi forte meminiſſet veræ lectionis, vidiſſet, opinor, hic reſcribendum eſſe λεοντοδειρην, quo nomine vix reperiatur ullum aptius ad indicandos illos lapides, quos Plinius vocat *leoninæ pelli ſimiles*.

Ver. 624. Διζεσθ' ητοι τονγε. In his tenebris ad lucem aliquam faciendam nihil melius occurrit, quam ut totum locum ſic ſcribamus.

Ει Ζευς ητοι τονγε βιωσιμεν αρνησοιτο.
Αλλα νοεις συ τεῃσιν ενι φρεσιν, ἑνεκεν, ει τῳ
Ρηξε λινον Κλωθω, τῳδ' ερχεται ὑγαιον ημαρ.

Niſi

Venerit, alligari jube vulneri exitioſo,
Aut inſpergi, Minuuntur enim dolores.
Deſiderabilem mulieribus poterit virum reddere.
Verbiſque homines demulcebis, et omnia auferens,
Quæcunque petes, hilaris domum redibis.
Et morbo laborantem ſervari fas eſt,
Qui eum manibus ſuis tenebit:
Neque denegabit *Achates* operam dare, ut ille vivat.
Sed tute in animo tuo noſti, quando ipſi
Filum abruperit Clotho, tunc ultimam ei veniſſe diem.

NEQUE æſtuans alternis diebus rediens
Horrenda febris virum correptum ad inferos mittet,
Aut quartanæ exitium moleſtum, nunquam ceſſare
Volentis, ſed ſemper, quocunque iveris, tecum permanentis.
Hanc tu ſanabis ſtatim optimo Achate. [ſignum
Nullus enim inter priores multo eſt melior. Conſeſtim vero

Niſi quidem Jupiter illum vivere negabit.
Sed noſti tu in animo tuo, quod, ſi cui
Ruperit filum Clotho, huic venit ultima dies.

Ver. 625. Τουτο δηλουτι παρα σιαυλω νοις ουτι ωρωτον αυλω θανειν παντας αποβαινεται. (Sic.) Schol. MS. Paris. Leg. f. ει ωεπρωτο αυτω θανειν, παντες α.

Ver. 627. Ει δι, pro vulgato Ουδ, eſt ex conjectura H. Stephani.

Ibid. Vulgo præfigitur titulus, XVII. ΕΤΙ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΧΑΤΟΥ.

Ver. 628.—παρ' αδην θειησι. Primam in αδην corripi poſſe non credo. Malim igitur—θειησι παρ' αδην.

Ver. 632. Ουτις γαρ. Malim Ουλος. *Hic enim prioribus longe melior eſt.*

Εξερεω, το περ ωκα βιην δεικνυσι λιθοιο·
Εν γαρ μιν κρεασσι βαλων μεσον εἰψομενοισι,
Τυτθον αναοχεσθαι, τα δε τηκεται ενδοθι παντα.

Ου μεν τοι και τονδε γ' εφ' ἑρπετα φημι δυνασθαι·
Αλλ' ἑτερον δωσω χαλεοντι τοι ιητηρα
Ουρανοθεν γεγαωτα· συ δ' εν φρεσι βαλλεο σησι.
Ευτε γαρ αιγλην σφετερον δεμας εὐρυστερνος
Ουρανος, ωμηστηρος ὑπαι παλαμῃσι Κρονοιο
Δηωθεις, εἰλυσσεν απειρεσιην επι γαιαν,
Αιθερος εκ δινης πεσεειν υδασδε μενοινων,
Οφρα κε παντ' αϊδηλα, πολυτριχον αμφιπεταασσας
Νωτον ἑον, τευξῃ, μηδ' Ουρανω αστεροεντος
Θυμον ανιησας Κρονος ὑρανον εισετι ναιῃ·
Δη τοτε αμβροσιοιο καλειομεναι φορεοντο
Αἱμαλος ωτειληθεν επι τραφερην ῥαθαμιγγες,
Τας υ μορσιμον ηεν απ' αθαναλοιο κιεσας
Σωμαλος ολλυσθαι· μενεμεν δ' εριβωλακι μοιραι
Εν γαιῃ προγονοιο θεων σοον αἱμα κελοντο.

Ver. 636. Vulgo præfigitur titulus, XVIII. ΕΤΙ ΠΕΡΙ ΑΤΤΟΥ. Præſcriptio illa, quæ adhuc obtinuit, vix ad primum verſum poteſt accommodari. Agit manifeſto carmen de Hæmatite, cujus nec nomen abeſt ver. 656. Ergo mutavi lemma. GESNER.

Ibid. Vulgata lectio—τονδε γι ἑρπετα—aperte mendoſa eſt. γ' ἐφ' ἑρπετα eſt ex conjectura H. Stephani. Geſnerus malebat προς ἑ. Sed quomodo ait hunc lapidem, Achatem ſcilicet, *non valere adverſus ſerpentes?* Hoc profecto pugnare videtur cum iis quæ ſupra dixit, ver. 616—8. niſi forte ſtatuendum ſit, Achaten αμυμονα, de quo nunc loquitur, diverſum eſſe ab Achate λιοντοδιρῃ, de quo ſolo ſupra egit.

Μεινε

Dicam, quod ſtatim vim indicabit lapidis:
Si enim eum in carnes, dum coquuntur, injeceris,
Paululum exſpecta, omnes intus carnes diſſolventur.

HUNC quidem non aio adverſus reptilia aliquid poſſe,
Sed alium tibi indigenti medicum dabo
Cœlitus genitum. Tu vero animum adverte.
Quum enim ſplendens ſuum corpus, latus
Cœlus, manibus crudelis Saturni
Laceratus, devolueret in immenſam terram,
E vorticibus ætheris in ſolum terræ decidere cupiens,
Ut omnia tenebricoſa, circumjecto nigro
Suo tergo, redderet, diu vero ſtellati Cœli
Animum cum cruciaſſet Saturnus, cælum rurſus habitaret *Cœlus*:
Tunc ambroſii deſtillantes ferebantur
Sanguinis ex cicatrice in terram guttæ,
Quas non fatale erat ab immortali profectas
Corpore, perire. Permanere vero in gleboſa
Terra progenitoris Deorum ſalvum ſanguinem juſſerunt Parcæ.

Ver. 642. Copioſius narrat Diod. Sic. 1, 77. GESNER.

Ver. 643. Πολύλειχον νῶτον Cæli intelligam ad verbum *tergus piloſum*, h. e. involucrum nigrum, quo involvere omnia Cælus voluerit. Τριχινον eſſe nigrum, obſervat Schol. Eurip. Phœniſſ. ver. 329. τριχινα ἱερὰ μαλα, δυσόφραια, σκολια, μελαινα. Sed ibi de lectione poetæ ambigitur, ut docet doctiſſ. Valckenarius. Utamur potius loco Apocalypſeos noſtræ 6, 12. καὶ ὁ ἥλιος ἐγένετο μέλας, ὡς σάκκος τρίχινος. GESNER.

Ver. 644. μηδ' Ουρανῳ. Sic MS. Paris. Omnino recte. Editt. habent θην. Ald. μην. Geſnerus conj. δην.

Μεινε μεν ῥα, αυον δε περιγληνοι θεσαν ἱπποι
Ηελιῳ. και κεν τις επιψαυων, ερισειε
Λααν εχειν ενι χερσιν, εχει δε μιν αἱμα πεπηγος.
Εν γαρ δη χρως αὐλος ετητυμος αἱμαλος εστιν·
Εν δε και ὑδαλι ῥεια δαμασθεις ατρεκες αἱμα
Γινεται· Αἱμαλοεις δε και ῥνομα Λαας ετ' ανδρων
Εκ προτερων κεκληται. ακηραλα δ', ὡς επεοικε,
Φαρμακ' εχει· νημερτες απορροιαν μιν αοιδοι
Ουρανιην καλεῦσιν ες ανθρωπους αφικεσθαι.
Ου γαρ ὁγ' ητε νεην εθελει θνητοισιν οἰζυν
Ερχεσθαι προτι οσσε, παλαιοτερην τ' απερυκει,
Μιγνυμενος λευκοιο μετα γλαγεος, κερασας τε
Ιχωρι σφετερῳ γλυκερῳ μελιτι δε διανας,
Εκ βλεφαρων απο πασαν αγει νοσον· αχαλαα γαρ
Ειργεσθαι θνητους ὁραων εραεινα προσωπα
Πρεσβυταλε μακαρων στροβιλοβλεφαρε βασιλης.

Ver. 651. περιγληνοι. Reddunt *lucidi*, quo auctore nescio. Rescribendum credo—πυριγληνοι, *igneis oculis*, quæ vox ab Oppiano etiam usurpatur. Cyneg. III. 97.

Ver. 653. εχει δε μιν αἱμα πεπηγος. Μιν, opinor, in hoc loco ferri nequit. Poeta fortasse dedit, εχει δε μεν α. *habet autem sane sanguinem concretum.*

Ver. 660. Ουλε ηαν οἰζυν, ηγουν ταλαιπωριαν και αρρωστιαν, αφησι τοις ανθρωποις επελθειν εν τοις οφθαλμοις, και την παλαιαν αποκωλυει ὁ τοιουτος λιθος. Schol. MS. Paris.

Ver. 662. Participia κερασας, et statim διανας, tum ver. 667. ὁμιλησας videntur media quadam significatione dici, *admiscens se*, idque eo facilius in mentem venire poetæ potuit, quo solemnius ipsi est vitam et actionem suis lapillis tribuere. GESNER.

Και

Permanſit igitur. Aridum vero fecerunt eum lucidi equi
Solis. Et ſi quis manibus attrectet, contendat
Lapidem ſe habere in manibus: habet vero illum *(pro illo)*
ſanguinem concretum.
In eo enim color ipſe verus ſanguinis eſt,
Atque in aqua facillime ſubactus, verus ſanguis
Fit. Et ſanguineus lapis jam inde a majoribus
Hodienum nomine appellatur. Potentiſſima vero, ut convenit,
Remedia in ſe continet. Vere rivulum illum vates
Cœleſtem dicunt ad homines delatum eſſe.
Non enim ille neque novos permittit dolores
In oculos hominum irruere, vetereſque depellit,
Immixtus albo lacti, et confuſus
Cum ſero illius, dulci vero melle dilutus
Ex palpebris omnem pellit morbum. Moleſte enim fert
Arceri homines a conſpectu amabilium vultuum
Maximi natu immortalium, palpebras diſtortas habentis Regis.

Ver. 663. Ιχνοι τω ἰιον αφρω. οιμαι δε αντι τη πτυελη λαμβανεσθαι. Schol. MS. Paris.

Ibid. Mollius eſſet—μελιτι γλυκερῳ.

Ver. 666. Quid pulchri ſit in τροβιλοις βλεφαροις, pineæ nucis ſimilitudinem habentibus, equidem non intelligo: niſi quod forte decent antiquiſſimum deorum, et male a filio habitum, adductiſſimum, non in arcum modo, ſed in acutam hyperbolam, ſupercilium. Non magis pulchritudinem temere aliquis laudet in turbidis et velut procellofis ſuperciliis. Sed talia tamen ſunt in antiquis perſonis, quas Terentianis fabulis adpictas inde ſuæ editioni intexuit Daceria, et de quibus peculiarem librum dedit Bergerus. Certe Simonis, Chremetis, Sannionis, perſonas intuens videor mihi τροβιλοβλεφαρον Orphei Cælum videre et ridere poſſe. Tales ſunt etiam perſonæ Bacchicæ in Marmor. Taurinenſſ. P. I. p. 83. GESNER.

Και γληναισι τεῳσιν, ὁμιλησας κυλικεσσιν,
Ανδρος τ' αιδοιων ακος εσσεται, ὁς κε πιῃσι.
Και μιν εγων Αιαντι δαϊφρονι πολλ' επετελλον,
Εντεσι δηριν θηναι αμυμονος αμφ' Αχιλῆος
Εσσυμενῳ, νικης επαρῃγονα χερσι κομιζειν.
Και κεν, Οδυσσῆος ταλασιφρονος αντιον, αυτῳ
Κυδος Αθηναιη περσεπτολις εγγυαλιξεν·
Αλλ' ὁ οἱ μοιρ' εσκε παραιφαμενοιο πιθεσθαι.
Τευνεκα θεσπεσιον μοι αθεριξεν ονειαρ,
Λαζετο δ' υλοον αορ. ατὰρ συ γε τοιο μεν αισαν
Αζεο, περος δε μελαιναν ολισθηροιο γενεθλην
Ερπετυ Αἱμαλοεντα δαεις λιθον, αιεν εταιρῃς
Πινεμεναι νυμφαις ενι νηϊαδεσσι κελευε.
Και μεν εγω λαιψηρον εμον θεραποντα Δολωνα
Αυτοκασιγνητῳ μεμαὼς φιλον Εκτορι θεινᾳι,
Προφρων ωπασα λααν ὁλυμπιον αιτησαντι·
Αμταρ ὁγ' εξαπινης Τρωων προπαροιθεν απαντων

Ibid. Dubito an vocem τροχιλοδλιφαρῳ recte ceperit Geſnerus de ſuperciliis, *pineæ nucis ſimilitudinem habentibus*, vel (ut melius fortaſſe redderetur) *turbinatis*. In unico certe, qui mihi ſuccurrit, loco, nomen ſimplex τροχιλος ſecundam habet longam. Ariſtoph. Eq. 864. Neſcio igitur an non ſcribendum ſit τροχιλοδλιφαρῳ, quod reddi poteſt *ſuperciliis arcuatis*. Στρογγυλον, σκολιον, καμπυλον. Heſych.†

Ver. 669. Meminerimus Theodamanta eſſe, qui loquens introducitur. GESNER.

Ibid. Immo, meminerimus Helenum loqui, V. notam ad ver. 394.

Ver. 675. Non difficile eſt verſum claudicantem, ut poſui in V. L. vel alio modo, reponere. Sed, quid dederit poeta quærimus, non quid potuerit, debueritne adeo. GESNER.

Εκτορι

Et pupillis tuis, poculis immixtus,
Viriliumque medicina erit, ſi quis eum biberit.
Illumque ego Aiaci bellicoſo multum commendavi,
Ad armis contendendum cum pulchro Achille
Conanti, victoriæ adjutorem manibus ut ſecum ferret.
Ac tolerantem contra Ulyſſem ipſi
Gloriam bellicoſa Minerva dederat:
Sed fata ejus non concedebant ut admonentem audiret,
Ideoque divinum meum ſprevit auxilium,
Et enſem pernicioſum arripuit. Tu vero tuam ſortem
Melius venerare, contraque nigram ſobolem lubrici
Serpentis, ſanguineum edoctus lapidem, ſemper amicos
Bibere tuos cum Nymphis Naiadibus (aqua) jube.
Atqui ego velocem meum ſervum Dolonem
Fratri meo Hectori conciliare cogitans,
Lubens donavi lapidem cœleſtem petenti.
Ille vero derepente præ omnibus Trojanis

Ibid. Quod poſuit in V. L. Geſnerus eſt, F. θεσπεσιον πεῤ μεν. Conjecerat antea H. Stephanus, τοδε μεν, vel τοδ' εμεν. Quid dederit Poeta, vel dare debuerit, non meum eſt ſpondere. Potuit, opinor, ſcripſiſſe θεσπεσιοιο λιθοι α.

Ver. 680. Inſpice, qui dubitas, tabellam genealogicam, ad princ. hujus libelli. GESNER.

Ibid. Secundum tabellam genealogicam, ad quam dubitantes amandat Geſnerus, Dolon Heleni non θεραπων erat ſed αγελιος, filius ſcil. Lampi, fratris Priami. Quæ ſane quo auctore tradantur inquirere non vacat. Noſter certe Homerum ſequitur, apud quem Il. K. 314. Δολων, Ευμηδιος υιος, Κηρυκος θειοιο.—Quod autem addit, Eumeden, ad Memnonem legatum, ex Aſſyria lapidem Liparæum attuliſſe, ipſius figmentum eſt,

Ἕκτορι πατρι τ' εμῳ κεχαρισμενος επλεθ' ἑταιρος.
Τοιο δ' ἑκητι μ' εκεινος αμοιβαδον αρεσσασθαι
Ἱεμενος, Λιπαραιον επικλησιν παρα παζρος
Ωπασεν αφνειοιο λαβων λιθον, ὃν ποτ' αρ' αυτος
Ελθων Ιλιοθεν κραζερον μετα Μεμνονα κηρυξ,
Σηματ' εμειο παροντος ανευρων, Ασσυριηθεν
Χρυσω τιμηεντος αρειονα δευρο κομισσε,
Μυρια κειθι μαγοισι πορων πολυδμοσι δωρα.
Ει δ' αγε δεχνυσο μυθον· εγω δ' εδαην τα κε λεξω.

Πρωτα μεν αν σπευδοντας αναιμακτων επι βωμων
(Ου γαρ αγειν θεμις εστι θυηλην εμψυχοιο)
Ἠλιον ευρυοπα κλῃζειν υμνοισιν ανωγα,
Και χθονα πιειραν, παντων τροφον ηδ' αλοεσσαν.
Δευτερον αυτ' αιθωνος ὑπερ λιθον Ἡφαιστοιο
Τηκειν ἡδειῃ ταναης θελγοντα δρακοντας
Οδμῃ, την αρα κεινοι ανερχομενην εσορωντες,
Σπερχομενοι ποτι βωμον, αολλεες εκπρομολοντες
Χηραμοθεν, ὁροωνται εφερπυζοντες αϋτμην.
Αυταρ επειτα λινοιο νεοπλυτα φαρεα κυρσαι
Ἐσσαμενοι τρεις (οξυ φερων αμφηκες εκαστος
Αορ) αναρπαζειν οφιν αιολον, ὁς κε μαλιστα
Κυισσῃς ἰμειρων πυρος εγγυθι δινευσκῃ,

Ver. 685. Cum prima in αρισκω apud noſtrum, et alios, credo, ſemper corripiatur, malim ſcribere αμοιβηδην αρεσασθαι.

Ver. 689. Σηματ' εμειο παζροιος. Omnino reſcribendum credo— παροιλος. *Cum ego notas* lapidis *indicaſſem.*

Ver. 693. σπευδοιλας, *accelerantes.* Ferri fortaſſe poteſt. Sed magis ad rem, opinor, σπευδοιλας, *libantes.*

Τυ

Hectoris et Patris gratioſus factus eſt ſodalis.
Hujus cauſſa mihi ille viciſſim gratificari,
Deſiderans Liparæum nomine, a patre
Divite acceptum mihi donavit, quem quidem ille
Ilio profectus fortem ad Memnonem legatus
Virtutes ejus, me præſente, expertus, ex Aſſyria,
Pretioſo auro meliorem, huc ſecum attulit,
Infinita illic Magis doctis elargiens dona.
Sed accipe rem omnem. Expertus loquor.
Primum quidem accelerantes ad aras incruentas
(Non enim fas eſt victimam immolare animalem)
Solem late ſplendentem celebrare carminibus juſſi
Et terram latam, omnium nutricem mammatam.
Tum vero æſtuantem in Vulcanum lapidem hunc
Conjicere et liquefacere, proprio extenſos demulcentem dra-
Odore. Hunc illi adſpicientes adſcendentem [cones
Feſtinantes ad aram, confertim erumpentes
Ex ſuis latibulis, adreptantes adſpectant vaporem,
Sed poſtea pueri, novis veſtibus lineis
Amicti tres (acutum ferentes ſinguli ancipitem
Enſem) capiunt ſerpentem variegatum, qui maxime
Odore delectatus, proxime ad ignem ſe circumagebat,

Ver. 698. Reſtitui ἰδὴν ex Editt. A. L. et MS. Paris. H. Stephanus, opinor, primus invexit τοὺν ἰδὴν. Neſcio unde.

Ver. 701. Pro ὀρουῖλαι, conj. ἀρυσῖλαι, *hauriunt*. Bernard. ad Pſellum de Lapid. p. 10. Non male.

Ver. 705. διηνυσαι. Malim διηνυσαν.

Hunc

Τῳ δε διαμελεϊστι δαιζειν εννεα μοιρας·
Τρεις μεν κικλησκειν παυδερκεος ηελιοιο,
Τρεις δ' ἑτερας γαιης εριβωλε λαοβοτειρης,
Τρεις δε θεοπροπιης, πολυϊδμονος, αψαυστοιο.
Τας δε λεβης κεραμοιο τετυγμενος αἱμαδοεσσας
Δεξασθω, και δωρον ελαϊνον Ατρυτωνης·
Ηδε μεθυ βρομιοιο καλεσσιχορε καδαχευειν,
Εν δ' ἁλας αργεννες βαλεειν θεραποντας εδωδης·
Εν δε σφιν και δριμυν επηλυδα κοκκον ανωγα
Μιξαι χρυσοχιτωνα, μελαγχροιην, εριτιμον·
Εν δε και ὁσσα περ αλλα μετ' αλληλοισι μιγεντα
Ἱμερον εσπεμπουσιν εδητυος ανθρωποισι.
Οφρα δ' επι τριποδος κρεα γαστερι δαμεντ' εοντα,
Τοφρα δε κικλησκειν μακαρων αρρητον ἑκαστον
Ουνομα· τερπονται γαρ, επην κε τις εν τελετῃσι
Μυστικον αειδῃσιν επωνυμον ουρανιωνων·
Αρασθαι δε Μεγαιραν αποπροθι παφλαζοντος
Σευεμεναι τριποδος κακομηχανον· ες δ' αρα τις γε
Πνευμα διϊπετες ενδον αγειν ἱερας επι μοιρας.

Ὁππότε

Ver. 711. Melius erit interpungere.
Δεξασθω· και δωρον ελαϊνον Ατρυτωνης,
Ηδε μεθυ B. κ. τ. λ.

Ver. 715. An hæc sit descriptio malogranati, viderint consulti, GESNER.

Ibid. Sive Helenus, sive auctor ipse, in regione ullâ ad austrum vergente, loqui supponatur, non verisimile est eum loquuturum fuisse de *Malo Granato*, vel ut *peregrino*, vel ut *valde pretioso*. Sed neque Mali Granati coccos inter *condimenta* habitos crediderim, ὁσσα περ—Ἱμερον

Hunc vero membratim in novem partes dividebant:
Tres quidem assignabant Soli omnia videnti,
Tres alias terræ gleboſæ nutrici,
Tres vero vatidicæ, multiſciæ, intactæ *(virginis Minervæ)*
Has vero lebes e teſta fabricatus cruentas
Recipiat, cum munere Tritoniæ oliva.
Tum vinum Bacchi ad choreas concitantis infunde,
Candidoſque ſales injicere miniſtros cibi,
Iiſdemque acrem et peregrinum coccum, jubeo
Miſceri auro tunicatum, nigricantem, pretioſum:
Et quæcunque alia, inter ſe permixta,
Appetitum excitant cibi hominibus.
Poſtquam vero in ventre tripodis carnes coquuntur,
Tunc vero invocare arcana ſingula Deorum
Nomina. Delectantur enim quando quis in ſacrificiis
Myſticum cecinerit cognomen cœleſtium,
Et precari jubeo ut Megæram, a fervente
Tripode, malorum machinatricem depellant: in eoſque
Divinum ſpiritum immittant ſuper ſacras carnes.

πεπιπωκυῖαν ἰὸντος. Denique eundem coccum χρυσοχίτωνα et μελαγχρῶτα vocari incommodum videtur. Ego ſane auctorem noſtrum de *Pipere* loqui exiſtimo, adeoque pro χρυσοχίτωνα reponendum eſſe ῥυσοχίτωνα. Piperis ſcilicet coccus, et *acer*, et *peregrinus*, et *rugoſus*, et *niger*, et *valde pretioſus*, et *appetitum excitans*; quæ omnia an de ullo alio cocco vere prædicari poſſint, dubito.

Ver. 718. Malim τὴν τ. κ. γνωτὴν.

Ver. 720. Docet rationem Hymnorum ſ. τελετῶν, quas nihil prope aliud habere, niſi nominum enarrationem, videmus. GESNER.

Quando

Ὁππότε δ' ἐψομένοισιν ἐπι κρεάεσσιν ἱκώνται, 725
Δαινυσθαι τοτ' ἐπειτα κορεννυσθαι μεμαώτας
Αυτοθεν ἐκ τριποδος· τα δε λειψανα γαια καλυπτοι·
Και σφιν ἐπισπεισαι λευκον γαλα, και μεθυ ἡδυ,
Και λιπα τ', ηδ' ἐραζον τε μελισσης ἀνθιμον εἰδαρ.
Και στεψαι πλεξαντας ακροδρυα καρποφοροιο 730
Παρθενικης ἀφελοντας ἐλαιης· μηδε κορεσσης
Σφωϊτεροις πεπλοις ἐλεειν οικονδε κιοντας,
Μηδε μεταστρωφασθαι, επει κ' απο νοσφι τραπησθε·
Αλλ' αιει προτερην εις ατραπον οσσε φεροντες,
Ερχεσθ' ες μεγαρον· μηδε προτιμυθησασθαι, 735
Ει και τις ξυμβληται ὁδιτης, εστ' ἀν ἱκεσθαι
Ες δομον· ενθα δ' επειτα θυηλας αθαναλοισιν
Ἑξαυτις ρεζοντας, αρωμαλα ποικιλα καιειν.
Ταυτ' εγω εκτελεσας, ὁσα τ' εσσεται, ὁσσα τε κυφοι
Ορνιθες κλαζουσιν, επισταμαι, ὁσσα τε θηρες 740
Ωμησται τετραπεζοι ενι σφισιν ωρυονται.

ΕΝΘΕΝ εγων εδαην και βακχικα Νευριταο
Δωρα λιθε, Βρομιῳ κεχαρισμενα· τον περ εχοντες
Ἀνθρωποι

Ver. 726. Delevi τι post κορεννυσθαι, auctoritate MS. Paris.

Ver. 731. Quid sibi κορεσσης hic velit, non intelligo. Jám dixerat ver. 727. τα δε λειψανα γαια καλυπτοι: nihil debet de hoc sacro auferri, domum portari, servari in alterum diem. Verbo, legendum puto, μηδε προεσσης, *Ne impertias* cuiquam domum ferendum quidquam. Totus apparatus hoc loquitur, ab hoc sacrificio nihil esse quasi eliminandum. GESNER.

Ibid. Neque κορεσσης, nec προεσσης quidem, mihi verum videtur. Cogitabam

Quando vero ſuper carnes coctas venerint,
Epulari tunc ſatiarique cupide
Illic ex ipſo tripode, (reliquias vero terra occultet)
Ad hæc libare jubeo Diis album lac et merum dulce,
Et pinguedinem, et amabiles apium odoratas dapes.
Et coronare corollis ex ramis frugiferæ
Oleæ Minervæ ſacræ decerptis, nexis. Neque vero impertiar
Veſtimentis ſuis eos involuere quidquam domum redeuntes,
Sed nec reſpiciatis, licet a via deflectatis:
Sed ſemper in viam, quæ ante vos eſt, oculos conjicientes,
Pergite domum. Neque alloquimini,
Si quis viator occurrat, donec perveniatis
Domum. Ibi tunc poſtea ſacra Diis
Rurſus facientes, aromata varia urite.
Hæc ego poſtquam ita perfeci, quæcunque futura ſunt, et
quæcunque leves
Aves clamant, intelligo. Et quæcunque feræ
Crudeles quadrupedes inter ſe rugiunt.

INDE novi ego etiam Bacchica neuritis
Dona lapidis, Bromio grata. Quem habentis

Cogitabam aliquando ſcribendum eſſe, *κόλισσης*, *iraſcaris*, *invideas*. Sed quid ſit *ramos oleæ* veſtimentis ſuis *capere* non intelligo.

Ver. 734. Malim φιρσίλας.

Ver. 742. Vulgo præfigitur titulus, XIX. ΝΕΥΡΙΤΙΣ.

Ibid. Legendum eſt Νεβριταο, et ver. 748, Νεβριτις vel potius Νεβριτης. Ap. Plinium, N. H. XXXVII. 64. Nebritis dicitur. In multis MSS. *v* et *c*. eadem fere forma pinguntur.

Ver. 743. Vertit interpres *quem habentis hominis*, quaſi ſcriptum eſſet του τις εχοντος Ανθρωπου. Et ſic, opinor, ſcribi debet.

Hominis

Ανθρωποι θυεων τε και αρδεων αϊσσιν
Ουρανιδαι. γυμνῳ δε ῥαχιν ποδι πευκεδανοιο
Ει κεν τις θλιψας οφιος, δια σαρκας εκανθῃ
Δηωσοι σφετερας, οδυνηφατος εσσεται αυτῳ
Νευριτις. ἐρδει δ' αλοχῳ ποσιν ἱμερεεντα.

ΕΝΘΕΝ και καλεεσπα κελαινης ασπιδος ἐγνων
Καρτερα φαρμακα σειο, βροτοσσοε, θεσκελα, πετρη,
Της ονομα χροιη τε τελει χλοερειο πρασοιο.

ΕΝΘΕΝ και σεο, δια Χαβαζιε, πειρηθηναι
Εν θυμῳ βαλομην, και σευ μενος εὐρον αριστον.
Αμφω γαρ, και νεσον αναψυχεις πυροεσσαν,
Και μοι σκορπιοθεν βεβολημενῳ ηρα κομιζεις.
Λητοϊδη, σεο μεχρις εμε Ποιαντιος ἡρως
Εσσυμενος ταδε παντα αμηχανα φησι πιφαυσκειν.
Αυτοκασιγνητην κεχολωμενος Αργυροτοξος
Κασσανδρην εκελευσεν ακεοντεσσιν ἀπαντα

Ver. 749. Ενθεν και καλεεσπα] Fortaſſe hæc de alio lapide dicuntur, et imperfecta ſunt. Sic paulo ante, ΕΝΘΕΝ εγνων, et ſtatim poſt ΕΝΘΕΝ και σειο, &c. H. STEPH.

Ibid. De gemma χρυσοπρασῳ certe ita loqui potuit poeta. GESNER.

Ibid. Certe dicuntur de lapide *Chryſopraſio*, ut Geſnerus vidit. In ver. 750. Malim θεσκελα. Nihil deeſſe credo.

Ver. 752. Vulgo præfigitur titulus, XX. ΧΑΒΑΖΙΟΣ.

Ibid. Pro χαβαζιε, quæ vox nihili eſt, reponendum credo χαλαζιε. Chalazias lapis a Plinio laudatur. N. H. XXXVII. 73.

Ver. 755. Ηρα φερειν Homerica formula (ut Ιλ. Ξ, 132) eſt χαριζεσθαι. Quis autem bono medico eſt χαριτιος; GESNER.

Ver. 756. Hic quaſi peroratio eſt opuſculi, qua fidem dictis ſtudet facere

Hominis et ſacrificia et preces exaudiunt
Cœleſtes. Nudo vero pede, dorſum letalis
Si quis preſſerit ſerpentis, et ille carnes ejus aculeo
Læſerit, dolores ejus mitigabit
Neuritis. Facitque conjugi maritum deſiderabilem.
Inde etiam contra nigram aſpidem, novi,
Valida eſſe remedia, homines ſervans divine lapis,
Cui nomen colorque eſt viridis porri.

INDE etiam te, divine Chabazie, tentare
In animum induxi, tuamque vim expertus ſum optimam.
Pariter enim et morbum refrigeras igneum,
Et mihi a Scorpio icto, remedium affers.
Latonæ Fili, hæc tua omnia ad me uſque
Pœantius heros audacter ait ſe impoſſibilia dixiſſe.
Sorori meæ iratus Apollo
Caſſandræ, juſſit eam audientibus incredibilia

facere ex Theodamantis perſona poeta. Philoctetes, ait, ſero tandem ad credendum his viribus lapidum a me inductus eſt. Caſſandræ vaticinia ipſe irrita Apollo fecit, et ἀκυρα· at ego juratus verum dixi. Et nunc noſtris ſermonibus (ambigue, μυθοις) tu idem Apollo obſecutus, vires quas ego prædicavi, præſta lapidibus, mihi autem fidem concilia. GESNER.

Ibid. Peroratione hanc eſſe manifeſtiſſimum eſt, non tamen *ex perſona Theodamantis, nec totius opuſculi*, ſed tantum *ſermonis Heleni* ad Philoctetem. Verſus primus, ut videtur, miſere luxatus eſt, et mihi prorſus inſanabilis. In ſecundo, niſi multum fallor, poſteriora ſic ſcribenda ſunt. —ταδε παντα αμηχανα φημι πιφασκειν. Reliqua planiſſima ſunt, dummodo meminerimus *Helenum* loqui ad *Philoctetem*.

Vaticinari

Θεσπιζειν Τρωεσσιν, ετητυμα περ φρονεωσαν. 760
Αυταρ εγω και προσθεν απωμοσα καρτερον ορκον,
Ψευδεα μηποτε μυθον ενισπειν ανθρωποισι·
Και νυν ατρεκεως μαλα τοι λεξαντος ἑκαστα,
Ἡμετερος, Ἡρως ἐκαληθαλε, πειθεο μυθοις.
Ως αρ' εφη Πριαμοιο διοτρεφεος φιλος υἱος, 765
Ατρεστω θεραποντι φερων χαριν Ἡρακληος.
Νωϊ δε ποιησσαν ες ακρωρειαν ιωσι
Τρηχειαν μαλα μυθοι αταρπιτον επρηὔναν.

Ver. 759. απιστα, Jac. Merrick ad Tryphiod. ver. 408. p. 63. apud Bernard. ad Synes. de Febrib. p. 120. Ipse vult αφαντα. GESNER.

Ver. 765. Nunc Orpheus sermonem Theiodamantis et argumentum libelli finitum, more aliorum dialogorum declarat. GESNER.

Ver. 765 et 766, sive Theodamanti, sive Auctori tribuantur, non multum refert; sed huic potius tribuendos existimo, quoniam per conjunctionem δε, in ver. 767, cum versibus duobus sequentibus connecti videntur, qui Auctori necessario tribuendi sunt. Sermo scilicet Theodamantis cum sermone Heleni eundem finem habuit; quod explicare indicare Auctor supervacuum duxit.

Vaticinari Trojanis, vera licet ſcientem.
Aſt et ego prius juravi magnum jusjurandum,
Falſum nunquam me verbum dicturum hominibus:
Igitur poſtquam ſingula admodum vere enarravi,
Noſtris, Heros longe jaculans, verbis placatus eſto!
Et ita loquutus eſt Priami divini carus filius,
Gratiam referens intrepidi Herculis famulo,
Nobis vero herboſum ad verticem euntibus,
Aſperam admodum viam fabulæ leniverunt.

Ver, 766, Perſonam veluti facit aram, famulam Herculis (qui idem Sol eſt) ut ver. 61. αμυνλορα βωμον dixerat. Sic ver. 713. αλις θεραπορτις ιδυιας. GESNER.

Ibid. *Aram*, veluti *perſonam*, *famulam Herculis*, et *Herculem Solem*, qua ratione finxerit Geſnerus, prorſus neſcio. *Famulus Herculis* vocatur (et quidem jure optimo) *Philoctetes*, ad quem Helenus, a verſu 394, continuo ſermone loquens inductus eſt. V. notam noſtram ad ver. 394.

ADDENDA.

SUPERIORES notæ jam ſcriptæ, et maximam partem typis expreſſæ erant, antequam Epitomen hujus opuſculi manuſcriptam in Bibliotheca Bodleiana delitere comperi. In Catalogo ſic deſcribitur, inter plures tractatus qui in Cod. *Barocc.* 131. continentur; "Anonymi *Collectanea* quædam medica a fol. 492 ad 498 b. Λιθος κρυσταλλος ὁ παση χυρειμης." Codicem autem ipſum inſpicienti clare ſeſe obtulit titulus hic, Ορφεως λιθικων—cum tertia quadam voce, quam, literis ex madore chartæ evanidis, legere nequivi. Neque vero, ſi titulus defuiſſet, Collectanea hæc e noſtro auctore præcipue derivata (cum additamentis quibuſdam ex Dioſcoride, fortaſſe, aliiſque) ulli dubium eſſe potuit. Ex hac igitur Epitoma nonnulla proferre pergam, quæ locis noſtri obſcuris et corruptis, aut lucem allatura ſunt aut medelam; præmonito tantum Lectore, ſcriptorem hunc, quem Chriſtianum fuiſſe conſtat, *Proœmium* totum neglexiſſe; *Epiſodia* etiam *Mythologica*, et alia quædam mere *Theurgica*, prorſus omiſiſſe, ſive ob religionem, ſive quod ea ſolum, quæ ad medicinam ſpectabant, excerpere conſtituerat.

Ver. 182. την δ'αρα φασι παλαιγενης ἱερον πυρ.] *Epitome* ſic. και τυτο ἱερον πυρ νομαζοντο ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ των Ἑλληνων. Quod ſane conjecturam noſtram firmare videtur, pro ΠΑΛΑΙΓΟΝΙΗΣ reponentis ΠΑΛΑΙΓΕΝΕΕΣ.

Ver. 192. *Epitome.* Λιθος ΓΑΛΑΚΤΙΤΗΣ, ὁν και τινες των παλαιων, οἱ μεν Ανακτιτην, οἱ δε Ληθαιον απεκαλεσαν.—ὁτι Φορων τις αυλον και προσιων

τοις

τοῖς οἰκείοις δεσπόταις καὶ ὁμιλῶν, εὐμενεῖς αὐτοὺς ἱδρύσατο, καὶ λοιδορίαν λαμβάνοντας τῶν αὐτὸ ἀλλάκις κακῶν. ὃν καὶ οἱ Ἕλληνες προσιόντες τοῖς ἱεροῖς τῶν θεῶν αὐτὸν ἰφορῶν. Sequuntur plura, (quibus ſimillima legas inter Dioſcoridis *Notha*, p. 476. Ed. Sarac.) et hoc ex ipſo Dioſcoride. l. v. c. 150. Ἐστὶ δὲ τὴν χρόαν ἐντίφρος [ὅτου καπνίζων] ἅριμος δὲ καὶ ὠφελεῖ ὀφθαλμῶν ἕλκη καὶ ῥεύματα, τριβόμενος καὶ μετὰ ὑδαίου ἀλειφόμενος. Verba [ὅτου καπνίζων] interpolata ſunt ab Epitomatore. ΣΤΑΚΤΗ ſcilicet eſt vox Græco-barbara, *cinerem* ſignificans. V. Cangium in v.

Ver. 252. *Epitome.* Εἰ τις αὐλοὶ καλαλειψας καὶ μιξας ἐλαίῳ φαλακρὸν ἐπιχρίσειε, συνεχεστέρου ἀναβλαστήσουσι τρίχες ἐπὶ.

Ver. 264. 276. *Epitome.* Λίθος ΙΑΣΠΙΣ, ὁ καὶ πασὶ πρόδηλος· χρήσιμος δὲ καὶ οὗτος, ὡς φασὶ, ταῖς ἀρρᾳδίαις πρὸς εὐφορίαν· ἀλλὰ καὶ ὕστερον, ὡ λέγουσιν Ἕλληνες, ἐξ ἀιομβρίας καὶ καλαγεῖν ἐπὶ τὰς αὐλὰς, καὶ ἐπιληψίαις ὠφελεῖν. Λίθος ΑΥΧΝΙΣ, ὁ καὶ ΑΥΧΝΙΤΗΣ λεγόμενος· τοῦτον δὲ πολυωφελέσταλον εἶναι λέγουσι· καὶ γὰρ ἀποκωλύειν χάλαζας καὶ πᾶσαν φθορὰν, ὅσα γίνονται καῦλα ἀγρῶν· ἀλλὰ καὶ, ὥσπερ ὁ Κρυσταλλὸς, καὶ αὐλὸν ἀπὸ πυρὸς φλόγα πεμπτὴν· ἔχειν δὲ καὶ ἐναντίας δυναμεῖς· παφλάζοντος μὲν γὰρ τοῦ λίθου ἐπιρριπτουμένου αὐτῷ ὑποχλιαίνειν αὐλὸν· τανάντιον δὲ, ψυχρὸν τυγχάνοντος, τραχύτερον τοῦτον παρασκευάζει ζέειν καὶ ἀναπαφλάζειν.

Ex his patet, opinor, verſum 267, quem deleri voluit Ruhnkenius, ab Epitomatore noſtro in exemplari ſuo lectum fuiſſe; quod tamen me non movet, quin aut illum delendum, aut priorem (neſcio quomodo) emendandum judicem. Patet etiam conjecturas noſtras, ut fit, partim veras partim falſas fuiſſe. Falſus eram cum ſuſpicabar inter verſus 266 & 267 nonnullos intercidiſſe; at in ſequentibus *de alio quodam lapide* agi vere hariolabar. Et quidem bene factum quod, Epitomes hujus ope, lapis ille, de quo agitur, certiſſime deſignatur, lapis ſcilicet *Lychnis*, vel *Lychnites* dictus: hoc enim cognito, turpiſſimam, quæ verſum 268 obfuſcavit, maculam facile erit amovere, et poëmæ noſtro nitorem ſuum reſtituere. Quis enim dubitet, pro ΑΤΧΜΗΣ ὅτ' ἐκ πηδὸς κ. τ. λ ſcribendum eſſe ſic?

ΑΥΧΝΙ, ΣΥ δ' ἐκ πηδὸς ῥοθίοντ' ἀπούρᾳ χάλαζαν
Ἠμὲν τῦφ, καὶ κῆρας ὅσαι στίχουσιν ἐπ' ἀγροὺς·
Καὶ σὺ γὰρ ἀθανάταν φίλιτ' ὄνος.—MS. Paris, habet ΑΤΧΝΗΣ.

Hujuſmodi autem Apoſtropha noſter alibi etiam utitur, nec ſine arte, varietatis ſcilicet gratia. V. infra ver. 341. 488. 749.

Ver. 288. *Epitome.* Λιθος ΧΡΥΣΟΘΡΙΞ, ὁ και τυ Ηλιυ καλυμενος· διπλυς ὑτος το ειδος· ὁ μεν ειικως Κρυσταλλῳ, πλην ὁσον καθαπερ ακτινας τινες, η τριχες, αὐλῳ εμπεφυκασι· ὁ δε τῳ χρυσολιθῳ καλα παν ὁμοιος, πλην ὁσον και αυτῳ, καθαπερ ακτινες, αἱ τριχες περιπυγαζονται· διο και ὑ μεν απο των τριχων αυτῳ χρυσοτριχας ωνομασαν· ὁι δι απο των ηλιακων ακτινων ηλιυ λιθυς· φορεμενοι δε ὑτοι, φασιν, ΕΥΠΡΕΠΕΣΤΕΡΟΥΣ ΚΑΙ ΣΕΜΝΟΤΕΡΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΠΟΙΟΥΣΙ, και παρα πασιν αιδυς αξιυς. Quæ ultima ſuſpiciones noſtras, ad ver. 296, non mediocriter confirmare videantur.

Ver. 302. *Epitome.* Λιθος ΜΑΓΝΗΣ, ὁ και ΜΑΓΝΗΤΗΣ. Cætera, fere omnia, legi poſſunt inter *Notha* Dioſcoridis, p. 476.

Ver. 355. Lapidibus *Ophite*, vel *Ophietide*, et *Oſtrite*, præteritis, Epitomator de *Siderite* hæc habet. Λιθος ὁ ΣΙΔΗΡΙΤΗΣ, ὁν και εμ
την τινες καλυσιν· ωνομασται και ὑτος απο της φυσεως· αλλα και της καλα
τον τοπον ευρεσεως· ευρισκεται μεν ορεσιν· εστι δε την μεν θεσιν
στρογγυλος, η ὡς ὑποστρογγυλος· την δε φυσιν τραχυς, στιβαρος, μελ
και πυκνος· και παντοθεν δε αὐλον περιεχουσιν ινες, ὁμοιαι ρυτισιν η και γραμμαις.

Deſcripſi cum hiatibus, quos Codex manuſcriptus exhibet, literis penitus extritis. In ſecundo et tertio, proclive eſt reſcribere ΕΝ ΤΟΙΣ ορεσιν, et μελαΝΟΧΡΟΥΣ. In primo, nihil video quod probabilius reponatur quam εμΨΥΧΟΝ ΟΡΕΙτην, ſicut ipſe in Auctoris noſtri ver. 356 ſcribendum conjeceram.

Ver. 357. Pro Ανυχον conj. ΑΥΠΡΟΝ Ruhnkenius, Vir Cl. ad Timæi Lexicon, p. 50. Sed Epitomator (qui reddit ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΣ, η ΩΣ ΥΠΟΣΤΡΟΓΓΥΛΟΣ) videtur legiſſe ΓΥΡΟΝ, quod veriſſimum credo. Sic enim Heſychius in v. ΓΥΡΟΝ.—κυρτον, ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΝ, κυκλοειδη. et Suidas. ΓΥΡΟΝ. κυρτον. ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΝ.—*Oritis* GLOBOSA ſpecie. Plin. N. H. XXXVII. 65.

Ver. 360—404. Hæc breviter tranſilit Epitomator. Φασι δε και μαντικον ειναι, και ΤΙΝΑ νηστευοντα και καθαιροντα ἑαυτον, και τυτον δε αὐλον τον λιθον καθαροις ὑδασιν απονιπτων [l. απονιπτοντα], αλλα και λευκοις λινοις περιελιτων [l. περιελιτουντα], ειτα και λυχνυς αναπτοντα, εξαιφνης ακουειν ὡς νεογενες τινος βριφυς φωνην· και πυθανομενυ τινος αποκρινεται· επειτα περς το τελος, καθαπερ εμψυχον, αποπτεειν· αλλα ταυτα μεν ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΑΙΔΕΣ, ΟΙ ΤΟΙΣ ΚΤΙΣΜΑΣΙ ΔΑΤΡΕΥΕΙΝ ΣΘΕΛΟΝΤΕΣ,

KAI

ΚΑΙ ΔΑΙΜΟΝΙΩΝ ΦΩΝΩΝ ΑΚΟΥΕΙΝ ΣΠΟΥΔΑΖΟΝΤΕΣ· ὁσά γαρ, φησι, τας ριζας των βόλανων δυνασθαι, τοσαῦτα και των λιθων φυσεις.

Ver. 425—467. Hæc ſic in compendium redacta ſunt. Πολλαπις δε ΤΙΣ και εν κυνηγεσιοις σχολαζων, και εν ερημῳ η ορεσι καθυδειν αναγκα ζομενος, μεσον των θανασιμων οφεων και σκορπιων, ὑδειν εξ αυλων πεισεται, τυτον φερομενος. και οφιοδηκτοις δε φασιν επιταισσομενον, αλλα και τραυμασι παντεσσιν, ειτε απο ξιφεων, ειτε και απο ἑτερων τινων αιτιων, αλεξιφαρμακον γινεται. και στειραις δε γυναιξι σπειρισμενομενον ευτοκιαν φασι παρεχειν.

Λιθος ΟΦΙΤΗΣ ΕΤΕΡΟΣ. ὑτος ΑΠΟ των [l. ΤΟΥ] αντιφαρμακων [l. ΑΝΤΙΦΑΡΜΑΚΟΝ] ΕΙΝΑΙ ΤΩΝ ΟΦΕΩΝ ὑπο των παλαιων ΩΝΟΜΑΣΤΑΙ· και οφθαλμοις δε αμβλυωπησι οξυωπιαν παρεχει. και κεφαλαλγιαν παυει. και μυρμηκιαν καθαιρει ὑτως, ὡστε και λιπτας ὁμιλιας τον φορουντα τυτον ακμειν. δυνασθαι φασι δε και τον ακινητον προς αφροδισια και πλιθον ὑπο τυτυ προς κυνησιν και επιθυμιαν ερχεσθαι. και θυμιωμενον δε ἑρπετα παντα διωκειν, ὑ τα πλησιον μονον, αλλα και τα πορρωθεν εκ των φωλεων αυλων.

Ex titulo illo, Λιθος ΟΦΙΤΗΣ ΕΤΕΡΟΣ, qui ad ver. 457 referendus eſt, contendat forte aliquis Epitomatorem in ver. 356 ΟΦΙΤΗΝ legiſſe, adeoque in hiatu, quem notavi ad ver 355. ΟΦΙΤΗΝ ſcripſiſſe, non ΟΡΕΙΤΗΝ. Neque id quidem ſine aliqua ratione. Ego vero quo minus in eam ſententiam abducar, facit inprimis, quod ſupra dixit, l. c. lapidem *Sideriten*, binominem exiſtentem, *nomina ſua accepiſſe* ΑΠΟ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ· ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΤΟΠΟΝ ΕΥΡΕΣΕΩΣ· ευρισκεται μεν [ΕΝ ΤΟΙΣ] ΟΡΕΣΙΝ. Primum ſcilicet nomen ΣΙΔΗΡΙΤΗΣ, ſecundum Epitomatorem, ΑΠΟ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ductum erat; alterum ΑΠΟ ΤΗΣ ΕΝ ΤΟΙΣ ΟΡΕΣΙΝ ΕΥΡΕΣΕΩΣ, nimirum ΟΡΕΙΤΗΣ. Si ΟΦΙΤΗΝ legiſſet, illud certe etymon tum dediſſet, quod modo protulit, ΑΠΟ ΤΟΥ ΑΝΤΙΦΑΡΜΑΚΟΝ ΕΙΝΑΙ ΤΩΝ ΟΦΕΩΝ. In hoc igitur loco vocem ΕΤΕΡΟΣ ab Epitomatore minus proprie poſitam ſuſpicor, fortaſſe quia credidit *Ophiten* hunc diverſum fuiſſe ab illo, qui ſupra memoratur ver. 336—9. 341—8. Sed de uno eodemque lapide utrobique agi credibilius eſt, illic ſub perſona *Theodamantis*, et hic iterum ſub perſona *Heleni*; interpoſita illa (ſane poetica) de lapide *Siderite*, ſeu *Orite*, mythologia.

Ver. 504—603. Præteritis lapidibus, *Gagate*, *Scorpio*, et *Coryphode*, Epitomator ad *Coralium* tranſit; et, fabulâ de Perſeo omiſſâ, cætera

quæ

quæ in his verſibus traduntur fideliter ſatis exprimit; nonnulla etiam ex Dioſcoride adjicit.

Ver. 596. Debueram notare vocem ΠΕΡΙΣΜΥΧΘΕΑ noſtro jampridem reſtitutam fuiſſe ab eruditiſſimo Ruhnkenio ex conjectura. V. Timæ. Lex. p. 80.

Ver. 604. *Epitome.* Λιθος ΑΧΑΤΗΣ ὁτος παντοιος μεν την μορφην αλλοχρωματος γαρ· και ὁτι μεν Ιασπιδι προσεοικεν· και ὁτι μεν τω Σαρδιω· και ὁτι μεν Σμαραγδω· και τω μεν Ιασπιδος το ὑγιωδες εχειν [l. εχει], τω δε Σαρδιου το αἱματωδες, τω δε Σμαραγδου το αιγλῆεν [l. αιγλην] τε και λαμπρον· ἁλλοτε δε και το φοινικουν· και ερυθρον εν αυτω· και ὁτι μελιτωδες [l. μιλτωδες]· ἁλλα και χαλκῳ το χρωμα ὁμοιον εστι· εστι δε ὁτε και μικτον παντων· δι· ὁμοιοτητα μαλιστα του ειδους· ερυθρα λιθαι ἐρυθρον και αἱματωδες· ὁι και δαφοινεις καλουσι· τουτων δε αὐτη και καθαρωτατον εστι φασις· ὁσπερ του λιοντος φυλλοις ὁμοιους· ἡ και σπιλους ἀναμεμιγμενους ἐχουσαις και λευκας και μελανας και χλωρας· τουτο τοις στιγματιοδεστατοις ἀφελουν κ. τ. λ.

Poſt hunc lapidem, Epitomator auctorem ſuum deſerens, levicula quædam congeſſit de multis lapidibus, quorum apud noſtrum nulla mentio. Plura igitur non addam.

INDEX

INDEX LAPIDUM.

ΑΙΜΑΤΙΤΗΣ, v. 636.	In Edit. Geſner.	c. XVIII.
ΑΧΑΤΗΣ, v. 604.	—	c. XVI. XVII.
ΑΧΑΤΗΣ ΔΕΝΔΡΗΕΙΣ, v. 230.	—	c. IV.
ΒΑΡΒΑΡΟΣ, v. 257.	—	c. VI.
ΓΑΓΑΤΗΣ, v. 468.	—	c. XII.
ΓΑΛΑΚΤΙΤΗΣ, v. 189.	—	c. II.
ΙΑΣΠΙΣ, v. 264.	—	c. VII.
ΚΕΡΑΣ ΕΛΑΦΟΥ, v. 242.	—	c. V.
ΚΟΡΤΦΩΔΗΣ, v. 492.	—	c. XIV.
ΚΟΥΡΑΛΙΟΝ, v. 504.	—	c. XV.
ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΣ, v. 170.	—	c. I.
ΛΕΠΙΔΩΤΟΣ, v. 284.	—	
ΛΙΠΑΡΑΙΟΣ, v. 685.	—	
ΛΥΧΝΙΣ, v. 268.	—	
ΜΑΓΝΗΤΙΣ, v. 301.	—	c. X.
ΝΕΥΡΙΤΗΣ, v. 742.	—	c. XIX.
ΟΠΑΛΛΙΟΣ, v. 279.	—	c. IX.
ΟΡΕΙΤΗΣ, vid. ΣΙΔΗΡΙΤΗΣ.		
ΟΣΤΡΙΤΗΣ, v. 339.	—	c. XI.
ΟΦΙΗΤΙΣ, ΟΦΙΤΗΣ, v. 336. 341. 457.		c. XI.
ΟΥΙΑΝΟΣ, v. 282.	—	
ΠΕΤΡΑΚΗΣ, v. 228.	—	c. III.
ΣΙΔΗΡΙΤΗΣ, v. 355.	—	
ΣΚΟΡΠΙΟΣ, v. 488.	—	c. XIII.
ΤΟΠΑΖΟΣ, v. 277.	—	c. VIII.
ΧΑΛΑΖΙΟΣ, v. 752.	—	c. XX.
ΧΡΥΣΟΠΡΑΣΟΣ, v. 749.	—	
ΧΡΥΣΟΤΡΙΧΕ ΛΙΘΩ ΔΥΟ, v. 288.	—	

INDEX LAPIDUM

INDEX VERBORUM

E GESNERIANO EXCERPTUS.

A

ΑΒΑΡΒΑΡΕΙΣ 455
αγαθη κραδιη 5
αδαθων 19
αδαλλομενος 7
αδανα 198
αδαννιφον 9
αδελας μυων 597
Αδελειη 572
αδεληθεν 153
αδερωχοι 218
αδεσκεν 151
αδηεαον 406
αδναμπτοισιν 583. αδναμπτον 27
ἀδνιζειν 211
αδοι εκ κακοιητος 165
αδορευσα 329
αδορην 321
αδραυλων 257
αδροθεν 94
αδροιωθε 239
αδρω 592. αδρων 104
αδων 93
αδωνι 25
αδακρυϊοιο 165
αδαμαντα 192
αδειμαντος 543
αδελφειοιο 353. αδελφειε 570. αδελφειω 320
ἀδην 628

αδηφαγον 131
αδιαντον 362
αδιδακτοι 75
αειδησιν 721
αεικια 503
αειρας 368
αελλοποδισσιν 122
αεναον 160
αερταζειν 617. αερταζουσα 222
ἀζεο 677. ἀζομενοι 194. ἀζομενοιο 599
αθαναϊοιο 638. αθαναϊοισι 67
αθεριξεν 675
Αθηναιη 673
αθλητηρι 25
αθρησαντες 540
αθροος 481
Αιαντι 669
αιγανεης 114
αιγιαλον 552. αιγιαλονδε 517
αιγιοχοιο 257
αιγληεν 639. αιγληεντα 608
αιγλης 171
αιγων 213
αιδεσσονται 224
αϊδηλα 643, credo αφανη, αδηλα ut apud Heſych.
αιδοιων 668
αϊδος 53
αϊδρεις 75
αιειον 124. 147

αἰζηος 253. αἰζηϊ 433
Αἰηλαο 309
αἰθαλοεις 470
αἰθερα 10. 89. αἰθερι 172. αἰθερος 642
αἰθερην 518
αἰθωνος 697
αἰκε 186
αἱμα 650. 655
αἱμαλοεις 656. αἱμαλοεντα 608. 678. αἱμαλοεσσας 710
αἱμαλος 559. 566. 647
αἰνα πονεσθε * 89
αἰνεμεν 375. V. not.
αἰνον 23. 116
αἰξαιλα 117. 420
αἰολον 331. 704
αἰολες 227. αἰολσιν 744
αἰπολιοισιν 142
αἰσαν 676. αἰσῃ 541
αἰσιμον 551
αἰσσουλα 480
αἰτησειας 621
αἰτιος 186
αἰχμηῃ 331
αἰψα 20. 510
ακακητα 150
ακανθῃ 746
ακειρεκομης 508
ακερσεκομης 394
ακεσασθαι 456
ακεσιμβροτον 8
ακεσσαμενος 465
ακηρατα 657. Homericum, integra, in quæ fato nihil licet, certe nihil dum licuit.
ακηρατον 6
ακηχεμενας 208
ακικιν 140
ακικις 22
ακοιμητον 386
ακος 452. 668
ακουοντεσσιν 759
ακρων 17
ακρητοιο 602. ακρητον 340
ακρητῳ βρομιοιο 604
ακριδος 597
ακροδρυα 524. 730
ακρωρειαν 94. 155. 767
ακτινα 179. ακτινες 290
ακυμαντοισι 39
ακωκαις 126. ακωκην 616
ἀλα 575
αλαλητο 118
αλαπαζει 593
ἀλας 713
αλλασσεσθαι 571
αλσεος 400
αλδησσασκε 364
αλεγεινα 287. αλεγεινης 164
αλεγιζειν 61. αλεγιζων 38. 413
αλεεινει 485
αλεξικακοιο 1. 346
Αλεξανδροιο 348
αλκαρ 400. 500
αλληκτον 36
αλλοδαποισι 32
ἀλμην 212. ἀλμης 515
αλοχῳ 311. αλοχῳ 748
αλτο 11
αλυσκαζων 109
αλφιτα 212
ἀλωας 262
αλωμενος 434
ἀλωσιμον 382
αμαιμακετοιο 612
αμαλδυνει 504
αμβροσιοιο αἱμαλος 646
αμβροτα 12. αμβροτοι 56. αμβροτῃ 171
αμεινον 342. 464
αμειρω αμοιβης 167
αμηχανα 757. αμηχανον 592
Αμμιγα 496
αμοιβαδον 685
αμυμονες 224. αμυμονος 631. 668
αμυνει 287

* Simili plane phrasi utitur *Manetho*, αινα μαλιυλες. L. IV. v. 251-7. et *Maximus*, π. καταρχ. v. 248. αινα πωθουσα.

αμυν-

ωμυνδρα 151
αμφασιη 567
αμφαφασθαι 187
αμφαφαειις 522. αμφαφων 248
αμφεχανεν 127
αμφηκις 703
αμφιβαλων 548
αμφιβιβωσα 479
αμφιεισας 263. αμφιεση 273
αμφιπεριπλασθεισα 80
αμφιπεπλασσας 643
αμφιπολον 308. 497
αμφ' οδυησι 490
αμφιτερηση 20
αμωμητοι 13. αμωμητος 432
αναβλυζων 161
αναγκαι 96
αναγωσιν 102
αναιμακτων 693
αναϊξας 111
ανακλιτιν 192
αναμνησον' 219
αναπνευσασαν 518
αναπτων 367
αναρπαζειν 704
αναρσιοι 40
αναστησαντος 119
αγασχεθον 540
αγασχιζουσιν 237
αναχωρησει 24
αναψυχεις 754
ανδρος 312
ανδροφονω 539
ανεμω 125
ανεμωλιον 506
ανερχομενην 699. ανερχομενας 600
ανευρων 689
ανεψιος 431
ανεψυχεσκε 556
ανθεμοεντα 80. ανθεμοεντι 233
ανθησασιν 252
ανθιμον 729
ανιαι 618
ανησας 645
ανιεβολησα 93
ανιελλοπος 230

ανην 293
ανιδειην 26
ανιδιαθειο 436
ανιηκυς 28
ανιλιτυρον 587
ανιλιωσιν 414
ανιπταλον 272
ανιομενω 438
ανιρον Ερμειαο 18
ανωγα 695. ανωγει 17
αξων ιερηιον 168
αοιδαις 366. αοιδην 46. αοιδης 462
αοιδοι 658. αοιδω 60
αολλεες 700
αορ 676. 704. αορι 73
αοσσητηρα 64, 65. 281
απανερθεν 589. V. not.
απαλερθε 63
απειρεσιην 485. απειρεσιης 320. απειρεσιοι 54. απειρεσιον 403
απειρηιος κακοιητος 16
απειθης 73. V. not.
απειρονει 196. 661
απειχθης 71
απιστει 350
απιστον 532
απλεια 225. απλειον 597
απο νησον ερυξαι 473
Απολλων 354
απομινυθασιν 618
αποπλυνειι 553
αποπνευση 409
αποπροθι 142. 732
αποπιυσοι 517
απορροιαν 171. 658
αποσειχοι 21
αποσιλβουσα 284
απο-φευγειν 577
αποψυχουσα 381
απωμοσα 761
αραι 583. αραων 744
αρασθαι 229. 722
αρσαλεην 538. αρσαλεος 71
Αρσιφονιης 58. 601

αργεννοιο 75. αργεννης ἀλας 713
Αργυροξοος 758
αργυφεσιν 284
αρεσσαμενος 365. αρεσσασθαι 685
αρειην 63. αρεης 81
αρηϝονα 189. 451
Αρης 301
αρησιν 365
ἀρμαῖι 90
αρνησασθαι 162. αρνησεῖται 174. αρνησοιτο 625
αρουρευοντος 239
αρουραις 267. αρουραν 150. 237. αρουρας 266. αρουρης 589
ἁρπαζουσα 305. ἁρπαξαις 187. ἁρπαξας 132
ἅρπην 548
αρρηκτοισιν 255. αρρηκτον 139
αρρητον 729
αρωϝη 427. αρωϝην 346. 401
αρωμαῖα 738
ασπιδα 506. ασπιδος 497. 603. 749
ἀσσα 621. ἀσσ' εθελησθα 286
Ασσυριηθεν 689
ασχων 491
ατυδ' 94
ασχαλαα 654. ασχαλοων 440
αταρβεια 580
ατερπιτον 103. 574. 768
ατερπηην 51. 345
ατασθαλα φαρμακα, noxia 582
ατειρεος 239
ατην 411
ατηρην 501. 591
ἀτισασιν 62
ατιταλλεν 368
Ατλαντος 537
ατραπιτοιο 332
ἀτραπον 734
Ατρειδῃσιν 382
ατρεκεες 56. ατρεκεις 3. 337. 655
ατρεκεως 397. 763
ατρεμας 314
ατρεμιεσσιν 349
ατρεσε 766
ατρυνετῳ 513
Ατρυτωνη 540
Ατρυτωνης 711
αυαλεων 177
αυλαζουσιες 178
αυδηεντα 354
αυλακα 241
ἄυον 130. 651
αὔτην 373. αὔτης 138
αὔτμη 469. αὔτμην 701
αὐτοκασιγνητην 341. 758
αὐτοκασιγνητῳ 681
αὐτομαῖῳ 157
αυχενα 119. 546. αυχενας 137. αυχενι 222
αυχμηρησιν 267
αυχμης 268
αυχμους 590
αφελονῖας 731
αφθιτον 172
αφικεσθαι 659. αφικηται 57. αφιξεαι 621. αφιξεῖαι 37
αφνειοιο 687. αφνειῃ 83
αφραστον 46
αφρισμοιο 475
Αφροδιτη 317 Αφροδιτης 463
αφυσσασθαι 263
ἀχαΐῃ 234. ἀχαΐηι 605. αχαϊτε 235. 631
Αχιλλος 670
αχνην 449
αψ 24
ἀψαυστοιο 709
αψυχον 356

B

Βαδζιμεν 80
βαζεσ' 519
Βακχικα 742
Βακχῳ 496
βαλεν 539. βαλλεο 638. βαλομην 753

βαρβαρον 259
βασιλευσι 31
βασιλης 224
βαψας 499
βεβολημενῳ 755
βελεμνοις 591. βελεμνε 114. βελεμνων 494
βενθεσσιν 516
βησετ' 39. βῆην 156
βιη 579. βιην 572. 633. βιην Ἐλενοιο 360
βιυ 65
βιωσιμην 624
βλεφαρων 664
βοισσιν 237
βοοωλος 138
βοσκομενοισι 142
βολαναισι 554. βολανας 410. βοτανη 511. βολανης 523. 564-5
βυθωνεσσι 503.
βυκολιδης Ευφορβος 457
βυλευεσθαι 198
βρεγμα 252
βρεφος 364
βρομιοιο 712. βρομιῳ 743
βρομιοιο ακρηΐδ 604
βρολεϊη 495
βρολοσσοι 750
βρυα 513
βρωΐηρων 593
βωμων 693

Γ

Γαλαΐην 468. 486
γαια 399. 401. γαιαν 145. 641
γαιηθεν 111
γαιης 708
γαλα 728. γαλακτι 374. γαλακτος 190. 200
γαλαθηνοι 217
γαλακτιδα 199
γαμψωνυχα 146
γαμψωνυχον 547
γαμων 464
γαννυσθαι 484
γανυται 101
γαστερι 718. γαστερος 500. γαστρι 482
γεγαασα 638
γοινομενῳ 406
γενεθλην 677
γενυν 116
γηθοσυνοι 4
γηρας 256. 514
γυρυσασθαι 60
γλαγεος 662. γλαγος 590
γλαυκωπις 303. V. not.
γληναισι 667
γλωσσησιν 434
γναμπτει 193. γναμπτων 135. γναμψει 474
γνοῦς 144
γοιρον 207
Γοργειην 533. 555
Γοργονα 536
γυιατ' 447
γυμνωμενος 389
γυια 27
γυναιξι 453. 619

Δ

δαειης 371. δαεις 678. δαημεναι 311
δαημοσυνην 62
δαησεται 43
δαϊδων 177. 179
δαϊζειν 706
δαιμονι 30
δαιμονιοιο 76
δαινυσθαι 727
δαιτα 162
δαϊφρονι 669
δακρυσι 282
δαμασθεις 655. δαμασσει 22. δαμηναι 141. 537 δαμνατ' 728
Δαναοις 352
δαφοινεϊ 612. δαφοινῳ 141. δαφοινων 425

δειθεις

δαιμονοι + 633.

ἀεθεις 188
ἀειμεν 334. V. not.
ἀεμα 124. 387. 540 ἀεμαῖος 376
ἀειρεν 423
ἀιμας 120. 236. 293. 305. 522. 564. 639
ἀεμνια 253. 313
ἀινδρεια 232
ἀινδρειὴι 234
ἀινδροφύλοιο 230
ἀιρεσμα 383
ἀιρκεω 381. ἀιρκομενοι 484
ἀιτυομενη 503
ἀιτυω 690
ἀιχμῆαι 480
ἀιχμυσθε 4. ἀιχμυσω 692
ἀηδες 411. 587. 607. 610
ἀηθυνονῖα ϖασι 461
Δημήτερι ξανθῆ 588
Δημήτηρ 240
ἀηρινθηναι 670
ἀηρον 520
ἀηωθεις 641. ἀηωσοι 747
ἀιαινομενοι 558. ἀιαινομενον 260
ἀιαμελεῖσι 706
ἀιανας 663
ἀιαῖρι̯αῖνα 448
ἀιακῆσα 170
ἀιδασκῆαι 86
ἀιζισθ' 624
ἀιζῆαι 84
ἀϊτέλες 724
ἀινευσκε 705
ἀινης 642. ἀινῆσι 209. ἀινῆσιν 556
ἀιογενης 569
Ἀιος 1. 13. 47. 146. 257
ἀιολοφθεισσιν 31. ἀιολοφθιος 765
ἀμωις 41
ἀοιω 320
ἀοκευσθαι 108
ἀολιχην 334
Ἀολληα 681
ἀομεν 88
ἀορυ 576
ἀϙικλυῖη 433
ἀρακοντας 698. ἀρακοντος 48. 132. 333. ἀρακοντων 425
ἀρακοντοιεθειραν 536
ἀρακοντοφονω 156
ἀρῖμος 493. ἀρῖμυν 714
ἀυνασθαι 458. ἀυνησομενος 323
ἀυσιν 89
ἀυσμενεων 23
ἀωκεν 572
ἀωμα 166. 312. 550. ἀωμασιν 66
ἀωρα 12. ἀωρον 300. ἀωρῃ 7
ἀωτιναι 55

E

ϵαρὸϛρεφεος 610
ϵαροχροον 264
ϵβλαϛησϵ 525
ϵγγυαλιξϵι 406. 673. ϵγγυαλιξῳ 169
ϵζϵκυδοιμον 580
ϵγχϵιμφϑϵις 117
ϵδαην 692. 742
ϵδηϝυος 717
ϵδωκον 111
ϵδωδης 713
ϵϵλδωρ 327
ϵθϵιραι 291. ϵθϵιρας 294
ϵθϵλησθα 286
ϵικρινον 154
ϵιδαρ 729
ϵιδϵϊ 432. ϵιδος 292-9. 432. 509. 565. 612
ϵιδῶλας 86
ϵικϵλοι 359. ϵικϵλον 161. ϵικϵλῃς 294
ϵιλαπινην 98
ϵιλυσσϵν 641. ϵἰλύϝῳ 134
ϵἰμαῖος 126
ϵινατϵίῃ 342
ϵιρϒϵσθαι 665
ϵισαναβαινϵις 168

εισεται 266
εισενοησεν 121
εισιδεειν 294
εισοκε 553
εισοραας 103
εισοραασθαι 236
ἔως 107
εκ νεσσον αλεειγει 485
εκ φλοΐα πεμπεις 271
Ἐκαΐβολε 764. Ἐκαΐβολε ἄρως 398
ἐκαλομβης 229
εκβλυζουΐα 484
ἐκηλι 685
εκλυε 489
εκπαγλοΐας 590
εκπρομολοῦΐες 700
εκπροπεσουσα 318
εκπροφερει 201
εμπροφυγῃσι 391
εκραισει 597
εκρυφθην 149
εκΐελεσας 739
εκΐεταννυσαι 74
Ἑκΐορι 681. 684
ελαιης 731
ελαΐνεης 130
ελαΐνον 711
ελαιῳ 250. 498
ελασαι 52, ελασσας 153. 444
ελαυνει 317. ελαυνομενοισι 419. ελαυνων 487
ελαφοιο 242. 245
ελαφρα 513
ελεαιρειν 194
ἐλεειν 732
ελελειπτο 130
Ἐλενοιο βιην 360. Ἐλενῃ 352
ελεφαιρος 51
ἑλισσομενῃ 136
ἕλκεϊ 439. 617
ἕλκει 337. ἕλκειν 359
ελπεο 344
ελπομ' 183
ελπωρη 409
ἐλων 95
εμμεμαως 85
εμπεφυασιν 290
εμπης 246
εμπνοον 366. εμπνοος 408
εμψυχοιο 362. 694
εναιεομενης 229. 551
εναΐιον 542
εναυχενιαις 499
ενηΐ 301
ενιπλειον 190
ενιπλυξας 149. V. not.
ενισπειν 396. 762
ενιχριμπτοιτο 417
ενιχριμφθεΐσα 521. V. not.
ενΐεσι 670
ενΐριψανΐας 339
Ενυαλιοιο 576
εξακεσασθαι 592
εξαπινης 113. 216. 518. 568. 683
εξαυΐις 738
εξελασει 590
εξερεεινοι 86
εξερεη 379
εξοπιθεν 547
εξοχ' 301
εξυπαλυξαι 578
ἑολπα 532
επακυσαι 370. επακυσας 455
επαμυνΐορα 581
επαοιδας 585
επαραων 227. V. not.
επαρηρονα 671
επασσυλεοις 233
επεδραμεῖην 144
επειξομενοιο 274
επεοικε 657
ἔπεσθαι 438
επεσσυμενοι 561. επεσσυμενον 115
επεΐελλον 699
επηλυθα 714
επιβαμπΐοι 326
επιγραβδην 359
επειειμενον 605
επιϊδμεναι 36

επικλησιν 686
επιμαρίυρα 254. 392
επιπασσειν 618. επιπασσεμεν 450
επισπεισαι 727
επισπιερχεσθαι 96
επισπομενος 330
επισαμενως 300
επιτελλειο 208
επιχθονιως 194
επιψαυεσκεν 126. επιψαυων 652
επλεθ' 684. επλετ' 235. 470. 551
εποίρυνων 198
επρηϋναν 768
επωνυμιης 235
επωνυμον 721
εραλεινα 665
εργον 71. 78. 244
ερδει 748. ερδειν 454. ερδεν 366
ερεβωπιδα 538
ερεειν 378
ερεμνη 52
ερηϊνεν 441. ερηϊνσει 223
εριδωλακι 649
εριδωλη 708
εριηθεια 24
εριδαινοι 28
εριδος 320
ερικοσιν 462
ερικυδεος 297
Ερινυσιν 583
εριηνοϊ 69. 197. εριηνιος 2
εριστεις 652
εριτιμον 715
εριφοισι 149. 204
Ερμειαο 54. Ερμειαο ανδρον 18
ερξεις 204
ερπεία 401. 413. 466. 487. 636.
ερπεϊω 678. ερπεϊῳ 385. V. not.
ερπυγηρων 49
ερτων 574
ερυθρη 595. ερυθρην 566
ερυξαι 473
ερυσιδην 594
ερυσσει 35. ερυσσειν 439
εσθειειν 435
εσκηψανδο 199
εσκομισας 313
εσπεμπτησιν 717
εσπισθαι 100. εσπεδο 438. εσπομενω 143
εσσαμενοι 703
εσσομενων 286
εσσυμενος 757. εσσυμενῳ 671
εσσυδαι 420. εσσυδο 114. εσσυδο 145
εστρεφθην 133
εταιρος, 684
ετειρεν 416
ετερημερος 627
ετηδυμα 760. ετηδυμοι 290. ετηδυμον 510. ετηδυμος 654
ετλη 429. ετλην 105
ετραφη 525
ετωσιον 533. 599
ευκυκλως 135
ευλας 594
ευναιοισι 221
ευπείλαφον 228
ευπλοκαμοιο 433
ευρυοπα 695
ευρυτερνος 542. 639
εϋσσελμῳ 575
Ευφορβοιο 435. 442. Ευφορβος 427. 457. Ευφορβῳ 430
Ευφρηλαο 260
ευχη 38
ευχομενοιο 169. ευχομενω 37
ευχωλησιν 174
ευωδεα 283
εφ' ὁπποσον 408
εφελκείαι 326
εφερπυζοντες 701
εφημισαν 195
εφιλησεν 301. V. not.
εφορμησει 26. εφορμησεσι 34
εφρασαμην 120
εχεπευκεϊ Homericum 469
εχιφρονα 363
εχιδνης 387. εχιδνης πολιης 341
εψομε-

ἐψομενοισι 634. 725

Z

ζωΓεια 152
ζωειν 16. ζωεσκεν 150

H

ἠδεια 527
ηελιοιο 178. 307. 707. ηελιον 90 ηελιε 211. 288 ηελιῳ 93. 152
ηεροφοιται 45
ηερταζιν 137
ηϊθεοι 33. ηϊθεον 304
Ηκα 547
ηλασαν 68
ἠλιον 695
ημαρ 626. ημαΐα 11. 22. 256. 360.
ἠμιθεσιν 70. 614. ἠμιθεος 57
ἠνδανεν 356. 614
ηπεδανοιο 376
ηπεροπηα 351
ηρα 755
Ἡρακληα 10. Ἡρακληος 764
ηρι 410
ηρυκακεν 443
ἥρωα 567. ἡρωεσσιν 452. ἥρως 412. 488. 552. 756. 764. ἥρως Ἐκαλήβολε 398. ἡρωων 63. 299.
ητορ 17. 172. 265.
ηϋτε 190
Ἡφαιστοιο 697

Θ

Θαλασσης 516. 553.
Θαλιθοντα 154
Θαλιθουσα 407
Θαλλῳ 215
Θαλπωρην 390
Θαμβος 289. 419. 530
Θαμιζων 627
Θαμνοι 559. Θαμνοις 561. Θαμνοισι 147
Θαναΐοιο 116. Θαναΐῳ 74
Θαρσαλεως 414
Θαυμα 185. 371. 568
Θαυμαζοιντο 78
ΘεηΓενεων 14
Θεηισι 628
Θειναι 506. 619. 681.
Θειοδαμαντι 94
Θελγει 198
Θελγητρα 309. Θελγητρον 528
Θελγοντα 698
Θελεσκεμεν 491
Θελησθα 202
Θελξεις 322. 620
Θελξιμβροτον 315
Θεμις 416. 622
Θεοις 67
Θεοπροπιας 285. Θεοπροπιην 378. Θεοπροπιης 709.
Θεσθεα 368
Θεραποΐα 680. Θεραποΐας 713. Θεραποντι 766
Θεσκελα 324. 486. 750. Θεσκελον 78
Θεσπεσιην 77. Θεσπεσιῃ 289.
Θεσπιζειν 760
Θηπον 242
Θηκε 568
Θηλυτερη 479. Θηλυτερης 361
Θηρ 127. Θηρα 205. Θηρας 434. Θηρες 740. Θηρεσσιν 29. 75. 440. Θηρων 390
Θηρειον 546
Θηρητηρ 427
Θηρι 141
Θιγῃ 180
Θλιψας 746
Θολον 484
Θρηιον 301
Θωμηρον 114
Θρανυσσον 140
Θυγατερες 560
Θυεσσι 365. Θυεων 744

θυηλας 193. 261. 737. θυηλην 694
θυηπολιησι 278
θυμον 320. 645
θυσιαι 100

I

ιαινεσθαι 265. ιαινομεναι 215
ιαχχαζοντες 46
Ιασπιν 264. 607
ιαχην 113
ιδεσθαι 470. ιδηαι 203
Ιδης 426
ιδησι 477
ιδμεναι 43
ιδρυσαντο 129
ιεμενος 686
ιερα 265
ιερηϊον 93. 168.
ιερον 428
ιεροπρεπτες 100
ιησασθαι 631
ιηπερα 637
ικελοι 75. ικελον 471. ικελος 148
ικεσθαι 97. ικηαι 173
Ικιλαιονος 435
ικρινες 205
Ιλιοθεν 688
ιμειρων 705
ιμεροεντα 484. ιμεροεντι 304
ιμερον 717. ιμερος 62
ιμερτησιν 33. ιμερτον 619. ιμερτω 280
ινες 358
ιξε 9
ιοι 241. ιομεν 162
ιον 49. 445. 497. ιος 335
ιπποι 651
ισασ' 79. ισμεν 512
ισαμενος 108. ισαται 422
νχνια 437
ιχωρ 201. 481. ιχωρι 663

K

καΓχαλοων 437
καθεξοι 256
καθηρας 461
καθηται 596
καιειν 184. 738
κακομηλιος 223
κακομηχανον 723
κακοϊητα 400. κακοϊητος 16. 77. 165. 196
καλεσσιχορω 712
καλλιστε 450
καμαϊοιο 87. καμαϊων 581
καμηις 372. καμινοϊσι 188. καμοι 85
καμπτας 594
καπνον 181. 480
καπτησσοι 110
καρηαλι 493
καρηνον 139
καρπος 408
καρποφοροιο 730. καρποφορον 214
καρτος 403
καρφαλεας 266. καρφαλεϊη 471. καρφαλεης 180
κασιγνητω 544
Κασσανδρη 759
καταδεσμοι 582
καταθνησκει 408
καταθυμια 226
καταθυμιον 258
καταϊγδην 502
καταικνισσουσα 315
κατακλειδεσται 481. 529
καταλεξαι 323
καταξιχλος 614
καταπαχοι 623
καταπαρθε 425
καταπεδομεναι 646
καταπαυλιον 210. 429
καταπνοτα 132. 458. 749
καταπχυσει 369

καταρ-

καλυφανοθεν 430
καλοψεται 232
κεμηλια 82
κεκλεισται 483
κεκλειο 335. 617. κεκλειο 124. 544
κεκλομαι 177. κεκλομενος 2
κεκληγασι 45. κεκληγοντα 143. κεκληγοτος 374
κελαδεην 259
κελαινη νεφελη 79. κελαινης λαβης 415. κελαινης ασπιδος 497. 749
κελαρυζεται 161
κελεται 15
κελευθω 557
κενεην 293
κεντρα 504
κεονται 55
κερεα 238
κεραη 478
κεραμοιο 710
κερας 247. Κερας ελαφοιο 243
κερασθεις 500
κεραυνοι 598
κευθων 584
κεφαλης 245. 460
κεχαρισμενα 184. 743. κεχαρισμενος 684
κεχολωμενος 758
κεχυνλο 559
κηπω 232
κηρα 538. κηρας 269
κηρυξ 688
κηρυσσειν 58
κικλησκειν 200. 719. κικλησκεσιν 581. κικλησκων 393
κιον 112. κιοντα 104. κιοντας 732. κιυσα 568. κιυσας 648
κισσοχιτων 258
κλαδοι 524. κλαδοισιν 233
κλαζυσιν 740
κλεινον 193. κλεινονται 278
κλεος 571. 599. 96
κληιζουι 695
κλημασιν 262
κλονεοι 333
κλυοι 169
Κλωθω 626
κνημης 444
κνισσης 705. κνισσηισι 468. 487
κοιρανον 92
κοκκον 714
κολπον 241. κολπω 374
κομιζοι 221. κομιζων 20. 620. κομισαντος 55. κομισας 28. 314. κομισσαι 352
κομοωντα 233
κονιαισιν 73. κονηισι 275
κονισσαμενω 25
κορεννυσθαι 726. κορεσαντο 558. κορεσθηναι 530. κορεσσιν 266. κορεσσαμενοι 217. κορεσσης 731
κορση 495. κορσην 245
κορσιοεντα 492
κορυφηνδε 112
κυαλιοιο 505. 579. 600. κυαλιω 571
κυρη 36. 310. κυρης 308
κυροι 702
κραδιη 249. 559
κραδιη 5. κραδιην 333
κραιτεοι 47
κραιλαιη νυσος 450
κραιληροφεροι 545
κραιλος 73
κραιλυομενην 519
κρεια 718. κρειασσι 634. κρειατεσσιν 725
κρεων 66. 164
κρημνοισι 537
κρηπιδι 212
Κρονιδαο 598. Κρονιδαο συβερω 550. Κρονιδης 11. 88
Κρονοιο 640. Κρονος 645
κρουφαιος 251
κρυερην 573. κρυερος αυρηιος 628
κρυπταδια 44
Κρυσαλλον 170. 293
Κρυσαλλος 271
κυανοχαιταων 209

κυδηνεν 310
κυδος 673
κυκλῳ 358
κυκωμενον 578. κυκωμενω 38. 276
κυλινδομενοι 476
Κυλληνιδα 548
κυματ' 517
κυνε 143. 156. κυνεσσιν 437
κυνηγεσιηςι 426

A

λααν 171. 189. 223. 225. 228. 248. 255. 347. 366. 488. 653. 682. λαας 656. λαε 288. λαϊ 383. 413
λαγως 147
λαζεο 170. λαζετο 676
λαϊνεοι 541
λαϊνος 526
λαιψηρον 680. λαιψηρω 106
λαμπεἰοωσαι 291. λαμπεἰοωσαν 89
λασβοτειρης 708
Λαομεδοντιαδης 383
λαοσσοον 10. Homeri ſcholiaſtæ et concitatorem populorum et ſervatorem interpretantur. Puto Herculem potius cælum aſcendiſſe, quatenus ſervator eſt. λαοσσοος 58
λασια σκιη 159. λασιης 236. λασιοισιν ὑρεσιν 436. λασιον 214
λαχνην 249
λεβης 710. λεβητα 275. λεβητος 273
λειμωνα 81
λειψανα 727
λελειπἰαι 332. λελειψεσθαι 446
λεοντα 29. λεοντος 612
λεοντοσεριν 613. V. not.
Λεπιδωἰον 284. Λεπιδωἰος 287
λεπἰαλεην 450. λεπἰαλεοι 207
λευσαλεῳ θανατῳ 74
λευκανιηςι 548
λεχος 35. 312. 361
ληϊον 629
Ληθαιον 195
ληϊτηρες 40. ληϊτηςων 577
Λημνοιο 353
λησεται 473
Λητοϊδη 756. Λητοϊδην 392. Λητοϊδης 8
λιθοι 404. λιθοιο 175. 212. 448. 483. λιθοις 411. λιθον 428. 598. λιθος 247. λιθων 402
λιθωμενον 282. V. not.
λινοιο 702. λινον 626
λιπα 729
Λιπαραιον 686
λιπεσθαι 442
λισσης 160
λοἐβρα 361
λοισον 353. 589
λυθεις 376
λυθρον 553. 561
λυματ' 585
λυχνοισιν 367
λωβην 342. λωβης 416

M

Μαϛησαν 319
Μαϛητην 301
μαϛοιο 72. μαϛοισι 691
μαζοισι 217. μαζον 190
Μαιης 2
μαιης 374
μαιμησε 133
μακαρων 666
μαλακη 35
μαντοσυνας 395
μαραινομενη 514. μαραυθεν 131
μαρναϭθαι 134
μαρπἠων 628. μαρψαι 109
μασοισιν μεθυοντα 221
Μαχαονιης 343
μαχεσθαι 440
μαχλοσυνηςιν 317
Μεϛαιραν 722. Μεϛαιρης 223
μεϛαιρει 81. μεϛαιροντες 586

μεϛα-

μεξαροισι 22. μεξαρον 735. μεξαρῳ 367
μεθεμεν 306
μεθερπυζειν 421
μεθυ 263. 713. 728
μεθυοντα μαχοισιν 221
μειδιαει 244
μειλισσεσθαι 301
μειλιχος 144
μελαγχροιην 715
μελαιναν γαιηθεν ἐρεψω 677
μελαινομεναις 615
Μελανιππος 431
μελανοχροα 357
μελας ιχωρ 481
μελας ὑδρος 443
μελιγλωσσοιο 59
μελιηδια 322
μελίχρηϊοιο 219
μελισσης 729
μελιτι 663. μελιτος 500
μεμαασι 424. μεμαωλα 120. 134. μεμαωλας 727
μεμνεο 603. μεμνημενος 387. μεμνησθαι 465. μεμνησθαι οδοιῶν 416
Μεμνονα 688
μενεαινει 316. 421. μενεαινειν 26. μενεαινεν 440. 543
μενεει 468
μενοινησει 85. μενοινων 642
μενος 133. 272. 405. 505. 753. μενος αινον 23. μενος λιθοιο 175. μενος ολοον 472
μεσσα 415
μεσσαπομενος 106. 112
μεσσαγρωφασθαι 733
μεσῳ 498
μηκαδος 191
μηλοιο 610. μηλοισι 148. μηλων 203
μηνη 478
μηρια 184
μηρῳ 347
μητερα 390. μητερας 208. μητηρ 406
μηχανοωνται 44
μιαιφονον 353
μιγεις 148. μιγεντα 220. 716. μιγνυμενος 672. μιχθεις 492
μιλτοπαρηος 609
μιμνεσκεν 108
μινυθουσιν 203. μινυθουσιν 618
μινυνθαδιον 407
μιξειεν 498. μισγειν 283. μισγων 588
μοιρ' 674. μοιραι 649. μοιραν 127. μοιρας 706. 724
μορσιμον 648. μορσιμος 141
μοσχον 151. 153
μοχθον 65. μοχθων 64
μυθειτ' 509
μυθοι 768. μυθοισι 87. 620. μυθον 396. 692. 762
μυγικον 721
μυων αγελας 597

N

ναιαι 482. ναιαισιν 537
ναιηιδος 154
ναιχης 409
ναιογιλω 373
ναιογνος 105
ναοπλιλα 702
ναρθα 444
ναρτηρα 502
Ναυριταο 742. Ναυριτης 748
ναυρων 288
ναφελαις 266. ναφελη 79
ναφροισι 188
νηδυν 273. νηδυος 486. 502
νηϊ 575
νηϊαδεσσι 679
νημερτεα 248. 355. 379
νηον 173
νηπιαχοισιν 123
νηπιον 369
νηπιτυοισι 6
Νηρηα 578
νηχιαι 423. 517

νικην 24
νομαῖος 76
νομεσις 292
νοος 197. νοος 128. 231. 243. 270. νοῳ 226. νοῳ 375
νοσον 664
νυσσην 51. 345. 456. 473. 485. 754. νυσσος 22. νυσσος κραιαιη 450. νυσσῳ 622
νυμφαις 679
νυμφην 220. νυμφης 191
νυξιν 214. 644

Ξ

Ξανθη Δημητερι 588
Ξυμβλιαι 736

Ο

οβριμοπαλξη 569
ογκον 503
ὀδιτης 736
ὁδμη 699
οδοντων 416. οδοισι 336
οδυναισι 499. οδυνην 459. οδυνησι 490
οδυνηφαιον 340. οδυνηφαιος 747
Οδυσσηος 672
οδωδην 466
οζον 140
οἴζυν 660. οἴζυος 3
οἰζυρης 196
οικοι 13. οικον 42
οικοφθορον 584
οκτειρων 447
οιην 602. οινῳ 339
οἴομενον 531. οἰομενοι 41
οινος 611
οἴσασθαι 562-3. οἴσαιο 123
οἴω 489
οιωνοι 47
ολβιος 57
ολβος 66. ολβῳ 166
ολεθριος 549
ολεκει 501
ολισιμβροτον 444 *
ολισθηροιο 677
ολοϊτερος 445
ολοοιο 557. ολοον μετος 472. ολον 132
ολοφυρομενος 616
ολυμπιον 682
ολυμπον 9
ὁμαδῳ 554
ομβρον 267
ὁμιλαδον 414
ὁμιλει 66. ὁμιλησας κυλικεσσιν 667
ὁμιλον 19. 213
ομοσσαι 395
ὁμωνυμ' 341. ὁμωνυμον 488
ονειαρ 6. 337. 675. ονειαια 20
ονομηναι 613
οπα 370. οπι 321
Οπαλλιον 279
οπασσαι 1. 579. οπασσω 31. 189
οπον 499
οπτιξεμεν 67
ὀπποσον 408
οπωπη 549
ορεξοντα 423. 447
Ορειτην 451
ορεξαμενος 108
ορεσκῳοιο 139. ορεσκῳοισι 29. ορεσκῳ 133
ορινε 59. ορινει 471. ορινης 377
ὀρκον 395. 761
ορνιθες 740. ορνιθων 118
ορνυε 220. ορνυμενησι 468
ορυσσαι 128. ορυσσας 145
ορσαι 176. ορσει 182. ορση 373
ὀρωντες 113. V. not.
οσσε 223. 530. 539. 661. 734
Οσριτην 339

* V. etiam not. ad v. 77. Eodem verbo utitur Proclus, Hym. ad Sol. V. 41. Αχλυι αποσκιδασα; ΟΔΕΣΙΜΒΡΟΤΟΝ.

ὀτις

ὅτις 186
ὑασι δηθυνοντα 461. ὑατ' 37
ὑδας 377. 642
ὑθαλα 203. ὑθαλι 154
ὑθαλοισσαν 696. ὑθαλοισσης 191
ὑλοον 676
ὑνομ' 107. ὑνομα 720
ὑρανιδαι 745
ὑρανιην 659
ὑρανιονας 279. ὑρανιονυι 324. 721.
ὑραυοθεν 638
ὑρεσι λασιοισι 436
ὑταμενοις 452
Οφειτην 356
οφιων 49. 334. 458
οφθαλμοι 118. οφθαλμοισιν 281. 359. οφθαλμων 380
Οφιητιδα πιτυην 335
οφιν 116. 704. οφιος 746
Οφιτα 457
οφρα 193
οχ' 14
Οψιαοιο 282

Π

παγχυ 61. 372. 562
παγυ 520
παλαιγενεις 192
παλαιγονης 182. V. not.
παλαιοιλεην 661. παλαιοιηρι 129
Παλαμηδαο 383. V. not.
παλαμηϊ 34. 640
παλαμναιην 506
παλινορσα 421
παλισσυλον 121
Παλλας 10
παλλων 372
παλυνει 308
πανδειρειος 707
πανειχελος 201
παντοιην 605
παραϊσσουσι 598
παραιφασιν 91
παραιφαμενοιο 674
παραγαιης 206
παρισσειαι 202. 329
παρθενικη 303. παρθενικης 731
παρθενον 538
Παριν 351
παρος 350. V. not.
πασσι 337
παυλην 382
παφλαζει 276. παφλαζοντες 722
πειδον 158
πειθει 764. πειθειαι 5. πειθεσθε 442. πειθομενοισι 82
πειθω 322
πειρα 202
πειρηθηναι 328. 752. πειρησθε 85
πειλαζε 242. πειλασηισι 630. πειλασσι 302. πειλασσας οφθαλμων 380
πειλειαι 535. πειλοιτο 570
πειλωριος 127
πειλωρον 205
πειπαλαγμενοι 475. πειπαλαγμενος 552
πειπαρμενος 336. πειπαρμενος αμφ' οδυνησι 490 *
πειπησος 653
πειπλοις 732
πειπνομενον 17
πειπονημενος 70
πειρυσμαι 360
πειραα 575
πειρασηθειν 600
πειρδικε 106. πειρδικεσσιν 122
πειριγληνοι 651. V. not. †

πειρ-

* Phrasin αμφ' οδυνησι docte illustrat BRUNCKIUS, Vir Cl. in nupera & emendatissima *Apollonii Rhodii* editione, ad L. II. v. 96.

† Præter *Oppianum* illum, quisquis fuerit, των Κυνηγετικων scriptorem, plures (ex recentioribus, opinor, poetis) epitheton περιγληνης variis rebus adjunxerunt. Sic *Memetho* III. 182. Jovem *Stellam* vocat ΠΥΡΙΓΛΗΝΟΝ φαεσφορα. *Joannes Gazæus*, Επρξ. Κοσμ. Πιν. v. 81. [ap Rutgers. V. L. p. 101.] *Virtutem* describit *splendentem*

περιμηκεα 423
περιμυκησονται 207
περιπαχνωθεισα 520
περιπηγυον 561
περιπλυσσειν 34
περισαινειν 424
περισμυχησα 596
περιφηγγεος 171
περιφθινυθουσιν 515
περιφρονι 94
περιωσιον 507
περσεπολις 673
Περσευς 534. Περσῆ 545
Περσηϊδαο 505. V. not.
Περσιδα 536 V. not.
πεπασαντα 116
Περαεικεα 228
πεῖρη 246. 750. πεῖρην 200. πεῖρην οφιηιδα 335. πεῖρης 160
πεῖρον 363. 374
πεῖρεῖαι 511
πευκεδανοιο 745. πευκεδανῳ 603
πευκη 471
πεφρικασιν 65
πεφυλαγμενος 413
πηγαων 209
πηγυον 562
πημα 629. πημαῖα 478
πιδακι 363
πιειραν 696
πιθεσθαι 674. πιθησας 383
πικρησιν οδυνησι 490
πινεμεν 602. πινεμεναι 220. 679
πινυσιοιο 91. πινυσιοισιν 4
πιονος 180
πιπλοντα 50
πιτυος 282
πιφαυσκειν 757
πιφαυσκω 185. 384
πλαῖνς 470
πνευμα 296. 734
πνοιην 125
πνοιῃσι 483
ποδισσιν 39
ποθεων 433
ποιαι 158
Ποιαντιος 344. 351. 755
ποιησασαι 767
ποιμενι 257
πολεμιζα σιδηρον 306
πόλεως ἐχιδνης 341. πολιοιο σιδηρου 302. πολιον 578. πολιου γενος 391
πολλα 323
πολυδαιδαλῳ 244
πολυδακρυν 21
πολυειδια 604
πολυηρατον 18
πολυϊδμονος 709. πολυϊδμοσι 691
πολυκλαυτοισι βροτοισι 369
πολυμηλιος 54. πολυμηλις 569
πολυμηχανος 310
πολυσιφανον 81
πολυτειχον 643
πολυφαρμακον 479
πονῳ 557
πουτοιο 38. 560. πουτῳ 512
πορεν 601
πορων 691
ποσιν 349. ποσσιν 123-5
ποσιν 748
πολυπλυσσειν 317
πολιχειμπλοιτο 53
πραπιδας 529. πραπιδησσι 79
πρασιοιο 751
πρεσβυν 62
πρισβυλατῳ 666
πρησσουσαι 56
Πριαμιδης 350
Πριαμοιο 441. 765
προγονοιο 650
προϊαλλεν 465

dentem ΠΥΡΙΓΑΗΝΟΙΣΙ προσωπαις. Eadem vox, ut ſuſpicor, reſtitui debet *Pſeudo-Orphæo*, in loco conclamato, Argonaut. v. 908. Λυσσαν επικτισσα ὑπερ γαλεους σκυλακησσι. Libenter legerem, ΠΥΡΙΓΑΗΝΟΙΣ σκ.

πρϋϊδοντες 115. πρϋϊδυσης 547
προλιπων 24
προμολησα 53
προπρηνεας 474
προσηυδα 163. προσηυδων 95
προσμιμνει 274
προσπιφυασι 524
προστλυσσεΐαι 305
προσωπα 665
προτι 661
προτιμυθησασθαι 735
προτροπαδην 64. 146
προφανεντα 418
προφιρεσαΐος 611. προφιρεσερα 83
προφρων 682
προφυγεσκεν 109. προφυγοντα 106. προφυγων 21
πρωϊογαμον 253
πρωϊοτοκω 191
πταμενη 595
πτελεησι 159
πτολιων 68
πυθμενα 160
πυθοιτο 347
πυκινοισι 147
πυκινον 357
πυρ 131. 181-2. πυρι 466. πυρος 176. 187. 499
πυρεητος κρυερος 628
πυριφλεγεθων 627
πυροεσσαν 754
πυρσαισιν 615
πωλοι 90
πωϋ 213

P

ῥαθαμιγγες 647
ῥαιων 214
ῥαισει 598
ῥαχιν 135. 745
ῥιζοι 265. ῥιζοντας 738. ῥιζωσι 101. ῥιξαντι 261
ῥηξι 626
ῥιζα 525. ῥιζαι 404. ῥιζης 404
ῥιμφα 56. 343

K

ῥινας 472
ῥοδοιντι 498
ῥοθιων 268
ῥοθος 422
ῥοιζον 297
ῥοπη σιληνης 50
ῥυσασθαι 51
ῥυτιδεσσι 359

Σ

σαοφρονος 388. σαοφρων 9
σαοφροσυνης 61
Σαρδια 608
σαωθηναι 622. σαωσει 188
σβας 298
σβεσαι 49
σεληνης ῥοπη 50
σευαμενος 12. σευεμεναι 723. σευεν 348. σευετ' 531
σηκως 215. σηκω 206
σημα 632. σηματ' 689
σθενος 27. 385. 405
σιδηρειαο 384. σιδηρειτη 413. σιδηρειτιν 355
σιδηρον πολεμιστα 306. σιδηρω πελιοιο 302
σκιη λασια 159
σκιρτηθμων 218
σκορδοιο 493
σκορπιϊα 504
σκορπιε 488
σκορπιην ακωκην 616
σκορπιοθεν 755
σκορπιον 494
σκυλακες 424
Σμαραγδον αιγληεντα 608
σμερδαλεην 534
σμυρνην 283
σοφιην 69
σπειρον 588
σπειρχομενοι 700
σπηλυγγι 55
σπιλαδεσσι 614
σπλαγχνοισιν 480

σαχυεσσι 596. σαχυων 590
σαχυοπλοκαμος 240
σειρησι 453
σειχοντες 417. σειχοντι 98. σειχων 557
σιεροισιν 531. σιερην 304
σιεξωσιν 42
σιφανοιο 28
σιψαι 730
σηθισσιν 322. σηθισφιν 60
σησαι 48
σιδαρεον 357
σιχοωσιν 269
σομα 110
σροδιλοβλεφαρω 666
σρωφωμενος 509. σρωφωντ' 476
συγερω Κρονιδαο 550
συναγρομενως 321
συριζων 138
συριηδεντος 259
σφης 166. pro σης. σφείερησι 623. pro ἰῆσι. σφωιτερων 491. pro ἰων. σφιβιν. 45.144
σχιδον 467
σχημα 523
σχιζης 131
σωμαίος 649

T

ταλαχαρδιον 84
ταλασιφρονος 672
ταιαην 135. ταιαον 11. ταιαις 698
ταινονται 359
ταιυπλιεον 124
ταιυσσει 179
ταρφισιν 426
ταυρων 257
τεθες 188
τεθνεοτες 541. τεθνειοιος 52
τειροντα 469
τεκειν 453
τεκεικλονος 309
τεκνον 519
τελεθσιν 100. τελιθωσι 586
τελιηνσι 720
τελιεύησωσιν 227
τιλος 87
τιρας 531-5
τιρινα 280
τιρινοχροις 33
τιρτιλο 420. τιρποιτο 231. τιρπομενοισιν 16. τιρψομαι 92
τιρπωλη 158. 527. τιρπωλης 254
τιτανυσσιται 318
τιταρταιης 629
τετληοσι 206. τετληοῖι 375
τιτραπιζοι 741
τιτριμμενον 496
τιτυξμενος 710
τιτυχθαι 281. 295. 510
τιυξω 30. τιυξωσι 72
τηκειν 098. τηκέιαι 635
τισσθαι 32
τιθηνη 222
τιμηεντος 690
τινων 152
τοιῖν 145
τοκηες 327
τολμα 301. 378
τοξευίηρα 493
Τοπαζοι 278
τοφρα 558
τραπησθε 733
τραυμα 592
τραφερην 39. 647
τρηχειαν 768
τριβοις 251. τριβομενον 251. τριψαντι 200
τριποδος 718. 723-7
Τριτογενειαν 580
τριχες 252
Τροιην 352
τρομεισαν 554
τροφον 512. 696
τροχος 136
τρυφος 130. 230
Τρωισσιν 348. 760. Τρων 683

τυπίων 139

Υ

Υαλοειδεις 277
ὑαλωπιν ιασπιν 607
ὑβριζοντες 69
ὑδασιν 260. ὑδαίος 501. ὑδωρ 160. 274
ὑδρος μελας 443
ὑλην 331. 501. ὑλης 180. 236
ὑμνοισιν 695
ὑπαντιασαι 99
ὑπεκπροφυσιν 205
ὑπεκπυρον 140
ὑπεκφευξεσθαι 346
ὑπεναντιον 117
ὑπερ μοιραν 127
ὑπερθυμος 309
ὑπερμενεσσιν 366
ὑπισχνεμαι 82
ὑπνῳ 315
ὑπονευσον 99
ὑποτρισσας 23
ὑποτρηχυν 357
ὑποτρομεοντι 385
ὑποφηλαι 47
ὑποφλοισβοιο 516. V. not.
ὑσμινην 349
ὑσγαλον 256
ὑψικομον 115
ὑψοθι 325

Φ

Φαεθοντα 90. 170
φαεσιμβροτον 77. φαεσιμβροτος 164. φαεσιμβρολῳ 129
φαος 367. 459
φαρεα 702. φαρεσιν 364
φαρμακ. 658. φαρμακα 347. 458. 582. 750
φατις 534
φιεγλασεες 216
φιερειν 435
φιερεκαρπον 241
φιερισθιος 296
φιερεσαφυλοισιν 262
φιερταιος 430. φιερτερον 199
φιυσειν απο χολον 577 561.
φνιον 115
φθιμενης 549
φθογγον 60
φιλοκιηταο 343. φιλοκιητης 387
φιλοιητος 36. 465
φλοσα 181. 471. φλοσα ικτεμπτες 271. φλοσας 176. φλοσος 183-6
φλοιος 526
φοιβητορι 383
φοιβον 392. φοιβος 354. 508
φολιδεσσιν 283
φορηα 348
φορυ 552
φρενα 477. 527. φρεσι 44. 45. 198. 625. 638
φυσετην 77
φυκι 513
φυλ 225. φυλα 573
φυλαξαι 120. φυλασσεμεναι 573
φυλλα 515
φυονται 507
φυσιος 244
φυταλιης 261
φυτων 512
φως 74. 163. φωτα 50. 84. 450 463. φωτας 472. φωτι 43. 234. φωτι 544. φωτος 297

Χ

Χαδαζιε 752
χαλαζαν 268. 591
χαλκεια 27
χαλκον 609. χαλκυ 276
χατεοντι 637
χειη de latebra ſerpentis, vox Pindarica 467
χειλεσιν 314
χειρ 316. χειρα 95. χερεσσι 623. χερσιν 368. 521

Χειρων

Χειρων 11
χευαμενος 213
χηραμοθεν 701
χητει 76
χθονα 390
χλοεραις 615. χλοεραιο 751. χλοερον 158
χολαν 577. χολον αιγον 377. χολω 463
χορευν 155. χορευς 102
χροα 280
χροιη 781. χροιῃ 470. χροιην 566. 610
χρυσαορῃ 545
χρυσεων 83. χρυσεον 92. χρυσε 690
χρυσολιβος 295. χρυσολιβῳ 293
χρυσορραπτις 15. Mercurii epitheton ob virgam ſ. caduceum.
χρυσοπειχε 288
χρυσοχιτωνα 715
χρωματ' 606
χρως 654
χωομενη 477

Ψ

ψευδοκαρηνος 250
ψευδεα 762
ψευδος 510
ψυχην 52
ψυχῃσι 275. ψυχρος 187

Ω

ωδῃ 161. ωδην 314
ωκα 186
ωκυπτιλῃ 535
ωλιλο 70
ωμηται 741
ωμηστηρος 640
ωμοισι 331. ωμοι 239
ωπασε 461. 687
ωραι 561
ωριων 489
ωρσεν 99. ωρτο 128
ωρυονται 741
ωτειληθεν 647

FINIS.

ERRATA.

P. 28. v. 181. poſt Καπνον pone comma.
36. not. l. antepenult. l. αγγελλω.
60. v. 445. pro ετελλιν, l. εμελλεν.
76. v. 598. l. παραϊσσουσι κεραυνοι.
80. v. 620. pro μιθοισι, l. μυθοισι.
Ibid. v. 631. l. δι' αμυμονος.

DISSERTATIO

DE

BABRIO.

DISSERTATIO

DE

BABRIO,

FABULARUM ÆSOPEARUM SCRIPTORE,

INSERUNTUR

FABULÆ QUÆDAM ÆSOPEÆ

NUNQUAM ANTEHAC EDITÆ,

EX CO'D. MS. BODLEIANO.

ACCEDUNT

BABRII FRAGMENTA.

LONDINI,
Apud T. PAYNE et P. ELMSLEY.
MDCCLXXVI.

DISSERTATIO DE BABRIO, &c.

IN vulgatis quas habemus ſub Æſopi nomine fabulis, obſervatum eſt à viris doctis nonnulla ſparſim inveniri melioris et quidem optimæ notæ, quæ ſi non ab ipſo Æſopo, at à ſcriptore antiquo et in primis eleganti derivata eſſe non poteſt dubitari. Horum plurima, cum metri Scazontis ſive Choliambici manifeſta ſervent veſtigia, ad Babrium [1] auctorem veri-

[1] Quis ille Babrius, quibus temporibus & locis vixerit, nondum compertum eſt. Suidas, qui ex opere ejus multa protulit, de ipſo hæc pauca notat. Βαβριας, ἡ Βαβριος. μυθες ἡσοι μυθιαμβες, εισι γαρ δια χοριαμβων [l. χωλιαμβων] εν βιβλιοις δεκα. οὗτος ἐκ των Αισωπειων μυθων μεταβαλων απο της αυτων λογοποιιας εις ἐμμετρα, ἡγεν τες χοριαμβες [l. χωλιαμβες]. Bentleius, [*Diſſert. upon Æſop.* Sect. vii.] ponit eum *in ultimâ ætate bonorum auctorum.* Quod vagum eſt, et nullo, quantum video, argumento fundatum. Si criſis illa, quam nuper propoſui [*Archæologia*, vol. III. p. 235.], de loco Apollonii in Lexico Homerico, v. Αειδε, vera ſit (ut veriſſimam credo), juvabit nonnihil ad ætatem Babrii accuratius paulo determinandam. Locus iſte ex conjecturâ noſtrâ

verisimiliter referuntur, quem constat, ex Suidâ aliisque, collectionem satis amplam fabularum Æsopearum in eo metro scripsisse. Mihi propositum est in hâc dissertatiunculâ opinionem istam de Babrio aliquatenus confirmare, præsertim ope codicis cujusdam MSti in Bibliothecâ Bodleianâ servati, qui editores Æsopi huc usque latuit [2]. Observationes etiam

in metra choliambica distribuendus est, et sic legendus,

——Ταῦτα δ' Αἰσωπος
Ὁ Σαρδήνος εἶπεν, οὗτιν' οἱ Δελφοι [Vulg. ἀδελφοι]
Ἀδοῦτα μῦθον ἁ καλως ἐδεξαντο.

Hæc Babrii esse et metrum et sensus clamant. Hunc igitur Apollonio antiquiorem tuto statuamus; Apollonium autem circa tempora Augusti floruisse, cum Cl. ejus editore, verisimillimum arbitror; aut etiam aliquanto prius.

Ætati autem Babrio sic assignatæ suffragatur Avienus, qui eum ante Phædrum collocat. *Præf. Fab. Avieni.* "Quas (fabulas scilicet Æsopi) Græcis Iambis Babrius repetens in duo volumina coartavit; Phædrus etiam partem aliquam quinque in libellos resolvit."

In hoc autem ab Avieno Suidas discedere videatur, cum alter Babrio *duo volumina*, alter *decem libros* tribuat; sed non constat Avienum *volumina* posuisse eodem sensu, quo Suidas βιβλια; et præterea numeri in Codd. Mss. non raro turbantur.

[2] Et tamen, qui postremam editionem curavit, anno 1718, Johannes Hudsonus, Bibliothecæ illius à multis

etiam nonnullas adjiciam de collectionibus fabularum Æsopearum tam editis quam ineditis, eo maxime consilio, ut spem meam eruditis approbem, multo plura operis Babriani fragmenta in lucem protrahi posse ex Codd. MSS. per varias Europæ bibliothecas putrescentibus. Quod sane egregio harum literarum incremento factum iri nemo est quin fateatur.

Primum igitur fabellas aliquot ex Codice Bodleiano describam, quæ in nullo alio Æsopi codice, quod sciam, leguntur, et quas ex Babrii Choliambis in prosam orationem conversas fuisse demonstrant, non modo "disjecti membra poetæ" passim occurrentia, sed etiam ipsius Babrii fragmenta quædam a Suidâ conservata.

à multis retro annis Protobibliothecarius fuerat. Neque id dico, ut obtrectem viro docto, industrio, et de literis, præsertim Græcis, optime merito, sed ut luculento exemplo demonstrem, quantum incommodi res literaria sustinuit, et sustinebit, ex Indicibus Manuscriptorum minus accurate confectis. Hinc enim, ut opinor, elusa est Hudsoni diligentia. Exemplar nostrum in Catal. Bibl. Bodl. n. 2906. in codice plures alios tractatus continente, describitur sub titulo mendoso, "*Apologi varii Gr.*" adeoque in Indicem sub nomine Æsopi, ut debuit, non relatum est. In Ms., tituli loco, occurrunt hæc verba, quæ scriptor fortasse posuit pro versu Iambico: Αισωπος εὑρε τοις μυθοις παραξιν βιω.

V. [3] Αἱ Δρυες καλεμεμφονλο τον Δια· ὁτι, επει κοπλομεθα, τι ἡμας μέλα των λοιπων φύλων επoιησας; ὁδε Ζευς ειπεν· ὑμεῖς αὐλαι αιτιοι της κοπης· [4] ει μη γαρ ὑμεις τα ξελλιδια εγενναλε, ουκ αν πελεκυς ὑμας εξεκοπλεν.

XXI. [5] Γαμοι τε Ἡλιε θερες εγινονλο· παντα δε τα ζωα εχαιρον επι τετῳ· ηγαλλονλο δε και Βατραχοι·

[3] Numeri Romani designant ordinem fabularum in ipso codice; in quo Alphabetice, secundum primam cujusque fabulæ literam, disponuntur. Titulis enim omnino carent. Epimythia habent plerumque, et rarius Promythia: sed ea omnia omisi. Lectorem etiam monitum volo, me errores, qui in Mss. scatent, licet manifestissimos, vix unquam correxisse; quis enim in tali scriptore emendando aut modus, aut finis?

[4] Simillima habemus apud Suidam in v. Στελεον, ex Babrio, ut ipse ait, deprompta.

Ει μη γαρ ὑμεις ξελεα παντα τικτητε,
Ουκ αν γεωργος τελεκυν εν δομοις ειχεν.

Idem in v. Στειλειος, [vel potius Στειλειον. V. Odyss. E. 236.] eandem fabulam, ut videtur, citat, ab auctore anonymo versibus hexametris redditam:

——τι γαρ σθενος εσκε σιδηρῳ,
Ὑμειων ει μη οἱ ενι ξειλειον αρηρει;

[5] Fabula hæc ex Phædri versione satis nota est, I. i. 6. Græce autem nondum prodiit, nisi inter Iambica tetrasticha *Ignatii* illius *magistri*, sive *Diaconi*, quem *Gabriam* vocant. [V. *Fabric. Bibl. Gr.* i. 396.] Scriptor ille, qui sæculo nono ineunte floruit, et Babrium, ut verisimile est, in compendium redegit, ne umbram quidem auctoris sui nobis hic conservavit

τραχοι· εἰς δε τε[ων ειπεν· ω μωροι, εις τι αγαλλεσθε; ει γαρ μονος ων ὁ Ἡλιος πασαν ὑλην αποξηραινει, ει ἡμας ὁμοιον αὐτῳ παιδα γεννησῃ, τι ε παθωμεν κακον;

XLVII. Ηριζεν ευφυει Γερανῳ [6] Ταως χρυσοπ[ερος, σκωπ[ευσα την χροιαν της Γερανε· ἡδε εφη, αλλ'

conſervavit. Codex noſter multo propius exprimit fabulæ Babrianæ concluſionem, quam Suidas pene integram dedit in v. Αυηγας, auctore non nominato:

Ει γαρ μονος νυν λιβαδα πασαν αυαινει,
Τι μη παθωμεν των κακων, ὁταν γημας
Ὁμοιον αὐτῳ παιδιογεννησῃ [f. επιγεννησῃ];

[6] Ex hâc fabulâ, ut videtur, Suidas in v. Γέρανος hæc affert:

Λιβυσσα Γερανος ὁ δε Ταως ευπληξ
Χλωρην αει βοσκοι[ο χειμα]ος ωοιην.

In verſu priore metrum manifeſto laborat; ſed quomodo curandum ſit, ex noſtro, qui ſæpius nimis brevis eſt, non patet. Nec ſuccurrit Avienus, qui eundem, quem noſter, Babrium ante oculos habuiſſe videtur, *fab.* xv.

Threïciam volucrem fertur Junonius ales
Communi ſociam continuiſſe cibo.
Namque inter varias fuerat diſcordia formas,
Magnaque de facili jurgia lite trahunt;
Quod ſibi multimodo fulgerent membra decore,
Cœruleam facerent livida terga Gruem.
Et ſimul erectæ circumdans tegmina caudæ
Sparſerat arcanum rurſus in aſtra jubar.

αλλ᾽ εγω αϛρων εἴγυς ἱπ̃αμαι και φωνω· συδε, ὡς αλεκ̃ωρ, χαμαι π̃ερυσσῃ, ουδ᾽ ανω φαινει.

LXXIV. Λεων νοσησας εκειῖο εν φαραγγι· τῃ προσφιλει δε Αλωπεκι, ἡ προσομιλει, ειπεν· ει θελεις ὑγιαναι με και ζῆν, την Ελαφον την μεγιϛην, την εις τον δρυμον οικουσαν, τοις γλυκεσι σε λογοις εξαπατησασα αγε εις εμας χειρας· επιθυμω γαρ αὐ̃ης εγκαῖων και καρδιας· ἡδε Αλωπηξ . . . . . και χαιρειν ειπουσα εφη· αγαθα σοι ηλθον μηνυσαι· οιδας ὡς ὁ βασιλευς ἡμων Λεων γειῖων εϛι σοι· νοσει δε και εϛιν εγγυς τε θνησκειν· εβελευσ̃ο ὃν ποιον των θηριων μετ᾽ αὐ̃ον βασιλευσει· εφη δε, ὁτι [7] Συς μεν εϛιν αγνωμων·

Illa, licet nullo pennarum certet honore,
His tamen inſultans vocibus uſa datur.
Quamvis innumerus plumas variaverit ordo,
Merſus humi ſemper florida terga geris.
Aſt ego deformi ſublimis in aëre pennâ
Proxima ſideribus numinibuſque feror.

[7] Habemus hic, niſi fallor, ipſiſſima Babrii verba. Hæc autem fabula verſibus etiam hexametris expoſita fuiſſe videtur, ab auctore anonymo, ut veriſimile eſt, qui citatur in n. 4. Ad hunc enim locum referrem fragmentum quod occurrit in Suida, v. Αδην.

Ουδε οἱ ϗδ᾽ αιθων αδε Παρδαλις, ἕνεκα θυμῳ
Εμπλειη.

cui etiam alteram verſiculi partem, quæ legitur in v. Παλλον, adnectendam ſuadeo, ita ut duo integri conficiantur Hexametri:

Ουδε οἱ ϗδ᾽ αιθων αδε Παρδαλις, ἕνεκα θυμῳ
Εμπλειη· το δε πολλον αγηνορα μεμφ̃ο Τιγριν.

Αρκος

Αρκος δε κωθρος, Παρδαλις δε θυμωδης,
Τιγρις αλαζων· ἡ Ελαφος αξιωσαι ἡ εξιν εις βασιλειαν,
ὁτι ὑψηλη εξι το ειδος· πολλα δε ετη ζη· το κερας
αυτης αφεσι φοβερον· και τι σοι τα πολλα λεγω;
εκυρωθης βασιλευειν· τι μοι εσαι πρωτη σοι εμφυγη;
αλλ' ευξαι μοι σπευδουσῃ, χρηζει γαρ με συμβουλου
εν πασιν· ειδε εμε της χρεος ακουσης, συμβουλευω και
σε ελθειν και προσμενειν τελειωθηι αυτω. οὑτως ειπεν
ἡ Αλωπηξ· της δε ὁ νους ετυφωθη τοις λογοις· και
ηλθεν εις το σπηλαιον μη γινωσκουσα το μελλον· ὁ
Λεων δ' εφορμησας αυτῃ εν σπουδῃ τα ωτα μονον τοις
ονυξιν εσπαραξεν· ἡδε ταχεως εσπευδεν εν ταις ὑλαις·
και ἡ μεν Αλωπηξ τας χειρας εκροθησεν, ὁτι εις μα-
την εκοπιασεν· ὁδε Λεων μεγα βρυχωμενος εξεναξεν·
λιμος γαρ αυτον ειχε και λυπη· και ικετευε την Αλω-
πεκα εκ δευτερου τι ποιησειν, και δολῳ παλιν ταυτην
αγαγειν· ἡδε ειπεν, χαλεπον και δυσκολον επιτατ-
τεις εμοι πραγμα· αλλ' ὁμως ὑπουργησω σοι· και δη
ὡς ιχνευτης κυων επηκολουθει πλεκτασα παυεργιας·
ποιμενας δε εφερωσα, ει ειδον Ελαφον ημαγμενην·
οἱδε εδειξαν εν τῃ ὑλῃ· ευρε δε αυτην καταψυχομε-
νην, και εξη αναιδως· ἡδε Ελαφος χολωθεισα και
φριξασα την χαιτην ειπεν· ω καθαρμα, αλλα ουκετι
χειρωση με· ειδε και πλησιασεις μοι ου ζησεις ετι·
αλλως αλωπεκιζε τους απειρους· αλλως ποιει βασιλεις
και ερεθιζε· ἡδε ειπεν· ἑτως ανανδρος ει και δειλη;
ουτως ἡμας τους φιλους ὑποπτευεις; ὁ μεν Λεων τε
ωτος κρατησας ημελλε συμβουλευειν, και ενολας σοι
δυναι περι της τηλικαυτης βασιλειας, ὡς αποθνησ-

κων· [8] συδε ὐδε κνησμα χειρος ἀρρωςϐ ὑπεςης. και νυν ὑπερ σε πλειον εκεινος θυμϐαι· και βασιλέα τον Λυκον θελει ποιησαι· οιμοι πονηρον δεσπότην· αλλ᾽ ελθε, και μηδεν ωϕοηθῃς. και γενϐ ὡς προϐατον· ομνυμι γαρ σοι εις τα φυλλα παντα και πηγας μηδεν κακον παθειν παρα τϐ Λεοντος· εγω δε μονη σοι δϐλευσω. [9] ἑτως απατησασα την δειλαιαν επεισε δευτερον ελθειν· επει δε εις το σπηλαιον εισηλθεν, ὁ μεν [10] Λεων δειπνον ειχε, παντα τα οσα και μυ-

ελϐς

[8] Elegantiſſimum Scazonta Scriptor noſter turbavit, Babrius, opinor, dederat:

Συδ᾽ ουδ᾽ ὑπεςης κνησμα χειρος αρρωςϐ.

In ſequentibus manifeſta ſunt formæ Iambicæ veſtigia; præſertim in illis, Οιμοι πονηρον δεσπότην! & in juramento lepidiſſimo,

Ομνυμι γαρ σοι φυλλα παντα και πηγας.

Hæc tamen—γενϐ ὡς προϐατον—monachum redolent.

[9] Hic Scriptor brevitati nimis ſtuduit. Babrii verba ſervavit Suidas in v. Αχαιΐνη.

Τοιαυτα κωτιλλϐσα την αχαιΐνην
Επεισεν ελθειν δις τον αυτον εις ἅδην.

[10] Hæc etiam integriora leguntur apud Suidam in v. Παινθοινην.

Λεων μεν αυτος ειχε δαιτα παινθοινην,
Εγκαλα λαφυσσων, μυελον οςεων πινων,
Καὶ σπλαγχνα δαπτων——

λαπτων. v. mss. Et in v. Νεβρος.

Πεινωσα κερδω, καρδιην δε νεβρειην
Λαπτει πεσϐσαν ἁρπασασα λαθραιως.

Δαπτει Verſum primum ſollicitavit Doctiſſimus Toupius, *Emend. in Suidam.* T. iii. p. 6. ſed minus recte, et

oblitus

ελως και εγκαλα καλαπινων· ηδε Αλωπηξ εισηκει ὁρωσα· καρδιαν δε εκπεσουσαν ἁρπαζει λαθραιως, τω κοπω κερδος ταυλην φαγουσα· ὁ δε Λεων ἁπανλα ερευνησας μονην καρδιαν επεζηλει· Αλωπηξ δε μηκοθεν ςαθεισα εφη· αὐτη αληθως καρδιαν ουκ ειχεν· μη ἑλι ζηλει· ὁποιαν γαρ καρδιαν αὐλη ειχεν, ἡτις δις εις οικον και χειρας λεονλος εισηλθεν [11];

oblitus ſapientiſſimæ, quam ipſe in Præfatione, T. I. tradiderat regulæ, "Suidam ſcilicet minime ſollicitandum eſſe, niſi locum inveneris, ad quem reſpexerit." Sic etiam iterum T. II. p. 65. fruſtra corrigit verſum, qui mox adducendus eſt ad Fab. xciii. n. 16. In aliis Babrii locis quæ tractat ad Suidam Vir *κριτικωτατος*, quanquam in tenebris micans, plerumque feliciter ſe expedit.

[11] Concluſio hujus fabulæ, ut mihi videtur, ſatis frigida eſt, et tamen imitatorem habuit auctorem libri per orientem celeberrimi, qui Arabice, credo, vocatur, *Calilah wa Damnah*. [Vide Græcam iſtius libri verſionem ſub titulo *Sapientiæ Indorum* a Starkio editam, p. 332.] Niſi vero Criticis iis fidendum ſit, qui librum iſtum Arabice verſum fuiſſe ferunt (ex Indico ſcilicet ſermone, in quo primum ſcriptus eſt) *trecentis ante Alexandrum M. annis*. Præf. Starkii, Sect. xi. Quod ſane non magis veriſimile exiſtimo, quam fabulas eas, quæ, Æſopicarum plane gemellæ, ſub Lokmanni nomine venditantur, Arabice prius quam Græce compoſitas exſtitiſſe.

Hinc etiam Avienus Suem *ſine corde* finxit. *Fab.* xxx.

LXXXV.

LXXXV. [12] Λυκοις και Κυσιν ην πολε εχθρα· Κυων δε Ἑλλην ἠρεθη γραψηγος Κυσιν· οὑτος προς την μαχην εβραδυνεν· οἰδε Λυκοι ηπειλεν σφοδρως· ὁδε ειπεν· οιδασε τινος χαριν βραδυνω; πρεπον εσιν αει προβυλευεσθαι· ὑμων γαρ το γενος χ ἡ χροα παντων ἐν εσιν· οἱ ἡμετεροι δε εκ πολλων τροπων εισι και τοις τοποις καυχωνται· αλλα και ἡ χροια ἁπαντων ουκ εσι μια, και ιση· [13] αλλ' οἱ μεν μελανες, οἰδε πυρροι· οἰδε λευκοι και τεφρωδεις· και πως αν δυνηθειην εις πολεμον αρχειν των ασυμφωνων και μη ὁμοια παντα εχοντων;

XCIII. [14] Μυες δυο, ὁ μεν αρουραιος ἁδε οικοσιτος, κοινον εισχον τον βιον· ὁδε οικοσιτος ηλθε πρωτος δειπνη-

[12] In hâc fabulâ fortaſſe locum habuerunt, quæ affert Suidas in v. Φρηρα, auctore non nominato.

Οἱ σφας εκοσμεν, και διειλον εις Φρηρας,
Λοχυς τε και Φαλαγγας, ὡσπερ ανθρωπους.

[13] Ipſa Babrii verba ſunt ap. Suidam, v. Διαργεμοι.

Αλλ' οἱ μεν ὑμων [f. ἡμων] μελανες, οἰδε τεφρωδεις,
Ἑτεροι δε ξανθοι και διαργεμοι γηθη.

[14] Ex initio hujus fabulæ citantur tres verſus hexametri, ut Babrii, à Suida in v. Εταιρειη.

Θενλο μετ' αλληλοισιν ἑταιρειην μυες δοιω,
Ου καθομαι ζωοντες· ὁ μεν καλα νειον ερημην
Ετρεφεθ'· ὁς δε δομοισιν εν αφνειων τρεφετ' ανδρων.

Qui ſi revera Babrii ſunt, dicendum eſt eum hanc fabulam, diverſo carminis genere, bis expreſſiſſe: nam præter verſus integros Choliambicos, quos ſervavit Suidas, multorum fragmenta indubia ſuppeditat

δειπνησων επι της αρυρας ετι ανθεσης· τρωγων δε σιλον και ριζας συν τοις βολοις ειπεν. Μυρμηκος ζης βιον ταλαιπωρε· εμοι δε πολλα ενεςιν αγαθα· το κερας οικω της αμαλθειας ὡς προς σε· εαν ελθῃς μετ' εμε ὡς θελεις ασωλευσῃ. απηγε πεισας τον μυν εν τῳ οικῳ· εδειξε δε αὐλον σιτον και αλευρα και [15] οσπρια και συκα και μελι και φοινικας· οὑτος δε ετερφθη και διεχυθη· ὁδε ηχαγε και τυρον εκ κανισχιε συρων· ηνοιξε τις την θυραν· οἱδε εφυγον εις ςενην τρωγλην· ετζυριζον δε ὑπ' αλληλων ςενεμενοι· ὡς δε παλιν ηλθεν εκκυψαι και μικραν ιχαδα συραι, [16] ἑτερος ηλθεν αλλο τι αραι·

ὁδ' ηγε

peditat codex noſter. Hujuſmodi ſunt illa non procul ab initio,

Ὁδ' οικοσιλος τρωτος ηλθε δειπνησων—

Et,

Μυρμηκος, ειπε, ζης βιον ταλαιπωρε—

Et alia multa per totam fabulam.

Cum autem Suidas nuſquam alias, quantum video, verſus hexametros ex Babrio citet, eum in hoc loco memoriâ lapſum crediderim, et verſus hos Anonymo illi tribuendos eſſe, cujus Μυθες, vel Μυθικα, non raro citare ſolet. [V. ſupra n. 4. & 7.] Hic vero, neque ipſe ſpernendus auctor, poſt Babrium, opinor, ſcripſit, et fabularum ejus (nonnullarum ſaltem) *Paraphraſin*, verſibus partim Hexametris partim Elegiacis, confecit.

[15] Suidas in v. Σωρακης hæc habet, ex Babrio,

Πεδ' οσπριων ην σωρος, η πιθος συκων,
Σταμνοι τε μελιτος σωρακοι τε Φοινικων—

quæ huc veriſimiliter referenda ſunt.

[16] Elegantius ipſe Babrius ap. Suidam in v.

αραι· οἰδε ενδον εκρυπ[ονλο· ὁδε ἀρχαιος μυς καιπερ τοσαυ[α πεινων ειπε· χαιρε και πλε[ει και τρυφα, εχων τα παν[α με[α κινδυνων· [17] εγω δε βο[ανας και ριζας τρωγων αφοβως και λι[ως ζησω.

Aliæ ſunt in eodem codice fabulæ, quæ, licet Suidæ teſtimonio deſtituantur, originem ſuam ex Babrii choliambis per ſeipſas ſatis produnt. Ejuſmodi ſunt ſequentes.

XLIV. Ζευς εν πιθῳ [18] ταγαθα παν[α συγκλεισας | αφηκε παρα ανθρωπῳ τινι· ὁδε λιχνος ανθρωπος,

Καμειραιαι ισχας·

Μικρον δ' επισχων, ευτ' εσωθεν εκκυψας
Ψαυειν εμελλεν ισχαδος Καμειραιας—

[17] Choliambi duo, qui Babrio fabulam clauſerunt, exſtant ap. Suidam in v. Κριμνον·

Εγωδε λι[ης ουκ αφεξομαι βωλε,
Ὑφ ἣν τα κριμνα μη φοβεμενος τρωγω.

[18] Scripſerat forte Babrius,

Εν αμφορει Ζευς τ' αγαθα παν[α συγκλεισας—

Quæ ſequuntur verſum integrum faciunt,

Αφηκε παρ' ανθρωπῳ τιν· ὁδε λιχνος ανθρωπος—

ſi modo Babrium Anapæſtum in quintâ ſede admiſiſſe credamus; quod non incredibile eſt, cum Spondeum in iſta ſede alibi reperiamus. V. Suidam in v. Εκαζο[ε.

Ετιλλεν ὡς εὑρισκε λευκανθιζουσας—

Hujuſmodi autem Choliambus (ut id obiter moneam) ab Ananiâ, Iambographo vetere, frequentabatur, et ισχιορρωγικος dicebatur, i. e. *elumbis*, vel, ſi fas, *lumbifractus*. Ita Auctor Anonymus *de Metris*. Mſ. *Harl.* 5635. Το παλαιον Ιαμβικον διαιρε[αι εις το κωμικον,

ανθρωπος, ειδεναι θελων τι εςιν εν αυλῳ, το πωμα εκινησε· παυλα δε επέλασθησαν προς τυς θεους.

L. Θεοι παυλες [19] εγημαν ἡν ἑκαςος ειληφεν εν κληρῳ· Πολεμος παρην εχαλῳ κληρῳ. Ὕβριν δε μονην καλελαβεν· ταυλης περισσως ερασθεις εγημεν· επακολουθει δε αὐλῃ παυλαχου βαδιζουσῃ.

LVI. Ἱππον τον ἑαυλου γραλιωλης, ἑως μεν καιρος του πολεμου ην, εκριθιζεν, εχων συνεργον εν ταις αναγκαις· ὁτε δε ὁ πολεμος καλεπαυσεν, εις δουλειας τινας και φορλους βαρεις ὁ Ἱππος ὑπουργει, αχυρῳ μονῳ τρεφομενος. ὡς δε παλιν πολεμος ηκουσθη, και

κωμικον, τραγικον, σαλυρικον, το Ἱππωνακλειον το και χωλον, το του Ανανιε το και ισχυορρωγικον [l. ΙΣΧΙΟΡΡΩΓΙΚΟΝ].——Τουδε Ανανιε proprium eſt το απο του τελαρλε ποδος μεχρι τελες πεντε συλλαβας εχειν και ταυλας μακρας· διο και ισχυορρωγικον [l. ΙΣΧΙΟΡΡΩΓΙΚΟΣ] ὁ στιχος ουτος λεγεται, δια το μη καλα το τελος πασχειν την χωλευσιν, ὡς ὁ τε Ἱππωνακλος, αλλ' ανωλερω απο της τελαρλης χωρας. Quod ſane notandum eſt, utpote alias non temere legendum.

[19] Horum nonnulla in metra Choliambica facillime reſtituantur;

——Θεοι παυλες
Εγημαν, ἡν ειληφ' ἑκαςος εν κληρῳ·—

et mox,

Αυλῃ δ' ακολυθει παυλαχῳ βαδιζυσῃ.

Neſcio autem an hæc fabula ſimilis ſit illi, quam ex libro xx *Theopompi Philippicorum* memorat Theo, *Progymnaſm.* p. 12. Ed. Baſil. 1541. ὁ τε Πολεμε και της Ὕβρεως [μυθος], ὁν ὁ Φιλιππος διεξερχεται προς τυς αυλο φοιλορας των Χαλκιδεων.

ἡ σαλπιγξ

ἡ σαλπιγξ εφωνει, τον Ἱππον χαλινωσας ὁ δεσποτης και αὐτος καθοπλισθεις επεβη.

Ὁ δε συνεχως καθεπιπτε μηδεν ισχυων. [20] εφη δε τῳ δεσποτῃ απελθε μετα των πεζων των ὁπλιτων αρτι συ γαρ αφ' ἱππου εις ονον με μετεποιησας, και πως παλιν εξ ονου ἱππον θελεις εχειν;

LXXVI. Λεων τις εβασιλευεν ουχι θυμωδης, ουδε ωμος, ουδε βιαιος, αλλα πραος και δικαιος ὡσπερ ανθρωπος [21]· επι δε της αὐτου βασιλειας συναθροισμος εγενετο παντων των ζωων δικην δικας και λαβειν προς αλληλα· ὁ λυκος μεν προβατῳ, παρδαλις δε αιγαγρῳ· ελαφῳ δε τιγρις, κυων δε λαγωῳ·

[20] Præter hunc verſum, qui illæſus ſervatus eſt, concluſio hujus fabulæ in duo Choliambos non male diſtribuatur:

Συ γαρ εις ονον με μετεποιησας εξ ἱππου,
Και πως παλιν εχειν εξ ονου θελεις ἱππον;

[21] Si pauca ſuppleas, habebis tres integros verſus——

Λεων τις εβασιλευεν, ουχι θυμωδης,
Ουδ' ωμος, ουδε βιαιος, αλλ' [ακοργητος]
Πραος [τε] και δικαιος, ὡσπερ ανθρωπος——

et etiam quartum——

Δικας τε δουναι και λαβειν προς αλληλα.

Concluſionem autem hujus fabulæ non a Babrio, ſed ab alienâ et inficetâ manu profectam ſuſpicor. Exordium non multum abludit ab illis quæ leguntur in Phædro, l. iv. 12. ſed ibi etiam finis deeſt. Phædri fabulam integriorem habuiſſe videntur auctores *Fabularum antiquarum*, quas Nilantius edidit. V. Fab. A. xlix. R. xxxvii. Neque vero illi concluſionem, ut arbitror, veram dederunt.

ὁ πλωξ

ὁ πλωξ δε εφη· ηυχομην ιδειν την ἡμεραν ταυτην, ἱνα τοις βιαιοις φοβερα τα εὐελπη φανωσιν.

XCIV. Ναυν ποτε μετα των ανδρων βυθισθεισαν ιδων τις, αδικως ελεγε τες θεως κρινειν· δι' ἑνα γαρ ασεβη συναπωλοντο και αναιτιοι· ταυτα αυτε λεγοντος, μυρμηκων πολλων σιτων εν τω τοπω εν ᾧ ετυχεν ἱσαμενος, συνεβη ὑφ' ἑνος δηχθηναι τυτον. ὁ δε ὑφ' ἑνος δηχθεις συνεπαιτησε τους παντας. Ἑρμης δε επισας [22] αυτω και τη ραβδω παιων ειπεν· ειτα ουκ ανεχεις συ τους θεους δικαζας ειναι, θνητος ει συ των μυρμηκων;

XCVII. Ὁδοιπορων τις εν ερημω εὑρε γυναικα μονην καθηφη εξωσαν· και φησιν αυτη, τις ει; ἡδε εφη, Αληθεια· και δια ποιαν αιτιαν

την πολιν αφεισα την ερημιαν οικεις;

ἡδε ειπεν, ὁτι τοις παλαι καιροις παρ' ολιγοις ην το ψευδος, νυν δε εις παντας ανθρωπους εστιν, εαν τι ακουειν και λεγειν θελεις.

CIV. Ὁ Ζευς τας των ανθρωπων αμαρτιας εν οστρακοις τον Ἑρμην ωρισε γραφειν, και εις κιβωτιον αποτιθεναι πλησιον αυτε,

ὁπως ἑκαστου τας δικας αναπραισση·

συγκεχυμενων δε των οστρακων επ' αλληλοις,

το μεν βραδιον το δε ταχιον εμπιπτει

εις τας του Διος χειρας, ειποτε καλως κρινοιτο.

[22] Babrium ſcripſiſſe conjicio—

Ἑρμης δ' επισας, ειπε, τη ραβδω παιων·—

Quæ quidem elegantiſſima ſunt, et Mythographiæ genus exquiſitiſſimum redolent.

Atque

Atque hæ quidem omnes, quas hic protuli, fabulæ in vulgatis Æsopi codicibus desiderantur. Multo plures sunt in codice Bodleiano, quæ cum editis in summâ rerum convenire dicantur, eædem tamen verba quædam poetica, phrases elegantiores, et etiam versus integros ex Babrio, ut videtur, derivatos conservant, quos in aliis exemplaribus frustra quæras. Speciminis loco paucas subjiciam.

I. ——V. Edit. Oxon. 1718. Fab. 138.

[23] Αἰσωπὸς τροφην νηπιῳ και κλαιονϛι ηπειλησε γραυς ει μη ησυχασαι τῳ Λυκῳ ριψαι· ὁ δε Λυκος την γραυν αληθευειν νομισας

εκαρϛερησε μεχρις ἑσπερας πεινων,

μηδεν λαβων· εις δε την συνοικον ελθων ηρωτα, πως ουδεν αρας ηλθεν ὡς αει· ὁ δε ειπεν, πως γαρ τις πιϛευσει γυναικι;

XLVI.——V. Edit. Oxon. Fab. 140.

Ἡμιονος εκ κριθης παχεια γενομενη [24] ἐρεχε σκιρϛωσα και ελεγεν, ἱππος ϛι μοι μητηρ. εγω δε ουδεν

[23] Observandum est hanc fabulam, quæ in Codice Bodleiano prima est, eundem locum obtinere inter illas, quas Avienus, ut ipse ait, "elegis explicare conatus est." An etiam prima fuerit in opere Babriano non ausim affirmare. In illo, aliquâ saltem parte, positam fuisse testantur, non modo versus integer in medio, sed etiam quæ in initio et fine leguntur, à formâ Choliambicâ parum recedentia.

[24] Quanquam codex noster verba Babriana non raro servet, quæ in aliis desiderantur, interdum tamen

εδεν αὐλης εις τον δρομον ελατ]ω· ὁτε δε επαυσε τω δρομω εσκυθρωπασεν·

ενου γαρ ευθυς πα]ρος ὁ' ανεμνησθη.

LVIII.——V. Edit. Oxon. Fab. 188.

[25] Ιρις, ὁ των θεων αγ]ελος, πασι πε]εινοις εκηρυξεν, ει τις ὑμων κρειτ]ων εις καλλος φανη, ουτος π]ηνων πα]ων βασιλευσει ὑπο τ῾ Διος. επισυνηγ-μενων δε πα]ων ορνεων εις την της Στυγος κρηνην και απολουομενων, Κολοιος ὑιος κορωνης γερων, πα]ων ορνεων τα π]ερα προς εαυ]ον αρμοσαμενος, ηλθεν αε]ω κρεισσων· ὁ Ζευς δε το καλλος θαμ]ηθεις

tamen ea mutat vel omittit, quæ alii ſervaverunt. Ita in hoc loco ταχεια γενομενη pro Babriano ταχυνθεισα (quod in vulgatis legitur) poſitum credam. Fabulam enim hanc apud Babrium ſic incepiſſe ſuſpicor:

Ημιονος εκ κριθης ετρεχε ταχυνθεισα,
Σκιρ]ωσα τ᾽ ελεγεν, ἱππος εξι μοι μ]ηρ.—

Optime autem Codex noſter Mulam de *Matre equâ* gloriari facit, cum eadem in vulgatis de *patre*, hic *equo* mox *aſino*, loquens inducitur.

[25] Hæc Fabula ab editis valde differt. Ex Babrio deſumptam eſſe probant fragmenta nonnulla Choliamborum,

——ηλθεν αε]ω κρεισσων,

et,

——κολοιος ων διεγνωσθη:

ſed etiam clarius poetica illa, Ιρις, et της Στυγος κρηνην, et Κολοιος, ὑιος Κορωνης, γερων, et Χελιδων Αθηναια. Elegantias haſce noſter, niſi in exemplari ſuo reperiiſſet, nunquam ipſe tentâſſet.

την νικην τῳ πορεχειν εμελλεν, ει μη Χελιδων Αθηναια τυφον ηλεγξε, το πτερον αυτε εκπασασα· το αυτο δε και των λοιπων ορνεων ποιησαντων, διεγνωσθη κολοιος ων.

LXXX.——V. Edit. Oxon. Fab. 139.

[26] Λυκος διηρχετο εξωθεν τειχους, ενθα Αρνος παρακυψας υβριζε πολλα τον Λυκον· κἀκεινος οδυνας τριζων ειπεν, ὁ τοπος με λοιδορει, συ μη καυχω.

CXXXI.——V. Edit. Oxon. Fab. 159.

Στικτη ποτε Παρδαλις [27] εκαυχατο φορειν ἁπαντων ζωων ποικιλωτεραν δερριν· προς ην αλωπηξ ειπεν· εγω σε της δορας κρειττονα και ποικιλωτεραν γνωμην εχω.

[26] In edit. Accurſianâ hæc fabula eſt de *Hædo*; in Editt. Steph. et Nevelet. de *Agno*, ut in codice noſtro. Et ita Babrium ipſum dediſſe probant primi duo ex ejus fabulâ verſus, quos Suidas protulit in v. Τριγχος. Tertium etiam, niſi fallor, idem ſervavit in v. Πριων. Ita ut, codicis noſtri ope, fabula integra non incommode ſic ſiſtatur:

Λυκος παρηει τριγχον, ενθεν εκκυψας
Αρνειος αὐλον ελεγε πολλα βλασφημως·
Κἀκεινος ειπε, τας σιαγονας πριων,
Ὡταν, ὁ τοπος με λοιδορει· συ μη καυχω.

[27] Hæc omnia levi negotio in metra Choliambica reſtituantur:

Στικτη ποτε Παρδαλις Φορειν εκαυχατο
Ζωων ἁπαντων ποικιλωτεραν δερριν.
Προς ἣν Αλωπηξ ειπεν· Αλλ' εγω σε της
Δορας εχωγε ποικιλωτεραν γνωμην.

CXXXV. —— V. Edit. Oxon. Fab. 241.

Γρηΐδια μελισσαι, κηρίων μοῦνης, [28]
ἀνῆλθεν εἰς θεοὺς οἶκτος φερούσαι τῷ Διὶ μελι μηπω
καπνισθεν· ὁ Ζευς δε τω δωρῳ ετέρφθη και ὑπεσχέτο
δουναι γερας ὁ αν αἰτησηται· ἡ δε εἰπεν, δος μοι κατ-
ηρον, ἱνα, ει τις ἀνθρωπων το ἐμον ἐργον πλησιαζῃ
ἀραι, ἀναιρῳ τουτον. ἀρεσθη ὁ Ζευς τῃ αἰτησει·
ἠγαπα γαρ τους ἀνθρωπους· ὁμως
και μη θελων ἐδωκεν· εἰπε γαρ δωσειν·
τοιουτον δε ἐδωκεν, ὡς αὐτην ἀποθνῃξειν ἁμα τῳ
πληξαι· ζωῃ δε αὐτης ἐστι τετρημενης το κέντρον.

Ex his, opinor, satis manifestum est, collectionis Bodleianæ auctorem (quisquis fuerit & quocunque tempore vixerit [29]) Babrii librum (fortasse integrum) ante oculos habuisse, et ex illo fabellas plurimas sibi descripsisse, quæ in aliis collectionibus aut non omnino, aut

[28] Suavissimus versus elegantem Babrii manum certissime testatur. Utinam noster auctorem suum exscribere, potius quam mutilare perrexisset!

[29] In tegmine interiori Codicis Bodl. notatur annus mundi ϛϡκϑ. 6929. i. e. Christi 1421. Sed codicem illum ex alio transcriptum fuisse certissimum est, ita ut hæc nota ad auctoris ætatem definiendam parum prosit. Johannes Tzetzes, qui in medio sæculi duodecimi floruit, Babrium ipsum, ut videtur, versavit; neque sane aliquid obstat, quo minus Auctorem nostrum in eodem sæculo vixisse credamus.

ſaltem diverſe, leguntur. Caſune, an ex induſtriâ, tot Babrii fragmenta proſæ ſuæ immiſcuerit, non liquet. Mihi profecto verisimilius videtur hoc feſtinationi et inſcitiæ tribui debere, cum non in promptu eſſet verborum copia, quibus ſenſus Babriani ſermone pedeſtri exprimerentur; nam ſcriptorem noſtrum elegantiæ ullatenus ſtuduiſſe ut credam, prohibent complures fabulæ, ſtylo miſero et jejuno exaratæ, in quibus ne minimam nitoris Babriani ſcintillam elucere ſivit; prohibent etiam locutiones multæ abſurdæ & barbaræ, quas ex ſuo penu per totum opus imperitiſſime diſperſit.

Atque hæc hactenus de codice Bodleiano. De aliis Æſopi codicibus pauca dicturo in primis notandum eſt, fabulas omnes, quæ ſub ejus nomine typis vulgatæ ſunt, ex tribus potiſſimum exemplaribus manuſcriptis deſumpta eſſe; nam quinque Codd. Palatini, quos Neveletus adhibuit, cum inter ſe raro et parum diſcrepent, pro uno reputandi ſunt. Fabulas priores 144. (ut in Edit. Oxon. ordinantur) primus ex MS. edidit Bonus Accurſius Piſanus, Mediolani, circa annum MCCCCLXXIX [30], cum

[30] Edit. Mediolanenſis revera continet fabulas 147, ſed inter eas, poſt fab. 73, neſcio quo caſu, inſe-

cum vitâ Æſopi a Planude ſcriptâ; unde, opinor, collectio illa a nonnullis κατ' ἐξοχὴν *Planudea* appellata eſt; quo jure infra quæram [31]. Editio Accurſiana ab Aldo, et aliis, ſæpius

inſeruntur tria Ignatii Diaconi tetraſticha, quæ ſcilicet in Edit. Oxon. leguntur N. 355, 6, & 7.

Editionem autem hanc, licet annus impreſſionis non notetur, etiam ante MCCCCLXXIX prodiiſſe credibile eſt, cum in eo anno Hubertinus Creſcentinas ad Bonum Accurſium ſcribens eundem laudet, quod, "non modo Latinos, verum etiam et Græcos codices, diligenter impreſſos, in medium" obtulerit. Comment. in Epiſt. Ciceron. Vicent. MCCCCLXXIX. *Biblioth. Smith. App.* p. cxci.

[31] Primus, quod ſciam, Neveletus fabulas has Æſopi *a Maximo Planude, ut et vitam ejus, ſcriptas* ſe exiſtimare prodidit. *Præf. ad Fab.* Eandem opinionem videtur amplecti Bentleius, *Diſſert. upon Æſop.* Sect. viii. Et profecto ſi Vitæ Æſopi, a Planude certiſſimè ſcriptæ, eædem fabulæ ſemper ſubjunctæ invenirentur, opinio iſta veriſimilitudine non careret. Sed res, opinor, longe aliter ſe habet. Vita Æſopi, cum nomine Planudis, ſæpiſſime MS. occurrit ſine ullis fabulis. Occurrit etiam præfixa collectionibus fabularum, quæ ab illâ, quam Accurſius exſcripſit, multum diſcrepant. Ita fuiſſe credo in MS. Stephaniano. Ita certe eſt in MS. Laudiano *Bibl. Bodl.* n. 699, ubi Vitam Æſopi a Planude ſcriptam ſequuntur fabulæ, plures quidem ex Accurſianis (quanquam diverſo ordine), ſed etiam multæ ex Neveletianis. Quare nullam ido-

ſæpius repetita eſt, cum nullis aut ſaltem leviſſimis mutationibus, donec anno MDXLVI Robertus Stephanus *Æſopi vitam et fabulas plures et emendatiores*, ut ipſe ait, *ex vetuſtiſſimo codice Bibliothecæ Regiæ*, typis impreſſit. Et quidem Stephanum in editione ſuâ ſecutum fuiſſe codicem manuſcriptum (quam vetuſtum et emendatum ipſe viderit) ſuadet in primis ordo fabularum, a prioribus editionibus omnino diſcrepans, tum etiam novæ fabulæ, circiter viginti, non omnes ſimul adjectæ, ſed ſparſim diverſis in locis inſertæ, prout illas in MS. ipſum reperiiſſe credibile eſt. Anno denique MDCX Iſaacus Nicolaus Neveletus, *Mythologiæ Æſopicæ* corpus quoddam molitus, fabulas priores 144, ut ex editione Accurſianâ propagatæ fuerant, repræſentavit, fabulas autem ex MSS. Palatinis addidit circiter 136, ut

neam rationem video, quâ adducamur ad credendum fabulas eas, quas Accurſius vulgavit, a Maximo Planude ſcriptas fuiſſe.

Alia eſt doctiſſimi Bentleii in eâdem Diſſertatione hypotheſis, quam ſine ampliore probatione admittere nolim, nempe collectionem hanc Accurſianam Neveletianâ recentiorem eſſe. Neutram ab Æſopo ipſo conditam libens conceſſerim; ſed quæ ex illis recentior, quæ vetuſtior, fruſtra quæri exiſtimo, cum in utrâque complures fabulæ diverſis auctoribus et temporibus, ut veriſimile eſt, conſarcinatæ legantur.

in

in Præfatione dicitur, ſed computo non plane expedito, cum in ipſo libro numerentur fabulæ 148, ſub titulo *Fabularum nunquam hactenus editarum*, a paginâ ſcilicet 212 ad 321. Editionem autem Stephanianam aut neſciviſſe aut neglexiſſe videtur Neveletus, cum tamen in illâ nonnullæ exſtent fabulæ, quæ in ejus collectione deſiderantur, nonnullæ autem elegantius, et auctorem Babrium magis referentes, exprimantur [32].

Cum

[32] Inter fabulas, quæ in editione Stephanianâ habentur, in Neveletianâ deſunt, eſt illa *de Sole & Boreâ*, (Edit. Oxon. Fab. 307.) quam etiam in Babrii collectione locum habuiſſe teſtatur fragmentum inſigne a Suidâ conſervatum in v. Σισυρα.

Βορεῃ λεγουσιν Ηλιῳ τε τοιαυτην
Εριν γενεσθαι, ποτερος ανδρος αγροικου
Ὁδοιπορησηος την ΣΙΣΥΡΝΑΝ ενδυσει.

[Ita pro σισυραν veriſſime emendavit Vir doctiſſimus *Emend. in Suidam.* T. iii. 132.]

Sequentes etiam duas in Edit. Oxon. fabulas, 308 & 309. a Stephano itidem ſumpſiſſe poterat Neveletus. Plures ſunt, in quibus codex Stephani phraſes Babrianas propius ſequitur, quam ille quem Neveletus exſcripſit. Exemplum dabit fabula collectionis Neveletianæ prima (Edit. Oxon. 145.) quæ apud Stephanum ſic incipit, p. 41. Αλεκτορες δυο δι' ορνεις εμαχοντο, ὡς λεγουσι θυμον εχειν οιον ανθρωπων.——Horum gemina ex Babrio protulit Suidas in v. Τανανγραιοι.

Cum igitur hi tres MSS. (unde, ut dixi, fabulæ Æſopi hactenus editæ fere omnes depromptæ ſunt) ita inter ſe differant, ut fabularum Neveletianarum nulla in codice Accurſiano inventa ſit, neque rurſus ulla Accurſianarum in Neveletiano [33]; Stephani autem codex Accurſianas omnes diverſo ordine diſpoſitas, Neveletianas paucas iis intermixtas complexus ſit: cumque iidem MSS. ita inter ſe conveniant, ut unuſquiſque eorum complures fabulas ex eodem Babrio aperte derivatas oſtendat: cum denique codex Bodleianus, cujus ſupra notitiam dedi, fabulas multas ex Babrio certiſſime ſumptas contineat, quæ in tribus illis MSS. non comparent, alias

Αλεκτορισκων ην μαχη Τανανγραιων,
Οἷς φασιν ειναι θυμον ὡσπερ ανθρωποις.

Vide etiam Edit. Oxon. fab. 174. 253.—Ed. Steph. p. 54. 85.

[33] Sic clare Neveletus in Præf. "*Ex MSS. illis quos habui ne unicus quidem vulgatas jam habuit Æſopi fabulas*, quas a Planude, ut Æſopi vita eſt, ſcriptas exiſtimo." De hoc egi in n. 31. Alterum autem plane ſingulare eſt, cum in tot aliis MSS. fabulæ Accurſianæ et Neveletianæ ſibi invicem confuſæ reperiantur. Equidem prope eſt ut credam, *duo* Babrii *volumina*, ab Avieno memorata, [V. ſupra n. 1.] caſu quodam olim diſtracta, hoc uni, illud autem alteri harum collectionum originem dediſſe.

autem

autem plures, quas cum illis communes habet, ita plerumque repræſentet, ut manifeſtiora parentis Babrii prodant indicia: mihi ſane hæc cogitanti veriſimile videtur, collectiones omnes, quas hodie tenemus, fabularum Æſopearum ab opere Babriano originem ſuam duxiſſe, differentias autem earum ſcriptorum multitudini imputandas eſſe, qui diverſis temporibus, et locis, et ingeniis, et ſtudiis, metrorum elegantiſſimorum partes varias, pro libitu ſuo quiſque, in proſam traducendas ſumpſerunt. Rem autem ſic factam concipio. Æſopum ipſum fabulas ſolutâ oratione ſcriptas reliquiſſe cur dubitemus non video [34].

Harum

[34] Dolendum eſt magnum Bentleium Diſſertationem ſuam de Æſopo eo modo quo illam de Phalaride non retractaviſſe. Multa quæ hodie obſcura ſunt in hâc materiâ ſine dubio illuſtria feciſſet ſingularis ea, quâ in hiſce literis pollebat, eruditio et ſagacitas. Sed ille, adverſarios Diſſertatione ſecundâ Phalarideâ, velut fulmine, proſtraviſſe contentus, a pugnâ impari indignabundus receſſit. Nonnulla igitur in Diſſertatione Æſopeâ reliquit vir maximus, quæ, ſi ſecundas curas adhibuiſſet, niſi fallor, mutaviſſet. Tale eſt argumentum illud, quo probaturus eſt Æſopi fabulas, tempore Socratis, ſcriptas non exſtitiſſe, quia ſcilicet Socrates, qui aliquas ex illis metricè expreſſit, " non ait, *ſe uſum fuiſſe libro fabularum*; ſed, *Scripſi*, inquit, *ὧν ἠπιςάμην, quas noveram, et primas in memoriam revocare*

Harum nonnullas etiam hodie, quoad materiam, ſupereſſe ex veterum teſtimoniis ſatis conſtat. Neque tamen vero eſt abſimile fabulas ejus, quotquot fuerint, ex aliorum inventis numero non parum auctas fuiſſe, antequam eas (quæcunque ſcilicet ſub Æſopi nomine ferebantur) Choliambis ſuis expolivit Babrius; quem et ipſum aliquas addidiſſe non injuriâ ſuſpicemur [35]. Ex

care potui." Verba Socratis ſunt ap. Platon. in Phædone: ἐς προχειρες ειχον και ηπισαμην μυθες τε Αισωπε, τεθων εποιησα, οἰς πρωτοις ενετυχον. Sed nemo certe concluſerit, librum Æſopi fabulas continentem nuſquam exſtitiſſe, ex eo quod Socrates, in carcere poſitus et libris omnibus, ut veriſimile eſt, deſtitutus, cum fabulas unam et alteram (αφοσιωσεως χαριν, ut ipſe ait,) metris claudere inſtituiſſet, ex memoriâ eas et non ex libro hauſerit.

[35] Inter opera Rhetorica Demetrii Phalerei numerantur a *Laertio*. V. 79. δημηγοριων τε και τροσθειων, αλλας μην και ΛΟΓΩΝ ΑΙΣΩΠΕΙΩΝ συναγωγας. Poſt eum Nicoſtratus, circa tempora Antoninorum, μυθες Αισωπειες feciſſe memoratur. *Hermogenes*, τερι Ιδεων. B. de Nicoſtrato, ὃς γε και ΜΥΘΟΥΣ αὐτος πολλες επλασεν, ουκ ΑΙΣΩΠΕΙΟΥΣ μονον, αλλ' οἰες εἰναι τως και δραματικες. Sed Hic Babrio ſerior; ut et Aphthonius, cujus fabulæ quadraginta hodie leguntur. Utrumque tamen, Demetrium et Nicoſtratum, (ut de Aphthonio manifeſtum eſt) Mythographiam eatenus tantum excoluiſſe ſuſpicor, quatenus Rhetoricæ inſervire cenſetur.

illo

illo tempore credibile eſt proſaicam fabularum Æſopearum collectionem negligi cœpiſſe, et ſenſim prorſus evanuiſſe [36], cum eaſdem fabulas,

[36] Babrium certe noſtrum, vice Æſopi, citat Julianus Imp. et ita familiariter, ac ſi Choliambi ejus ab omnibus tererentur. *Epiſt.* LIX. Τον μυθον ακηκοας·

Γαλη ποθ' ανδρος ευπρεπες ερασθεισα·
τα δε αλλα εκ τε βιβλιε μανθανε.

V. Fab. 169. Edit. Oxon. cujus alterum etiam verſum, et paullo plus, conſervavit Suidas, in v. Βαθυζωϊος.

——τονδε της Βαθυζωϊε
Καλαβασα κοιλη [l. κοιλης] επεδιωκεν ἡ νυμφη.

Tzetzes nonnunquam accuratius diſtinguit, fabulam Æſopo, metra Babrio tribuens, ut in Chil. xiii. 494.

Τοις μυθοις τοις Αισωπε τε και ςιχοις τε Βαβριε,
Λεων καθευδων πλατεϊαι. κ. τ. λ. V. fab. 219.

Nonnunquam Babrium ſolum citat, ut in Chil. xiii. 264.

Ακεσον και Βαβριε δε τινων χωλων Ιαμβων·
Γαλλοις αγυρταις κ. τ. λ. V. fab. 242.

Sæpius autem ſub Æſopi nomine exponit fabulas, quas ex Babrio illum hauſiſſe veriſimile eſt. Vide Chil. iv. 938. 945.—vii. 82.—viii. 501.—ix. 166.—x. 178. et confer, ſi tanti eſt, fab. 169.—88.—288.—188.—133.—205.

In Chil. viii. 844. Æſopi fabulam citat, quæ in vulgatis non comparet, ſed legitur, paullo tamen diverſe in Cod. Bodl. n. LXVII.

Κυων

fabulas, et fortaſſe plures, parare facile eſſet, ſtylo jucundo et eleganti ornatas, metroque concinnatas aptiſſimo; quod ſane non minus propriè *Mythicum*, quam aliud *Heroicum*, aliud *Elegiacum*, appellare licet. Tandem ſequioribus ſæculis, cum non modo numerorum metricorum ſuavitas, ſed etiam omnis orationis elegantia neglecta jaceret et ignota, cœperunt homines male feriati Babrii fabulas in proſam reducere, non eam in quâ ab Æſopo et aliis olim ſcriptæ ſunt (quod minus plorandum eſſet), ſed qualem ipſi pro barbarie ſuâ excudere potuerunt. Atque hinc, opinor, accidit, ut fabularum Æſopi, quæ a veteribus memorantur, aliæ in libris hodiernis deſide-

Κυων Λαγωον διωξας εκραλησεν· και ποτε μεν εδακνε, ποτε δε σαινων προσεχαιρε και ηφιη· και ὁ Λαγωος ειπεν· ει μεν φιλος ει, τι δακνεις; ει δε εχθρος, τι σαινεις μην;

Suidas, qui Babrii teſtimonio, ut vidimus, toties utitur, Æſopum, ſi Indicibus Kuſterianis fidendum eſt, nunquam citat. Et ſimiliter Etymologus M. Æſopum nunquam advocat, Babrium bis. Alium ex ſcriptoribus antiquis, qui aut Babrium nominatim citavit, aut verba ejus indubia produxit, non novi. Tantum in *Bibliothecâ Coiſliniânâ*, p. 574. in recenſione Cod. CCCLXXI. qui *S. Maximi opera quædam Gr.* continere dicitur, *ab editis diſcrepantia*, inter auctores, ex quibus loca afferuntur in Cap. 6. nomen Βαβριυ invenio. Eum igitur, ſiquis ibi exſtet, Babrii noſtri locum, velim eruditus aliquis Pariſienſis in lucem aliquando vindicet.

rentur,

rentur, aliæ mutatæ legantur. Scriptores enim noſtri eas ſolum fabulas quas libuit, et ut libuit, verterunt. Quanquam haud incredibile eſt ipſum Babrium nonnulla, quæ ſcilicet deſperavit *tractata niteſcere poſſe*, reliquiſſe, nonnulla etiam pro arbitrio immutaſſe [37].

His

[37] Cavendum eſt autem ne temere judicemus fabulam aliquam intercidiſſe aut corruptam eſſe, quia in hoc vel illo MS. non reperitur, aut prave ſcribitur. E. G. Libris Æſopi, qui tum ferebantur, objecit Bentleius, fabulam notiſſimam *de duabus Peris* in iis non contineri; quam tamen habet Codex Bodl. n. XLIX. Similiter objecit vir doctiſſimus fabulam CXCIII. (Edit. Oxon. 190) aliter legi quam aut ab Ariſtotele, *de Part. Anim.* l. iii. c. 2. aut a Luciano, *in Nigrino* p. 74. et *Hermot.* p. 759. memoratur, quos etiam ipſos inter ſe non convenire notat. Hæc autem fabula in Cod. Bodl. non paulo melius quam in editis exhibetur, et ad mentem Luciani multo propius; ita ut ſuſpicioni locus ſit, Ariſtotelem ad ipſius Æſopi fabulam alluſiſſe, Lucianum autem ad eandem ut a Babrio repetita eſt. Ipſam fabulam, ut in MS. exſtat, lectoris judicio hic ſiſtam.

XLIII. Ζευς και Ποσειδων και Αθηνα εριν εποιησαντο, τις καλλιον τι ποιησει· και ὁ μεν Ζευς ανθρωπον ευπρεπεςατον εποιησεν· ὁ δε Ποσειδων ταυρον· ἡ δε Αθηνα οικον ανθρωποις· κριθης δε ην επι τοῖς Μωμος· και πρωτον μεν ἐψεγε την θεσιν των κεραων τῳ ταυρῳ, καθωθε των ομματων λε-

γων

His ita expoſitis, cum ex tribus Æſopi codicibus, quos editos appellare licet, et quarto Bodleiano, tam inſignia teneamus operis Babriani fragmenta, ſuſpicio certe non abſurda eſt, in magnâ illâ codicum nondum exploratorum copiâ, quæ in Bibliothecis ſervatur, nonnullos reperiri poſſe, qui, ſi diligenter excutiantur, aut fabulas nobis hactenus ineditas [38] offerant, aut ſaltem editarum multas ſtylo amœniore et purpureis Babrii pannis magis ornatas exhibeant. Memoratur a Bernardo de Montfaucon [*Diar. Ital.* p. 366.] in Monaſterio S. Mariæ, Florentiæ, Codex Bombycinus ſæculi XIII, in quo, inter alia, conti-

γων οφειλειν κεισθαι, ὡς αν βλεπῃ πῃ τυπ[ει· τα δε γε τας φρενας ανθρωπε και τας βελας φανερας ειναι, ὡς αν διαγινωσκη[αι τι βελευε[αι εκαςος· της δε οικιας, ὁτι μη τροχες σιδηρες αυ[η επoιησεν, ἱνα και τοις δεσπο[αις συνεξεδημει και γε[οναι πονηρον εξεφευγεν.

[38] Fabulæ Æſopeæ non paucæ leguntur apud Aphthonium, Plutarchum, & alios [V. Edit. Oxon. fab. 194 & ſeq.] quæ in editis Æſopi codicibus non comparent. Earum etiam, quas Babrius conſcripſit, aliquarum fragmenta ſervavit Suidas, quæ ad fabulas nobis hactenus ignotas omnino referenda ſunt. [V. eum in v. Κωλωης. Πιθηκος. Πυρριχαις.] His licet adjiciamus fabulas multas apud Phædrum et Latinos Mythographos, ex Græcis, ut veriſimile eſt, adumbratas, quanquam archetypa Græca hodie nondum in lucem protracta fuerint.

nentur,

nentur, " Æſopi vita & ejuſdem fabulæ, *ut ante Maximum Planudem exſtabant*, ſtylo χυδαιῳ [39]." Plurium MStorum notitia peti poteſt ex ejuſdem viri docti *Bibliothecâ Bibliothecarum* [40]. Ut eruditos, quibus eorum copia eſt,

[39] Pergit Montfauconius: " Planudes enim Æſopi cum vitam tum fabulas longe diverſo ſtylo, ſuoque more conſcripſit. Initium vitæ ſic habet: βιος τε θαυθαυμαςε Αισωπε. Ου καλος ανηρ τον βιον βιωφελεςατος ην Αισωπος. Nonnullæ fabulæ a Maximo Planude prætermiſſæ ſunt. Æſopum, Deo favente, in ſequentibus edemus, qualis ante Planudem fuit."——Hæc autem non omittenda duxi, quanquam iis, quæ de Planude ipſe veriora credo, nonnihil adverſentur. V. ſupra n. 31. Editio Æſopi, quam hic pollicitus eſt Montfauconius, nunquam, opinor, prodiit.

[40] In eo opere, præter Æſopi codices in Bibliothecis Europæ principibus, Vaticanâ ſcilicet, Cæſareâ Vindobonenſi et Pariſienſi Regiâ, non pauci in minoribus Italiæ et Galliæ Bibliothecis ſervati recenſentur. In unâ Ambroſianâ Mediolanenſi exſtare dicitur Æſopus, in pergamenis *quater*, in bombycinis *ter*. *Bibl. Bibl.* vol. i. p. 492.

In pleriſque harum Bibliothecarum ſervantur etiam codices Tetraſtichorum *Ignatii*, ſub nomine *Gabriæ*, quos inſpicere fortaſſe non inutile iis videbitur, qui meminerint inſigniſſimum Babrii fragmentum ex hujuſmodi codice, ut veriſimile eſt, depromptum fuiſſe. V. FRAGMENTA BABRII, ad

eſt, ad eos luſtrandos et in uſum publicum excerpendos accendam, Babrii fragmenta omnia (quæ ſcilicet ex inquiſitione non nimis laboriosa ad manum ſunt, prætermiſſis etiam iis quæ in corpore fabularum profaicarum, ſive nunc ſive antehac editarum, inſeruntur) coronidis loco hic ſimul relegenda apponam. Meam autem in his colligendis et digerendis induſtriam argui facile patiar, dummodo alius quis ex penu literario inſtructiore plura et meliora proferre excitetur.

fab. 149. Ignatium hunc Babrii fabulas in compendium redegiſſe ſupra monui, n. 5. quod luculenter confirmat titulus hic tetraſtichis ejus in codice Vindobonenſi præſcriptus; Βαβρίου ἐν ἐπιτομῇ μεταγραφὲν ὑπὸ Ἰγνατίου Μαγιστόρος. *Fabric. Bibl. Gr.* I. 398. Ed. 2dæ. Atque hinc nomen Gabriæ, qui nullus, ut credo, exſtitit, opuſculo huic adhæſiſſe ſuſpicor, cum in quibuſdam exemplaribus, errore ſcribæ, Γαβρίου pro Βαβρίου lectum ſit. Qui error etiam apud Tzetzem deprehenditur, Chil. viii. 516.

BABRII FRAGMENTA

ſecundum ordinem fabularum Æſopearum in Edit. Oxon. 1718.

Fab. LVII.——Suid. [1] Ατολμοι. [2] Ακλαιων. [3] Οκλαδιας.

[1] Ὀθ' ἑνεκ' εισιν αδρανες αἶοι ζωων,
Ψυχας αἶολμοι, μουνον ειδοῖες φευγειν.

---

[2] Και Βαῖραχων ὁμιλον ειδον ακλαιων,
[3] Βαθειαν εις ιλυν οκλαζι πηδωνῖων.

[3] Verſiculum hunc alteri, qui præcedit, ſubjungere non dubitavi, licet a Suidâ citetur ſine ullâ auctoris deſignatione. Tantum addit—περι Βαῖραχων ὁ λογος. Et quidem ipſe metri inceſſus (ſi ita loqui liceat) Ranas in paludem *geniculatim inſilientes* ante oculos ponit.

Fab. XCVII.——Suid. Πελαυρα.

Ὀδ' εκ πελαυρε κλαγγον ειπε βοησας.
Ποθεν μαθησῃ ποσσον εις ὦω λειπει
Τον ὡρονομον θυσας με ———

Metro laboranti in ver. 1. ſuccurrit Toupius, *Emend. in Suid.* iii. 46. reponendo,

Ὀδ' εκ πελαυρε ΤΡΑΝΟΝ ΕΙΠ' ΕΠΙΒΟΗΣΑΣ—

Quod aut verum eſt, aut non.

Fab. CXXV.——Suid. Ονεια.

——————την σαγην τε τυ κληνυς
Και την ονειαν προσεπεθηκεν εκδειρας.

Fab. CXXXVII.—Suid. Ασθμα. Σπηλυγξ.
ΚΟΙΛΗΣ ΕΣΩ σπηλυγγος, οια τις ιυσω
Καμενων, εξελκυσ', εκ αληθες ασθμαινων.

Ita, pro vulgato Κοιωσω in v. 1. scribendum monuit doctissimus Toupius, *Emend. in Suid.* iii. 153. Probabiliter admodum, ut mihi videtur. Fabula hæc in Cod. Bodl. n. LXXII. sic incipit. Λεων γηρασας κυνηγειν εκ ηδυναλο· εκειλο δε εν τω σπηλαιω προσποιεμενος νοσειν, και την φωνην λεπτυνων και ασθμαινων.

Fab. CXXXIX.—Suid. [1] Τριγχος. [2] Πριων.
[1] Λυκος παρηει τριγχον, ενθεν εκκυψας
Αρνειος αυτον ελεγε πολλα βλασφημως.
[2] Κακεινος ειπε τας σιαγονας πριων—

V. supra p. 18.

Fab. CXLIV.——Suid. Καρχαροδες.
——και καρχαρον τι μειδιασας [f. μειδησας]
Σοι μισθος αρκει, φησι, των ιατρειων
Κεφαλην λυκειαν φαρυγος εξελειν σωην.

Fab. CXLV.——Suid. Ταναγραιοι.
Αλεκτορισκων ην μαχη Ταναγραιων,
Οις φασιν ειναι θυμον ωσπερ ανθρωποις.

Fab. CXLIX. Αηδων και Χελιδων.
Αγρυ Χελιδων μακραν εξεπο[λ]θη,

Εὗρεν δ' ερημοις εγκαθημενην ὑλαις
Αηδον' οξυφωνον· ἡδ' απεθρηνει
Τον Ιτυν αωρον εκπεσουσα της ὡρης.
Χ' ἡ μεν Χελιδων φησι, φιλτατη, ζωοις·
Πρωϊον βλεπω σε σημερον μετα Θρακην.
Αλλ' ελθ' ες αγρον, και προς οικον ανθρωπων.
Συσκηνος ἡμιν και φιλη καϊοικησεις,
Οπυ γεωργοις κ' υχι θηριοις μισεις.
Τηνδ' αυτ' Αηδων οξυφωνος ημειφθη.
Εα με περαις εμμενειν αοικητοις.
Οικος δε μοι πας ἡ τε μιξις ανθρωπων
Μνημην παλαιων συμφορων αναφλεξει.

Hæc fabula, quæ ſola ex Babrianis, ut videtur, integra ad nos pervenit, primum edita eſt ab Aldo, anno MDV. In eâ editione ultima eſt fabularum 43, quæ ibi vulgantur ſub nomine *Gabriæ*, nec ab aliis ullâ notâ diſtinguitur; ita ut veriſimile ſit, eam in eodem MSto cum illis repertam, ad eundem auctorem ab Aldo relatam fuiſſe. Sed diu eſt ex quo, eruditorum omnium conſenſu, *Babrio* reſtituta eſt.

In nonnullis leviter corruptam credo, et ſic forte emendandam.

V. 1. ut metrum ſervetur, leg. ΕΞΕΠΩΤΗΘΗ.

4. αωρον εκπεσουσα της ωρης. At non *formâ immaturum excidiſſe* Ityn dolebat mater, ſed *vitâ*. την ὡρην autem pro vitâ poni poſſe non credo: lego igitur, της ΖΩΗΣ. Et ejus quidem lectionis veſtigia in verſu ſequente, 5, deprehendiſſe mihi videor. Exemplum certe deſidero, in quo ζωοις (in hoc ſcilicet orationis genere) pro formulâ ſalutandi uſurpetur. Veriſimilius igitur arbitror Babrium ſcripſiſſe, φιλτατη

ταῖη, ΧΑΙΡΟΙΣ. et ſyllabam priorem τῃ ζωοις ex verſu præcedenti irrepſiſſe, errore librariis familiariſſimo.

6. μεῖα Θρᾴκην· *poſt Thraciam*, Nevelet. *poſt Thracicam conſuetudinem*, Editor Oxon. fab. 149. Neutram interpretationem intelligo. Aut legendum eſt ΚΑΤΑ Θρᾴκην· aut μεῖα ſenſu τῃ καῖα accipiendum eſt; cujus usûs exempla nonnulla ſuppeditant Lexicographi. Omnino enim intelligere debemus *in Thraciâ* habitum eſſe hunc congreſſum.

Fab. CLVI.——Suid. Αιωρα.

Ὡς δ' ὑκ εφικνειτ', αλλ' εκαμνε πηδωσα,
Ουδεν κρεμαςης σχεσα μαλλον αιωρας,
Παρηλθεν ὕτω βεκολουσα την λυπην.——

Ad hanc Babrii noſtri fabulam reſpexiſſe videtur Etymologus M. in v. Ομφαξ. Ομφαξ, το οξεινον. ΒΑΒΡΙΟΣ, ομφαξ ὁ μη πεπειρος βοῖρυς, ὡς ωμην. f. ΩΜΟΣ. Hoc enim, credo, vult. Ομφαξ dicitur *uva non matura*, utpote ωμος, i. e. *cruda*. Quam ſententiam mox clarius aperit; οἱονει ΩΜΟΦΑΞ τις ὠν—ΩΜΟΣ εις το ΦΑΓΕΙΝ. Tales autem nugæ iſti homini ſolennes ſunt.

Fab. CLVIII.——Suid. Ρωγας.

Εν τῃδ' εκειῖο ῥωγας αιπολων πηρα,
Αρῖων εωλων πασα και κρεων πληρης.

Fab. CLXII.——Suid. Εκαςοῖε.

Των ὑν τριχων ἑκαςοθ' ἡ μεν ακμαιη
Ετιλλεν, ἀς εὑρισκε λευκανθιζεσας.

Initium hujus fabulæ in vulgatis editionibus duo Babrii

Babrii choliambos pene integros exhibere monuit Bentleius. *Dissert. upon Æsop.* Sect. vii.

Ανηρ μεσοφθαλμος δυ' ερωμενας ειχεν,
Ων ἡ μεν ην νεανις, ἡδε πρεσβυις.

Fab. CLXV.——Suid. Αρκος.

Αρκος φιλειν ανθρωπον εκτοπως ηυχει.

Fab. CLXIX.——[1] Julian. Ep. LIX. [2]Suid. Βαθυςρωλος. V. supra n. 36.

[1] Γαλη ποτ' ανδρος ευπρεπες ερασθεισα——
——[2] τονδε της βαθυςρωλος
Καλαβασα κοιλης επεδιωκεν ἡ νυμφη.

Fab. CLXXII.——Suid. Πυρινω σιλῳ.

Γερανοι γεωργε καλενεμονλο * χωραν,
Εσπαρμενην νεως πυρινῳ σιλῳ.

In v. 1. rescripsit THN χωραν Vir doctissimus. *Emend. in Suid.* iii. 100. Rectissime.

Fab. CLXXIV.——Suid. Οτλος.

Ταλας, εφωνει, μοχθον οιον οτλευεις.

Fab. CLXXV.——Suid. Γομφιες.

Οδ' ωχριασας γομφιες τε συγκρυσας,
Μη μοι χαριζε, φησιν.——

Fab. CLXXVIII.——Suid. Εναφηκαν.

Εναφηκαν * * σφηνας, ὡς διασαιη.

Fab. CCXIX.——Suid. [1] Φριξοδριχα. [2] Παλαμναιος.

[1] Κοιμωμενε Λεοντος αγριης χαιτης
Διεδραμεν Μυς· ὁ δε Λεων εθυμωθη·
Φριξας δε χαιτην εκθορε φωλαδος κοιλης——

——[2] ἐχι τον Μυν, ειπας, ἡ παλαμναια,
Δεδοικα, μη με την δοραν δακοι φευγων,
Χαιτην δ' εμελλε την εμην καταισχυνειν.

[2] Verba ſunt *Leonis* ad *Vulpem*, ut patet ex fabulâ proſaicâ; ſed leviter, ut credo, corrupta. Si enim το ΕΙΠΑΣ pro ſecundâ perſonâ Aoriſti accipiamus, ſenſus laborabit, ſin pro participio, metrum. Scribere poſſumus;

'ΟΔ', ἐχι τον μιν, ΕΙΠΕΝ, ἡ παλαμναια,
Δεδοικα.——

Ille autem (Leo ſc.) *dixit, non murem, o ſcelerata, timeo.* Nam ἡ παλαμναια caſu recto pro caſu Vocandi poſitum eſſe ſuſpicor, per Enallagen Græcis ſcriptoribus non inuſitatam.

Fab. CCXXVIII.——Suid. Ερωτω.
Ελθειν προς αυτον επι το δειπνον ηρωτα.

Fab. CCXXXIX.——Suid. Βληχωδης.
Μωρος δε ποιμην και τα παντα βληχωδης
Πεμπειν εμελλεν.——

Fab. CCXLII. Γαλλοι και Ονος.
Γαλλοις αγυρταις εις το κοινον επραθη
Ονος τις ουκ ευμοιρος αλλα δυσδαιμων,
Ὁσις φερη πτωχοισι και πανουργοισι
Πεινης ακος διψης τε, και κακην τεχνην.

Οὗτοι

Οὗτοι δὲ κυκλῳ πασαν εξ εθυς κωμην
Περιϊονλες ελεγονλο· τις γαρ αγροικων
Ουκ οιδεν Ατλιν λευκον, ὡς επηρωθη;
Τις κε απαρχας οσπριων τε και σιλων
Ἀγνῳ φερων δωσει τυμπανῳ Ρειης;

Hoc fragmentum exſtat ap. Tzetzem, Chil. xiii. 264. exceptis verſibus 3 & 4, quos primus, opinor, in lucem protulit Natalis Comes, Mythol. l. ix. c. 5. An vero eos in Codice Tzetzis, vulgatis auctiore, invenerit, an apud alium quemvis ſcriptorem, mihi incompertum eſt.

Fab. CCXLIII.——Suid. Τρωγλη.
Αλλοι μεν κν σωθενλες ησαν εν τρωγλαις.

Fab. CCLVIII.——Suid. Κώμηλαι.
Ονῳ τις επιθεις ξοανον ειχε κωμηλης.

Fab. CCLX.——Suid. Κνηκιας. Cf. Fab. 141. ubi alii iambi
Οδ' εκλυθεις πονων τε κ' ἀνιης πασης
Τον κνηκιαν χασκονλα λακλισας φευγει.

Primum fabulæ Babrianæ Choliambum in fabulâ proſaicâ illæſum exſtare vidit Bentleius, et ante eum Neveletus.

Ονος ταλησας σκολοπα χωλος εἰςηκει.

Exſtat etiam verſus unus Mythographi illius, qui hanc fabulam in Hexametris expreſſit, ap. Suidam in v. Σκωλος.

Εκ μοι σκωλον ερυσσον, ὁ μοι κακον εμπεσεν ὁπλῃ.

Et fortaſſe alter in v. Οἶλος.

Ου τι δικης απανευθεν αεικεῖ δαμναμαι οἰῳ.
Sed vide annon hic melius convenerit Fabulæ 32.

Fab. CCLXV.——Suid. Βυκολημα.
Χ'ωπως εχῃ τι βυκολημα της λυπης
Ενεθηκε τοιχοις ποικιλας γραφας ζωων.

Fab. CCLXXXIX.——Suid. Ωνος.
Τι σοι το κερδος; η τιν' ωνον εὑρησεις;

Fab. CCCII. Ex Aphthonio. V. ſupra p. 10. ejuſdem argumenti fabulam, nunc primum editam ex Æſopo, Cod. Bodl. n. xciii.
Suid. [1] Σωρακυς. [2] Καμειραια ισχας. [3] Κριμνον.
[1] Πυδ' οσπριων ην σωρος, η πιθος συκων,
Σταμνοι τε μελιτος, σωρακοι τε φοινικων.

---

[2] Μικρον δ' επισχων, ευτ' εσωθεν εκκυψας
Ψαυειν εμελλεν ισχαδος Καμειραιας.

---

[3] Εγω δε λιτης υκ αφεξομαι βωλυ,
Υφ' ἡν τα κριμνα μη φοβυμενος τρωγω.

[1] Non video quomodo interrogativum πυ locum hic habere poſſit. Nihil tamen muto.

Fab. CCCVII. Ex Ed. R. Steph. p. 50. Nec multum differt fab. Cod. Bodl. n. 17.
Suid. Σισυρα.
Βορεῃ λεγυσιν Ηλιῳ τε τοιαυτην
Εριν γενεσθαι, πολερος ανδρος αγροικυ

Οδοι

Οδοιπορινος την σισυρναν εκδυσει.

V. ſupra n. 32.

Fab. CCCLIII. Ex A. Gellio, *Noct. Att.* ii. 29. ubi exſtat Latine. Græce nondum prodiit.

Suid. [1] Λοφος· [2] Αμαν.

[1] Και παιδας ειχε λητ' κομη θρεψας
Λοφωνας ηδη και πτεροισιν ακμαιους.

[2] Νυν εξιν ουτως, παιδες, εκ τοπων φευγειν
Οτ' αυτος αμα, κ' ου φιλοισι πιζευει.

Fab. CCCLVI. *Gabriæ.* V. ſupra p. 4. Fab. Cod. Bodl. n. 21.

Suid. [1] Παιαν. [2] Αυηνας.

[1] Ο δ' ειπε κλαυσας Φρυνος· ουχι παιανος
Τυτ' εξιν ημιν, φρονιδος δε και λυπης.
[2] Ει γαρ μονος νυν λιβαδα πασαν αυαινει,
Τι μη παθωμεν των κακων, οταν γημας
Ομοιον αυτω παιδιον γεννησῃ; [f. επιγεννησῃ]

[1] Choliambos hos duo, a Suidâ ſine auctoris nomine citatos, Babrio noſtro fidenter tribuo, huic fabulæ dubitanter. Φρυνος enim proprie *rubeta*, βατραχος χερσαιος. Et tamen Nicander meminit

Λιμναιης φρυνης τωλυηχεος. *Alexiph.* 576.

ubi φρυνη pro *rana* ponitur.

Heſych. Φρυνος, βατραχος η τραχυς.

Suid. Φρυνος, ὁ ραδιαπλαιος βατραχος.

Quem locum acumini Toupiano illuſtrandum commendo, in curis NOVIS ad Suidam; ſi quas, etiam

etiam poſt NOVISSIMAS, literarum Græcarum ſtudioſis, ut ſpero, non invidebit.

Fab. CCCLIX. *Gabriæ.*

Suid. Ηρα.

Αισχρας τινος ηρα και κακοτροπε δυλης.

Hæc fabula exſtat etiam in Cod. Bodl. n. vi. ubi ſic incipit. Αισχρας και κακοτροπε δυλης ηρα δεσποτης κ. τ. λ.

Fab. V. Cod. Bodl. V. ſupra p. 4.

Suid. Στελεον.

Ει μη γαρ υμεις ζελεα παντα τικτητε,
Ουκ αν γεωργος πελεκυν εν δομοις ειχεν.

Fab. XLVII. Cod. Bodl. V. ſupra p. 5.

Suid. Γερανος.

Λιβυσσα Γερανος ὁ δε Ταως ευπληξ
Χλωρην αει βοσκοιτο χειμαδος ποιην.

Fab. LXXIV. Cod. Bodl. V. ſupra p. 6.

Suid. [1] Αχαιϊνη. [2] Πανθοινη. [3] Νεβρος.

[1] Τοιαυτα κωτιλλουσα την Αχαιϊνην
Επεισεν ελθειν δις τον αυτον εις ἁδην.

---

[2] Λεων μεν αυτος ειχε δαιτα πανθοινην,
Εγκαλα λαφυσσων, μυελον οσεων πινων
Και σπλαγχνα δαπτων.

---

[3] Πεινωσα Κερδω, καρδιην δε νεβρειην
Λαπτει πεσουσαν ἁρπασασα λαθραιως.

Duobus

Duobus Hexametris, quos ſupra protuli in n. 7. juvat addere nonnulla ejuſdem Auctoris anonymi fragmenta, quæ ad hanc fabulam veriſimiliter referantur, ex Suidâ in v. [1] Ηπεδανος. [2] Πορφυρει. [3] Φηλων.

——[1] εγγυθι δ' εϛη
Ηπεδανοιο Λεονϛος.——
[2] Και οἱ πορφυρονϛι διακριδον αμφις ἑκαιζαι,
[3] Κερδεσι φηλωθεισα θοη Κεμας.

Fab. LXXXV. Cod. Bodl. V. ſupra p. 10.

Suid. [1] Φρηϛρα. [2] Διαργεμοι.

[1] Οἱ σφας εκοσμεν, και διειλον εις φρηϛρας,
Λοχυς τε και φαλαγγας, ὡσπερ ανθρωπυς.

---

[2] Αλλ' οἱ μεν ὑμων [f. ἡμων] μελανες οἱδε τεφρωδεις,
Ἑτεροι δε ξανθοι και διαργεμοι ϛηθη.

FABULARUM INCERTARUM FRAGMENTA.

Apollonii Lex. Homer. Αειδε.

——————————ταυϛα δ' Αισωπος
Ο Σαρδιηνος ειπεν, ὁντιν' οἱ αδελφοι [f. Δελφοι]
Ἀδονϛα μυθον ϐ καλως εδεξανϛο.

Hæc autem deprompta eſſe ſuſpicor ex epilogo fabulæ (in Edit. Oxon. 2.) *de Aquilâ & Scarabæo*; de quâ V. Ariſtoph. *Veſp.* 1437. et ibi Scholiaſten.

Suid.

Suid. Εν τῳ μερει.

Ιδων κἀκεινος, εν μερει γαρ ἡλωκει,
Γαμειν εμελλεν.——

Hæc ex Babrii Choliambis decerpta eſſe notavit doctiſſimus Toupius [*Emend. in Suid.* I. 139.], atque ita legenda, metro poſtulante :

Ιδων Δ' εκεινος——

Quod quidem non improbandum eſt. Sed cum in capite hujus articuli apud Suidam, & in aliis exemplis quæ ibi proferuntur, ſcriptum videam Εν τῳ μερει, malim etiam hunc verſum ad eandem normam ſic refingere.

Κἀκεινος ιδων, εν ΤΩΙ μερει γαρ ἡλωκει,
Γαμειν εμελλεν.

Quinetiam, ut mihi nunc videtur, fragmentum hoc non male referatur, ad fabulam (Edit. Oxon. 169.) *de Fele in fœminam converſa.*

Suid. Ηϊων.

Ουπω δε καιρος εϛιν ηϊα λυειν.

Suid. Κωλωϐης.

Σοφης Αραχνης ἰϛον εὑρε Κωλωϐης,
Και λεπϐον ενεδυ φαρος εκϐεμων τοιχῳ.

Suid. Νεμεσις.

Παρην δε Νεμεσις, ἡ τα γης επoπϐευει.

Suid. Νεος.

Και τις γεωργος πυρον εις νεον σπειρας
Φυλασσεν ἑως.——

Suid.

Suid. Οιναρα.

Δημήτρι ταύρων οχλον αγρόης θυσας
Ἅλω πλαΐειαν οιναροις ὑπεσρωκει.

Taurorum turbam (a ruſtico ſcilicet immolatam) recte explodit vir acutiſſimus. *Emend. in Suid.* ii. 172.

Quæ autem reponit,

Δημήτρι ΤΑΥΡΟΝ ΕΥΧΑΟΩΙ ἀγρόης θυσας—

licet erudite et ſubtiliter excogitata, dubito an omnibus probaturus ſit.

Mihi in mentem venerat—

Δημήτρι ΤΑΥΡΟΝ ΧΩΛΟΝ αγρόης θυσας—

Sed fortaſſe ſatius eſt conjecturis ſuperſedere, donec fabulæ, ex quâ hæc citantur, argumentum magis noteſcat.

Suid. Πιθηκος.

Κερδω πιθηκῳ φησιν, ἣν ὁρᾳς ςηλην
Εμοι παΐρωη τ' εςι κἀτι παππῳη.

Suid. Πυρριχαις. *Camelus* loquitur.

——εμοι γενοῖτο κἀν ὁδῷ βαινειν
Μη καλαγελαςον, μηδε πυρριχην παιζειν.

Suid. Ταὐπιχειρα.

Αμεινονα εχων ταὐπιχειρα της ἡτΐης.

Horum ſedem indicat Suidas ἐν Μυθικοις. Ut Babrio tribuam facit metrum Choliambicum, licet non ex omni parte perfectum. Scribendum credo,

Αμεινον' ΑΠΕΧΩΝ ταὐπιχειρα της ἡτΐης.

Quod ſi hæc intelligas *de Gallo gallinaceo*, qui pugnâ victus victoriæ tamen præmia retulit (Edit. Oxon. fab. 145.) non multum, opinor, errabis. Suid.

Suid. Τιτ|υβιζ|ε.
Ταυ|ης ακυσας μικρα τιτ|υβιζουσης.

Suidæ locus ſic ſcribitur.

Τιτ|υβιζ|ε. τοιον ηχον απο|ελει|ε. Και Βαβριος. επη Χελιδονος ταυ|ης ακυσας μικρα τιτ|υβιζουσης. In quæ vir doctiſſimus, *Emend. in Suid.* iii. 208. hæc notat.

" Babrii verſiculi, qui choliambi ſunt, nonnihil laborant. Nam poſtremum locum verſus prioris occupat iambus : quod contra artem eſt. Reſcribo, idque eleganter,

————επη Χελιδονος ΤΑΥΤΑ
ΤΑΥΤΗΣ ακυσας μικρα τιτ|υβιζουσης."

Mihi profecto verba Suidæ ſic potius ordinanda videntur. Τιτ|υβιζ|ε, τοιον ηχον απο|ελει|ε. Και Βαβριος ΕΠΙ χελιδονος. *Et Babrius de hirundine* (hâc ſc. voce utitur, in verſiculo ſequente), Ταυ|ης ακυσας μικρα τιτ|υβιζουσης.

Etymolog. M. Πεπρωμενον.
Α σοι πεπρω|αι ταυ|α τληθι γενναιως·
Και μη σοφιζε· των [f. το] χρεων γαρ ε φευξη.

Præter hæc ſunt etiam duo fragmenta, quæ Babrio tribuit auctor libelli, cui titulus " *Dr. Bentley's Diſſertations Examined. London.* 1698," pag. 245. Sed illud, quod ex Suidâ citatur in v. Παλαμναιος, Procopii eſſe monuit Kuſterus. Alterum a Scholiaſte Thucydidis ſic repræſentatur, p. 266. Ed. Hudſ. εκ των τε Αισωπε μυθων, αλλος αλλον αγρευσαι θελων τρεχει τις αλλος δ'αλλον εκ κακε σωζων. Hæc autem, cum & metrum luxatum ſit & ſenſus obſcurus, an noſtri ſint dijudicare nolim, donec accuratius ſcripta inveniantur.

v. Suid. Ευα-λαχε. φλαυροτατον. Fab. B.G. i. 397.
Suid. διπλαι-ανωθεν. βαπτω. λυχνιον

POST-

POSTSCRIPTUM.

Cum ſuperiora typis jam deſcripta eſſent, commodùm literas accepi a viro Reverendo, HENRICO MATTY, Legato Regio in Galliâ A SACRIS, qui codicem illum Coiſlinianum, de quo in n. 36. p. 28. mentionem feci, rogatu meo inſpexit. Locus a Montfauconio indicatus ita ſe habet. BABPIOY· Δεαν τα τελη των πραγμαϑων ἡμας προορᾳν, και ἑτως την τϑων εγχειρησιν ποιεισθαι. Hæc autem non ex Babrii Choliambis, ſed ex proſaicâ quâdam fabularum ejus verſione deprompta eſſe credibile eſt; et quidem, niſi fallor, ex epimythio fabulæ *de Vulpe et Hirco*, Edit. Oxon. 4. Sic enim epimythium illud in Editt. Vulgatis legitur. Ὁ μυθος δηλοι· ὁτι ἑτω και τον φρονιμον ανδρα ΔΕΙ, προϑερον ΤΑ ΤΕΛΗ σκοπευϑα ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ, εἰϑ' ΟΤΤΩΣ αυϑοις ΕΓΧΕΙΡΕΙΝ.

Et hæc quidem ſpes ſic decollavit. At contra theſaurum prorſus inſperatum intra hos paucos dies detexit, mihique amiciſſime obtulit, Vir doctiſſimus SAMUEL MUSGRAVE, Medicus Londinenſis; fabulam ſcilicet Babrii integram, cujus proſaicam verſionem, ſed turpiter mutilatæ, ex codice Bodleiano ſupra edidi,

edidi, p. 12. Hanc igitur, ut in MSto Harleiano, n. 3521, inter adversaria viri cujusdam docti, sed ignoti, reperta est, typis exprimendam, et hic, quasi lautam cœnulæ brevis epideipnida, apponendam curavi.

—— ***** Βαβριου.

Βαλεριου χωριαμβικοι ϛιχοι εκ των Αισωπου μυθων.

Ζευς εν πιθῳ τα χρησα παντα συλλεξας
Εθηκεν αυτον πωμασας παρ' ανθρωπῳ·
Ὁ δ' ακρατης ανθρωπος, ειδεναι σπευδων
Τι ποτ' ην εν αυτῳ, και το πωμα κινησας,
Διηκ' απελθειν αυτα προς θεων οικους,
Κἀκει πετεσθαι, της τε γης ανω φευγειν.
Μονη δ' εμεινεν Ελπις, ἡν κατειληφε
Τεθεν το πωμα· τοιγαρ Ελπις ανθρωποις
Μονη συνεϛι, των πεφευγοτων ἡμας
Αγαθων ἑκαϛον εϛγυωμενη δωσειν.

In MSto, nomini Βαβριου, quod in primâ lineâ clare legitur, præfigitur vocula, ut videtur, Latina, sed characteribus ex festinatione scribentis tam perverse formatis, ut de verâ eorum potestate aliquid certi statuere difficillimum sit, nisi forte plura ejusdem manûs scripta inspiciendi facultas detur. Conjicere licet, nomen illud Βαβριου esse emendationem alterius, quod infra scribitur, Βαλεριου: sed, quicquid sit, dubitari vix potest hanc fabulam ab eodem auctore profectam esse, a quo cætera omnia, quæ in hoc opusculo collecta sunt, fragmenta fabularum Æsopearum choliambica.

FINIS.

AUCTARIUM
DISSERTATIONIS
DE
BABRIO.

CUM poſt editam hanc Diſſertationem annis abhinc quatuor, partim amicorum opera et conſiliis, partim ex mea ipſius diligentia, nonnulla mihi ſubſidia paraverim, quibus Auctoris noſtri opus paulo locupletius, meum minus culpandum redderetur, tenebris ea damnare nolui; adeoque, cum ejuſmodi ſint ut, eorum cauſa, minime neceſſarium videatur Diſſertationem totam *in uſum tinearum* recudere, quod hujus folii reliquum eſt iis recipiendis et in publicum evulgandis deſtinavi.

P. 51

P. 5. n. 5. l. ult. *Dele* παιδιογεννησις, quod typographi erratum est, et f. επιγεννησις, quod meum. Totus versus sic scribendus est ex MS. Suidæ Harleiano n. 3100.

Ὅμοιον αὐτῷ παιδιον ΤΙ γεννησις.

Eodem autem modo scribitur in MS. Suidæ, qui in Collegio C. C. apud Oxonienses servatur, ut me nuper certiorem fecit optimæ spei juvenis, THOMAS BURGESS, qui etiam cæteras ejusdem MS. in locis Babrianis varietates mihi humanissime transmisit.

P. n. 6. l. 3, 4. Hi versus in MS. Harl. sic scribuntur,

Λιβυστὶ Γερανος ΗΔΕ Τασος συπηλαξ
Χλωρην ασι ΒΟΣΚΟΝΤΟ χειμαδος ατοπνι

Quod opinor, verum est. *Grus* et *Pavo*—pascebant—*hyeme*;—quo scilicet tempore Grus in regionibus australis versatur.

P. 12. n. 18. Conjecturas has deleri velim, ipsius Babrii fabulâ integrâ jam repertâ. V. p. 47-8.

P. 27. n. 36. l. 11. Lectionem ΚΟΙΤΗΣ confirmat MS. C. C. C.

P. 26. n. 35. *Addè*. Sed Scholiastes in locum citatum Hermogenis docere nos videtur, Nicostratum scripta quædam *mere mythologica* edidisse. Sic enim ille, verba superius allata enarrans, p. 415. Edit. unicæ Ald. ὡς ὁταν διηγηται τας περι την ΧΕΛΙΔΟΝΑ και ΛΑΜΕΙΑΝ· και ὁλως τας εν τη ΔΕΚΑΜΥΘΙΑ ειρημενας, ου πολιτικας, αλλα δραματικας τε και ποιητικας. ΔΕΚΑΜΥΘΙΑΝ et ΠΟΛΥΜΥΘΙΑΝ Nicostrato etiam tribuit Suidas, in v.

P. 30. l. 12. Codicis hujus a Montfauconio memorati pleniorem notitiam nuper debemus eru-

dito cuidam Italo, in *Diario*, cui titulus "*Novelle Literarie*, N° 40. *Firenze*, 1 *Ottobre* 1779." Quod si Montfauconio (cui consentit Italus) credendum sit, codicem hunc, sæculi scilicet XIII, ante Maximi Planudis ætatem exaratum fuisse, demonstratum est me recte dubitasse [supra. n. 31.] an fabulæ eæ, quas Accursius primus vulgavit, a Maximo Planude scriptæ fuerint. Inter fabulas enim circiter viginti, quæ in *Diario*, speciminis nomine, ex hoc codice proferuntur, undecim ad minimum ex earum numero sunt, quas Accursius edidit. Has igitur jam certissimum est a Planude non scriptas fuisse; probabilius vero fit, nec reliquas. Montfauconii criſin *de ſtylo* fabularum in hac collectione ſpecimen non confirmat. Dictio quidem non prorsus eadem est; *ſtylus*, opinor, *parum diverſus*; certe non melior quam in vulgatis; neque ulla, quantum video, Babrii vestigia. Æsopi *vita*, quæ ex hoc codice profertur, sæpius edita est ad finem fabularum Aphthonii. Eadem etiam præfigitur Æsopi fabulis in MS. Harl. 5543.

P. 33. post l. 13. *Adde.*

Fab. LXXI.

Γνώμη πονηρα χρηστον ηθος ου τικτει.

Ex MS. Biblioth. Mediceæ. Pl. VII. n. XV. cui titulus, Γνωμαι συλλεγεισαι υπο χυριε μοναζοντος τε Γεωργιδε. pag. 39.

P. 34. post l. 3. Debueram inſerere ſequentem fabulam, quam Babrii esse nemo dubitet.

Fab. CXXXIV. Μυρμηξ και Τεττιξ.

Χειμωνος ωρα σιτον εκ μυχε συρων

Ελυχε

Ἐψυχε Μυρμηξ, ὃν θερος σεσωρευκει.
Τεττιξ δε τυτον ικέσευσε λιμωττων
Δυναι τι κ' αὐτῳ της τροφης, ὁπως ζησῃ.
Τι ουν εποιεις, φησι, τῳ θερει τυτῳ;
Οὐκ εσχολαζον, αλλα διετελουν ᾀδων.
Γελασας δ' ὁ Μυρμηξ, τον τε πτερον ερεθισμα
Χειμωνος ορχει, φησιν, ει θερος ησας.

Protulit ex MS. Æsopi Vossiano L. C. VALCKENAER, Vir Cl. in *Schediasmate de Hygini fragmento Dositheano*, Miscell. Observ. Vol. X. p. 122.

In eodem MS. (cujus apographum Vir idem humanissimus mihi nuper inspiciendum concessit) etiam alteram fabulam exstare comperi, quæ Babrianis addi debet. V. infra. Fab. CCXIV.

Ibid. Fab. CXLIV. l. 1. MS. C. C. habet ΜΕΙΔΗΣΑΣ.

Ibid. postul. 24. *Adde*,

Fab. CXLVIII. Suid. Αυρδαν· Πτυσμα σπαδαι λυχνου της Ἐρμειας.

P. 35. l. 13. post *fabula*. Hæc verba *quæ sola ex Babriana*, ut videtur, *integra ad nos pervenit* delenda sunt.

P. 36. Fab. CLVI. l. 2. Pro ΜΑΛΛΟΝ, ex Suida et MSS. lege ΠΑΛΛΟΝ.

In loco Etymologi Μυτυρηγ· haluciha(tu) sum. Veram lectionem mihi indicavit Μυσγκλαυθος ὁ μισοκλαυστης. Suidam autem, quem Schulzius commendavit, jamdudum Bentleius ad Horatium: Ὀμφακες, τα ἐξεμον. Βαβριος· Ὀμφακες ὁ βαρβιτος ἡ τεττιξ, ὡς ἑλληνες. Quæ quidem verba sunt *Vulpeculæ, uberum fructum fallentis*, ex cum versibus tribus ex Suida modo positis, fabulam, opinor, claudebant.

P. 73.

P. 37. poſt l. antepenult. *Adde.*

Fab. CCVIII.

Βιος αβεβαιος παντος ανδρος απλητε
Ελπισι ματαιων παραματαων αναλυται.

Ex MS. Mediceo. pag. 37. V. ſupra ad fab. LXXI.

Fab. CCXIV. Κωνωψ και Ταυρος.

Κωνωψ επιπλας κεραλι καμπυλω Ταυρε,
Μικρον ὁ επισχων, ειπε τουτο βομβησας.
Ει σε βαρυνω, τον τενοντα και κλινω,
Καθεδουμ' απελθων πολλαμιαις εν αιγειροις.
Ὁ δ', ἀ μελει μοι, φησιν, αν εαν μεινης,
Ουτ' αν απελθης ουδ' ὁτ' ηλθες εγνωκειν.

MS. v. 1. επιτας κεπαλι κ. ταυρος. 4. Καθεδουμαι η καθελθω. 5. αν μεινης ὁ. ουτε ὁτε η.

Ex MS. Voſſiano, de quo ſupra ad fab. CXXXIV.

Hic tantum notare libet, Codicem hunc ex fabulis, quas continet, octodecim duas nobis integras, ut ab ipſo Babrio ſcriptæ ſunt, conſervaſſe. Quod ſane *ſpes noſtras* [p. 3.] non mediocriter confirmare videatur, *multo plura operis Babriani fragmenta in lucem protrahi poſſe*, ſi Codices Æſopi, præſertim vetuſtiores, diligenter excuſſantur.

P. 38. l. 12. MS. C. C. C. habet ΕΙΠΕΝ.

P. 41. l. 18. Lege, ut ſupra monui, p. 51.

Ὁμοιον αὐλῳ παιδιον τι γενηται;

Locum autem Suidæ, quem Æſculapio noſtro commendavi, jamdudum, ut video, curaverat Alberti ad Heſych. v. Γυρινος. Suidas ſcilicet, per errorem, explicationem, quæ ad τον Γυρινον pertinet, τῳ Φρυνῳ dedit. Γυρινος enim ΑΔΙΑΠΛΑΣΤΟΣ ΒΑ-

ΤΡΑΧΟΣ

ΤΡΑΧΟΣ apud omnes unice vocatur, i. e. *rana nondum perfecta.* Nos diceremus, *A tadpole.* V. Schol. ad Aratum, v. 947. ad Nicand. *Ther.* v. 620. *Alex.* v. 563. Vox αδιαπλαστος, quæ ex rarioribus eſt, reddi debet, opinor, Athenagoræ de Reſurr. p. 194. εν ὁμοιομερει και διαπλαστῳ τῳ σπερματι. l. ΑΔΙΑΠΛΑΣΤΩ.

P. 42. l. 5. MS. Harl. habet ΣΑΠΡΑΣ ΤΙΣ ηρα. Quod non ſpernendum eſt.

Ibid. poſt l. 12. *Adde.*

Fab. XLIV. Cod. Bodl. V. ſupra, p. 12.

Ζευς εν πιθῳ τα χρησα παντα συλλεξας
Εθηκεν αυτον πωμασας παρ' ανθρωπῳ·
Ὁ δ' ακραλης ανθρωπος, ειδεναι σπευδων
Τι ποτ' ην εν αυτῳ, και το πωμα κινησας,
Διηκ' απελθειν αυτα προς θεων οικους,
Κἀκει πεσεσθαι, της τε γης ανω φευγειν.
Μονη δ' εμεινεν Ελπις, ἡν καλειληφε
Τεθεν το πωμα· τοιγαρ Ελπις ανθρωποις
Μονη συνεσι, των πεφευγοτων ἡμας
Αγαθων ἑκαστον εγγυωμενη δωσειν.

Ex MS. Harleiano, de quo ſupra p. 47-8.

Ibid. l. 15-6. Lege, ut ſupra monui, p. 51.

Λιθυσσα Γερανος ηδε Ταως ευπηληξ
Χλωρην αει βοσκοντο χειμαλος ποιην.

P. 46. l. 15. MS. C. C. C. habet ΕΠΙ χελιδονος.

FINIS.

ΤΡΑΧΟΣ apud omnes unice vocatur, i. e. rudis non-dum perfecta. Nos dicerimus, a tarpeio. V. Schol. ad Aratum, v. 949. ad Nicand. Ther. v. 620. Alex. v. 563. Vox obscurissima, quae ex tri-rieribus eli, tradi debet, opinor. Athenaeo de Relur. p. 194. [illegible]
pella. I. ΑΣΙΑΝΙΑΖΕΙΣ.
P. 42. l. 5. MS. Harl. habet ΣΑΠΡΑΣ ΤΙΣ sic. Quod non ipercundum eli.
Ibid. pol l. 12. Add.
Pab. XLIV. Cod. Bodl. V. supra, p. 12.
Ζευς εν αιγιω τα χαιτα πασσεται πτυχεσι
Ὑφαιρε ευδον πλοκαμους ερατε καθυπνε.
Ὁ κοσμος ηδε καθευδει, εγειρου εκτοσθεν.
Τι φερε, η εν αυλη, και το πλειον κοιμωμαι;
Αλλα σεαυτην ειπε προς ταυτα ουκετι.
Ἡδιστον ανεμενον, της τα χρη κοινα ζευχειν.
Μονη δ' ερασμιη Ἑλενη, τη κοιλεγαι;
Γειρε το σωμα, τιμησο Ἑλληνες πονους
Μονη ου δεξει; τιν' ανεσχολον νυκτος
Ἀγαλμα εκπεφευγεν ουκετι.
Ex MS. Harlciano, de quo supra p. 47. 8.
Ibid. l. 15 6. Lege, ut supra monui, p. 51.
Ἀνδρων Γεροντ' ακουε τ[illegible]
Χαιρε ω[illegible]
P. 49. l. 19. Mss. C. C. C. habent ΠΙΤΥΛΛΟΣ.